

Karol Ondriaš

**BOHOVIA
SÚČASNÝCH MYTOLÓGIÍ**

&

KOMUNIZMUS

alternativa

agentúra IQ + Janošovský

Pod'akovanie

Väčšinu uvedených informácií som odpísal z kníh, internetu alebo z článkov – autorom týmto ďakujem a súčasne sa ospravedlňujem za odpisovanie. Pokiaľ to bolo možné, vždy som sa snažil uviesť, že ide o citát a citovať použitý zdroj informácií. Mnoho dôležitých informácií som získal aj z diskusií s priateľmi a známymi, ktorým ďakujem.

Osobitne by som však chcel vyjadriť vďaku Jurajovi Janošovskému za odborné rady a všestrannú pomoc pri vydaní tejto knižky. Viere Švenkovej za jazykovú korektúru, Emme Nežinskej za preklady niektorých citácií z angličtiny do slovenčiny, ktoré som si netrúfal urobiť sám, a za rady týkajúce sa konečnej verzie rukopisu.

Pri niektorých odborných názvoch, termínoch alebo svojskom kultúrno–politickom názvoslov som sa rozhodol ponechať pôvodný anglický názov pre zachovanie pôvodného koloritu.

Autor

© Karol Ondriaš 2000
© Design Juraj Janošovský

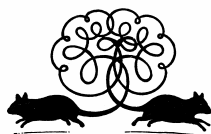
Vydala:
Agentúra IQ+, Janošovský v edícii Alternatíva, Bratislava, 2000

ISBN: 80-967979-1-3
EAN 9788096797912

Knihu možno objednať:
Agentúra IQ+ Janošovský, Karpatská 2, 811 05 Bratislava.
janokery@hotmail.com; alternat@ba.telecom.sk;
tel: 07/65314106

Karol Ondriaš

Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Varovanie č. 3:

Otvorením tejto webovej stránky si FBI automaticky vytvorila o Vás záznam vo svojom ústredí. Ospravedlňujem sa za to.

William Blum:

http://members.aol.com/bblum6/American_holocaust.htm

„Náš strach, že by komunizmus mohol jedného dňa pohltiť väčšinu sveta, nám zastiera fakt, že antikomunizmus to už urobil.“

Michael Parenti, The Anti-Communist Impulse

Keď som bol malý chlapec, starý otec mal koňa Fuxa, ktorý ťahal voz plný slamy alebo pluh pri orbe. Pamätám sa, že starý otec ho mal veľmi rád, nechával ho oddýchnuť, keď ťahal ťažkú fúru, staral sa o maštal' a mal radosť, keď videl, ako mu chutí ovos alebo voňavé seno.

Raz, keď ho česal čerstvou slamou, Fuxo sa naňho obrátil a ľudským hlasom povedal: „Vy ma máte tak rád, starý otec, vždy ma chcete potešiť. Vymeňte si to. Vy budete odteraz koňom a ja budem gazdom. Ja vás budem mať takisto rád, budem vás česať a s láskou sa starať, aby ste mi v zdraví dlho vydržali.“

A čo mu odpovedal starý otec? Na to sa už nepamätám.

(K. O.: Pamäti)

Obsah

Úvod	7
Ako som sa stal komunistom po prečítaní	
Čiernej knihy komunizmu	9
Čo je etika	9
Jaj! Ale mám silnú konkurenciu!	11
Vhodné podmienky na pochopenie tejto knižky	17
Sila nášho mozgového hardveru a softveru	18
Veľkí samci verzus Pritakávači	27
Okydávanie socializmu a komunistov ako súčasť našej kultúry.....	30
Testy na zisťovanie objektívnosti algoritmov mozgového hardveru a softveru jednotlivca	33
Križiacke t'aženie proti komunizmu	43
Čierna kniha komunizmu	47
Krvavé stopy v histórii Kambodže	51
Zvrátenosť stúpencov boľševikov a „Operation Splinter Factor“	61
Hladomor v Číne a experiment demokratického kapitalizmu v Indii	75
Čo na to Okydávači?	77
Vo víre inkvizície	80
Čudné metamorfózy stredovekej inkvizície	81
Teroristi naši a ich	85
Priateľskí diktátori	87
"Victory over Communism and Inhumanity" v Kosove	94
Vec interná a vec verejná	107
Inkvizícia a Medzinárodný tribunál v Haagu	112

Oponenti bombardovania v Juhoslávii žalujú vodcov	
NATO	117
KGB a „School of the Americas“	125
Protokoly a protokoly	128
The National Endowment for Democracy	131
Komu je to na úžitok?	134
Bohovia súčasných mytológií	136
Cesta hospodárskej globalizácie	140
Cesta potravinovej globalizácie	156
Cesta informačnej globalizácie	159
Škaredé triky CIA	161
Korporácie a suverenita štátov	167
Vojenské objednávky	172
Rozpočty na zabíjanie	176
Zločinci reálni a internetoví?	177
Klaňanie sa masmédiám	180
Zločiny mediálne a skutočné	181
Motrokári a bohovia súčasných mytológií	185
Dôležité web stránky bez ladu a skladu	187
Literatúra	189

Poznámky:

– Táto publikácia obsahuje prvú časť knihy s názvom „Bohovia súčasných mytológií a komunizmus“. Hovorí o zločinoch kapitalizmu vo svete a v bývalých socialistických krajinách. Druhá časť knihy s názvom „Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov“, ktorú rád predložím svojim čitateľom, hneď po zvládnutí vydavateľských starostí spojených s terajšou, porovnáva 40 rokov socializmu a 10 rokov kapitalizmu na Slovensku.

– Osobné logo – chvosty potkanov ako symbol zmätenia. Z *Children's book illustration*, F. Poccì, 1848

Úvod

- *Juraj, videl si v televízii demonštrácie počas zasadania Svetovej obchodnej organizácie, Medzinárodného menového fondu a Svetovej banky v Seattli a vo Washingtone?*
- *Áno. Vidiš, my ten kapitalizmus ešte žerieme a oni ho už se...!*

K. O.: O čom sme sa rozprávali s Jurajom

Nedávno, 8. 4. 1999, som si kúpil knihu *Stephane Courtois a spol.: Čierna kniha komunizmu, zločiny, teror, represálie* [1]. Po jej prečítaní som bol taký šokovaný, že som sa stal komunistom (bohužiaľ, až teraz, keď to nevnáša). Musím povedať pravdu. Neviedla ma k tomu iba Čierna kniha komunizmu. Bola len poslednou kvapkou. Za posledných desať rokov ma k tomu silne tlačil prezident Českej republiky Václav Havel, rádio Slobodná Európa, televízia Markíza, denníky Nový čas a Sme, Plus 7 dní, slovenskí humoristi Milan Markovič, Martin Šimečka, Miroslav Noga, Štefan Skrúcaný, český publicista Jan Urban, slovenskí politici Ján Budaj, František Mikloško, Ján Čarnogurský, František Šebej, Milan Knažko a ďalší súčasní slovenskí i zahraniční *glitteráti* (od anglického slova „to glitter“ – lesknúť sa).

Zaujímavé bolo, že počas posledných desiatich rokov som ani presne nevedel, či komunistická strana na Slovensku prakticky funguje, nepoznal som jej stanovky a ani som sa s aktívnym komunistom nerozprával. Tlak súčasných *glitterátov*, prezentujúcich účelovú ideológiu bez alternatívy, bol však taký silný, že som už nevládal ďalej vzdorovať a rozhodol som sa vstúpiť do Komunistickej strany Slovenska. A Čierna kniha komunizmu ma v tomto predsavzatí utvrdila.

Pravdaže, ku komunizmu ma tlačil aj vývoj na Slovensku za posledných desať kapitalistických rokov, kde došlo k unikátnemu ekonomickému, sociálnemu a morálnemu úpadku spoločnosti, a to pod heslom slobody, demokracie a zabezpečenia ľudských práv. A ku komunizmu ma stále tlačí poznanie kapitalistických zločinov, ich krutosť a rozsah neporovnateľne väčší ako zločiny komunizmu.

Významnou mierou k môjmu rozhodnutiu prispeli aj priame prenosy z parlamentu a politických klubov USA, ktoré som zo záujmom sledoval na

[8] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

verejných kanáloch americkej televízie. Samozrejme, boli to aj aktuálne priame televízne prenosy z tlačových konferencií Pentagónu o humanitnom bombardovaní Juhoslávie od marca do júna 1999. Videl som ich ako vonkajší prejav anglosaského rasizmu v priamom prenose.

Mne samému je čudné, že som sa stal komunistom až po „odumretí komunizmu ako neschopného spoločenského systému“, až po prezentovaní jeho ukrutností, potláčaní ľudských práv, kultúry a vzdelania. A paradoxne až po niekoľkoročnom pobyte v zahraničí, kde som vychutnával slobodu, demokraciu a ľudské práva liberálneho kapitalizmu.

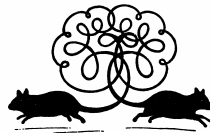
Ako je možné, že som sa stal komunistom až po prezentovaní faktov o degenerovanosti a všeobecnej neschopnosti socialistického zriadenia pri napĺňaní ľudských túžob a vývoja spoločnosti? V situácii, keď hlásiť sa ku komunistickej ideológii znamená vyslúžiť si posmech a všeobecné opovrhnutie.

Neviem, a pýtam sa sám seba, prečo? O tom je táto knižka.

Chcem ňou vyjadriť aj to, že nepatrím k Okydávačom socializmu a komunistov. Práve naopak, i napriek niektorým negatívam, za ktoré by bolo treba komunistov nakopať, som hrdý na ich prácu a výsledky dosiahnuté za štyridsať rokov socializmu na Slovensku a v celej východnej Európe. Ďakujem im a obdivujem ich odvahu a úsilie pustiť sa do niečoho nového, urobiť ďalší krok vpred v našej civilizácii.

A dokedy budem komunistom? Dovtedy, kým ma súčasný kapitalistický systém na Slovensku a vo svete nepresvedčí, že zabezpečuje pre ľudí lepší život, ako boli schopní komunisti.

Ako som sa stal komunistom po prečítaní Čiernej knihy komunizmu

"Ako je všeobecne známe, o dvadsaťtri rokov obviní cirkev Galilea z kacírstva pre jeho vedecké názory. Oslabený chorobou bol prinútený verejne sa ich zrieknuť (v skutočnosti krivo prisahať) a tri roky prednášať každý týždeň, verejne a na kolenách – dlhú odvolaciu reč, pripravenú kresťanskou inkvizíciou: ‚Odvolávam, preklínam a nenávidím spomenuté omyly a kacírstva... a prisahám, že v budúcnosti nepoviem ani nebudem tvrdiť slovom ani písmom nič, čo by mohlo voči mne vyvolať podobné podozrenia.‘ Galileo dožil svoj život v domácom väzení, ale starý systém bol nezvratne narušený."

Karol Ondrias: The Brain, Consciousness & Illusion of Truth

Čo je etika

"Najneodpustiteľnejším spoločenským hriechom je nezávislé myslenie."

Emma Goldmanová, americká anarchistka a feministka, 1869–1940

Nebudem opakovať, čo o etike hovoria filozofické slovníky a encyklopédie, každý si to môže prečítať sám. Uvediem len svoj názor. Etika je vlastne to isté čo cenzúra, len to znie inteligentnejšie. Etika je „inteligentný“ donucovací prostriedok. Etika viktoriánskej doby v Anglicku zakazovala žene ukazovať nahé členky a teraz ju vyzýva ukazovať celé akokoľvek dlhé nohy, ba aj „niečo nad“. Etiku si vymýšľajú ľudia, ktorí v spoločnosti dominujú. Súčasná etika hovorí, že

[10] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

je neslušné, aby sa chudobný pýtal bohatého, aký má majetok a koľko zarába. Takúto etickú cenzúru vymysleli bohatí ľudia, aby sa pri stykoch s chudobnými mohli tváriť, že sú s nimi na jednej lodi. Súčasná etika hovorí, že nie je slušné kaziť party vyššej spoločnosti diskutovaním o špinavých a smradľavých bezdomovcoch. Súčasná etika hovorí, že je nemysliteľné, aby sa vôbec diskutovalo na tému, koľko ľudí za rok zomrie v Afrike od hladu v dôsledku demokracie trhového mechanizmu nanúteného bielym mužom. Alebo koľko mŕtvych nevinných ľudí vyprodukoval kapitalistický systém na Slovensku za posledných desať rokov. Súčasťou našej etiky je aj hanbenie sa za socializmus a komunistickú stranu. Takúto etiku presadili cudzí a naši Veľkí samci, a my Pritakávači sa úprimne hanbíme.

V súčasnosti etika zakazuje hovoriť to, čo si myslíme. Keby sme povedali, čo si myslíme, dostaneme sa do súdnych sporov a doživotne by sme sa nezbavili platenia súdnych trov, pokút za urážky na cti a krvnej pomsty. Paradoxné je, že čím je niekto vyššie na spoločenskom rebríčku, čím významnejší vplyv majú jeho názory, tým striktnejšie mu etika zakazuje hovoriť to, čo si myslí. Len ľudia, ktorých názor považuje spoločnosť za taký bezvýznamný, že nikoho neovplyvní, si môžu dovoliť povedať, čo si myslia. Toto sa považuje za slobodu slova a demokraciu.

Keby som mal zákonodarnú moc, zaviedol by som nový zákon, ktorý by rozlišoval dve roviny hovoreného prejavu. Je rozdiel, keď niekto hovorí to, čo si jeho mozog myslí, alebo keď niečo hovorí – vyhlasuje oficiálne. Potom by každý musel vo svojom komunikačnom prejave presne uviesť, ktorú časť si len myslí, a jednoznačne vymedziť tú časť, kde niečo oficiálne vyhlasuje, a len za to má niešť zodpovednosť. Pretože človek nemôže ovplyvniť to, čo si jeho mozog myslí (hoci myslenie je závislé od jeho hardverového a softverového vybavenia), máme zaručenú slobodu myslenia. Preto nemôžeme trestať človeka za to, že si jeho mozog niečo myslí a on len vysloví myšlienky svojho mozgu. Za to nesie zodpovednosť jednoznačne mozog, a nie celý človek. Ak by sme dovolili beztretno vyjadriť, čo si mozog myslí, mohli by sme sa obohatiť o mnoho múdrych myšlienok. Zistili by sme, koľko hlúpostí je ľudský mozog schopný vymyslieť, a ukázalo by sa, koľko múdrych ľudí sme považovali za hlupákov a naopak.

Úvod o etike píšem preto, lebo v tejto knižke často vyjadrujem to, čo si myslí môj mozog, ktorý nehľadá na pravidlá etiky, a nepíšem to ako

Ako som sa stal komunistom... [11]

svoje osobné oficiálne vyhlásenia. Pretože môj mozog nepodlieha zákonom etiky, niektoré jeho vyjadrenia nebudú „diplomatické“. Budú jednoduché a niekedy až prirodzene vulgárne.

A aby som niečo povedal aj oficiálne, nuž oficiálne hovorím – vyhlasujem, že ja, Karol Ondriaš, **nesúhlasím** s tým, čo si myslí môj mozog, t.j. to, čo je napísané v tejto knižke, všetko **odvolávam**. Skrátka, ja by som to nikdy tak nepovedal, myslí si to len môj mozog. Vyhlasujem to preto, lebo sa nechcem dostať do súdnych sporov, doživotne platiť súdne trovy, pokuty za urážky na cti a báť sa krvnej pomsty.

P.S. Musím sa úprimne priznať, nebudem písať všetko, čo si myslí môj mozog. Nebudem písať to, čo je už za hranicou, za čo v súčasnej demokracii človeka psychicky a niekedy aj fyzicky zlikvidujú. A držím si palce, aby som túto hranicu správne odhadol.

Jaj! Ale mám silnú konkurenciu!

„Pokrok sa sčasti meria odvážnymi ľuďmi, ktorí riskujú svoju kariéru a často svoj život tým, že sponchýbujú kvality toho, čo sa akceptuje v spoločnosti, dokonca aj keď tieto parametre môžu poškodiť kvalitu života. Hrdinovia sa vytvárajú z obyčajných ľudí, ktorí sú ochotní podstúpiť riziko svojej osobnej bezpečnosti a istoty pre blaho väčšej komunity.“

Neznámy autor

Môj mozog sa rozhodol povedať svoj názor na knihu *Čierna kniha komunizmu, zločiny, teror, represálie* [1]. Chce povedať, že táto kniha bola napísaná jednostranne, že je to moderný hon na čarodejnice. A hlavne, môj mozog chce povedať svoj názor, čo si myslí o kapitalizme a komunizme. Že aj komunizmus mal svoje pozitíva a kapitalizmus negatíva. Chce poukázať na niektoré zločiny, teror a represálie kapitalizmu, na ktoré bohovia súčasných mytológií uvalili tabu.

Od začiatku mi bolo jasné, akú silnú konkurenciu mám proti sebe. Uvediem to aspoň v skratke.

[12] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

1. Čiernu knihu komunizmu, zločiny, teror, represálie [1] (ďalej ČK-komunizmu) napísalo šesť autorov, s ktorými spolupracovalo ďalších päť odborníkov. Takže kniha je súborné niekoľkoročné dielo jedenástich autorov, pravdepodobne profesionálov v písaní dokumentárnych kníh. Takže na počet autorov, a tým aj na počet mozgov, som sám proti jedenástim (11:1).
2. Nevieam, ako dlho uvedených jedenásť autorov pracovalo na ČK-komunizmu. Pravdepodobne niekoľko rokov a možno pracovali aj na plný pracovný úväzok. Ja som začal túto knižku písať v apríli roku 1999 a píšem ju súkromne len tak pre zábavu, niekedy po zamestnaní večer, často v sobotu a v nedeľu, keď mám čas v rámci oddychu a zábavy. Takže pomer čistého času na prípravu a písanie odhadujem v môj neprospech na viac ako 100 000:1.
3. Nevieam, akú finančnú podporu dostali uvedení autori na napísanie ČK-komunizmu, ale viem, akú dostanem ja. Poprosím manželku, aby mi dala na knihu 1 Sk, aby som mohol vyjadriť pomer finančnej podpory autorov ČK-komunizmu a mojej knižky. Odhadujem ten pomer väčší ako 1 000 000:1, samozrejme, stále v môj neprospech.
4. Slovenský preklad ČK-komunizmu vyšiel s finančnou podporou takých inštitúcií, ako je Fund for Central and East European Book Projects, Amsterdam (fond na podporu kníh zo strednej a východnej Európy), Open Society Fund, Bratislava a Fond Jozefa Felixa. Pravdaže, neviem, akú finančnú podporu malo vydanie francúzskeho originálu. Spolu to je pravdepodobne viac ako 1 000 000 Sk. Ja zhruba viem, čo ma bude stáť len vytlačenie tejto knižky v najlacnejšej garážovej tlačiarňi. Bude to zhruba 30–50 tisíc Sk za 1000 kusov, lebo toľko som približne zaplatil za vytlačenie predchádzajúcich knižiek. Problém je len, že neviem, ako sa dá vyjadriť pomer finančnej podpory 1 000 000:-50 000, aby to dávalo nejaký zmysel.
5. Nevieam, koľko ľudí sa podieľalo na originálnom profesionálnom vydaní ČK-komunizmu vo Francúzku. Ako sa však môžete dozvedieť zo slovenského vydania, preklad ČK-komunizmu mal vedeckého redaktora, odbornú redaktorku v oblasti zemepisných názvov, jazykovú poradkyňu, odborníkov z Kabinetu orientalistiky SAV pri prepise ázijských mien a odborníčku, ktorá vydanie pripravila a zostavila menný register. Preto, milý čitateľ, nečuduj sa, keď zistíš, že niektoré zemepisné názvy, prepisy ázijských mien a štylistika nebude

taká profesionálna ako v knihe ČK-komunizmu. Predpokladám však, že informácia, ktorú kniha má podať, sa tým nestratí. A verím, že by sa nestratila ani vtedy, keby som ju písal slangovým jazykom maďarsko-rusínskeho gorala. Moju knižku reviduje najskôr jedenásťročný syn Jurko, ktorý ju často číta on-line na počítači a len mi stručne oznámi: „Tu si oprav chybu.“ Niekedy mi slovenčinu a štylistiku opraví manželka a nakoniec dúfam, že tak ako v predchádzajúcom prípade to prezrie Juraj Janošovský a zorganizuje vytlačenie v Agentúre IQ+, Janošovský, bez nároku na odmenu. Ťažko je porovnať vydávanie týchto dvoch politicky antagonistických kníh v rovnakom kapitalistickom prostredí, odhadujem, že rozdiel je väčší ako 1 000 000:1, pravdaže, v môj neprospech.

6. Pretože žijeme vo svete ustavičného preprogramovania nášho mozgového softveru, čomu sa ľudovo hovorí propaganda, je veľmi dôležité, aby kniha dostala kvalitnú distribúciu a reklamu. Keď v roku 1997 ČK-komunizmu vyšla vo Francúzsku, stala sa hneď bestsellerom. Len vo Francúzsku sa predalo 250 000 kusov. Podobne to bolo v mnohých krajinách sveta. Samozrejme ČK-komunizmu na Slovensku dostala náležitú reklamu v masmédiách. Propagovali ju dokonca v televíznych správach asi na všetkých slovenských kanáloch a sám som videl, ako ju minister spravodlivosti Slovenska J. Čarnogurský držal v ruke celý šťastný, ako dielo konečnej spravodlivosti. Zaujímavé je, že o rok nato vyšla vo Francúzsku Čierna kniha kapitalizmu [2] (*Le livre noir du capitalisme*, vydavateľstvo Le Temps des Cerises, 1998). Český preklad knihy vyšiel roku 2000 v Českom vydavateľstve OREGO. Čiernu knihu kapitalizmu však masmédiá na Slovensku nepropagovali. Predpokladám, že minister spravodlivosti ju nikdy nemal v ruke, a ak mal, veľmi si dával pozor, aby ho nikto nenafilmoval. Nepropagovali sa ani knihy Herberta Ďurkoviča *Cesta do prepadliska* [36] a *Kolízia socializmu s minulosťou* [37], v ktorých sa kriticky hodnotí ekonomický vývoj na Slovensku za posledných 50 rokov.

Akú propagandu bude mať táto moja knižka? Žiadnu, alebo veľmi nepatrnú. Predpokladám, že minister spravodlivosti, ak by sa aj o nej dozvedel, ju bude pokladať za komunistický, odporný brak, hodný len výsmechu. A pravdepodobne ju nebude propagovať v televízii ani len v tomto duchu. A či táto knižka vyjde aj v anglickom jazyku? Neviem, pravdepodobne sa o to pokúsim, i keď viem, že to stojí dosť veľa. V

[14] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

akom pomere sa dá vôbec porovnať konkurencia v reklame a distribúcii? Odhadujem to na pomer väčší ako 10 000 000:1. Pravdaže, stále v môj neprospech.

7. Pri relatívnom porovnávaní kapitalizmu a socializmu mám predsa jen jednu výhodu. Ako slovenský občan som žil v bývalom socialistickom Československu, potom v kapitalistickom svete a teraz žijem na kapitalistickom Slovensku. Takže som poznal komunizmus i kapitalizmus na vlastnej koži a môžem ho porovnávať ako priamy účastník, čo sa o veľkej väčšine jedenástich autorov ČK-komunizmu nedá povedať.

Keď to zhrniem: ČK-komunizmu je súborné niekoľkoročné dielo jedenástich autorov, pravdepodobne profesionálov v oblasti histórie, politiky a práva. Autorov, ktorí mali optimálne podmienky pri hľadaní, študovaní a analyzovaní dôležitých historických dokumentov. Ja som vyštudoval fyziku–biofyziku, pracujem v oblasti biofyzikálneho základného výskumu a nemám nič spoločné s vedeckými disciplínami, ako sú história, politika a právo. Pretože denne musím chodiť do roboty a zarábať na živobytie, nemám voľný čas a ani peniaze, aby som sa hrabal v európskych archívoch, hľadajúc dôkazy o pozitívach a negatívach komunizmu a kapitalizmu.

Preto sa pýtam sám seba, prečo vôbec píšem túto knižku proti takej veľkej konkurencii? Sám neviem. **Môj mozog ma však do toho núti, lebo sa chce zabávať.** Myslí si, že ľudia, ktorí napísali ČK-komunizmu, sú zámerne obmedzení, majú čierno–bielu optiku a písali túto knihu v nádeji, že väčšina ich čitateľov sú ľudia od prírody obmedzení, dokonca hlúpi. Môj mozog je presvedčený, alebo taký degenerovaný, že zmýšľa inak. Myslí si, že to písali ľudia, ktorým chýba mozgový hardver a softver s algoritmami analýzy a syntézy, ktorý by im ukázal objektívnu pravdu. Alebo to písali jednoducho za peniaze a bolo im jedno, čo si ich mozog myslel.

Preto môj mozog považuje za jednoduché a ľahké postaviť sa proti jedenástim profesionálnym európskym odborníkom a aj proti pomeru 1 000 000:1. Je presvedčený, že ČK-komunizmu vznikla na objednávku a že mozgový hardver a softver jedenástich odborníkov vytvára jednostrannú ilúziu pravdy, ktorá je ďaleko od objektivity. Môj mozog si myslí, že jeho ilúzia pravdy je bližšie k objektívnej pravde a že získa

podporu aspoň malej časti populácie schopnej nezávislého objektívneho myslenia. Jednoducho, nechce sa mu veriť, že európska civilizácia stojí len na oportunistoch alebo hlupákoch pokladajúcich ČK-komunizmu za konečnú a absolútnu pravdu. Môj mozog chce dokázať, že nepatrí k Pritakávačom. A to najdôležitejšie, môj mozog nemá rád, keď ho niekto apriori ako autori ČK-komunizmu pokladá za hlupáka.

Ako sa postaviť proti konkurencii, ktorá je milión ráz silnejšia?

Je tu len jedna možnosť. A to predpokladať, že Čierna kniha svetového kapitalizmu (ČK-kapitalizmu) už bola napísaná a možno nejedna. Otázka je len zistiť, o ktoré knihy ide, získať ich, niečo z nich odpísať a niečo aktuálne dopísať. Samozrejme, pre dôvody, ktoré vysvetlím neskôr, Čierne knihy kapitalizmu nie sú medializované a väčšinou ich nepísala skupina profesionálov. Budú to knihy jednotlivcov, skôr "kapitalistických disidentov", o ktorých takmer nikto nevie, ich knihy sa nebudú prekladať do slovenčiny a nebudú ich vlastniť ani slovenské knižnice. (V čase, keď prvé tri kapitoly tejto knižky už boli napísané, 5. 4. 2000 som zohnal Čiernu knihu kapitalizmu z vydavateľstva OREGO v češtine, ale nepoužil som z nej žiadne údaje.)

Celú stratégiu som založil na troch bodoch. Najskôr v domácich zdrojoch vytriedim knihy, ktoré by som zaradil do Čiernej knihy kapitalizmu. Potom pomocou vhodných kľúčových slov urobím rešerš na internete a v databáze predajcov kníh na: "www.amazon.com" sa pokúsím nájsť ďalšie čierne knihy kapitalizmu. Ak nájdem vhodné tituly, zistím ich cenu a rozhodnem sa, koľko peňazí obetujem a koľko ČK-kapitalizmu kúpim. Nakoniec na získanie ďalších aktuálnych údajov patriacich do Čiernej knihy kapitalizmu použijem veľkú databázu internetu a štatistické údaje zo socialistického a kapitalistického Slovenska.

Zdá sa to ťažké a zložité. Ale môj mozog to považuje za podobnú zábavu, ako keď niekto lúšti krížovku, poznáva nové kraje, pozoruje vtákov, vyskakuje na diskotéke, tvári sa duchaplne v najdrahšej reštaurácii, predvádza sa s atraktívnou mladou ženou alebo s najdrahším psom v okolí. Hľadať čierne knihy kapitalizmu a údaje o zločinoch kapitalizmu bolo pre mňa rovnako zábavné ako čítať detektívku od Agathy Christie. Po roku hľadania je môj mozog hrdý na to, že v súčasnom kapitalisticky-totalitnom informačnom systéme zohnal a

[16] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

prečítal niektoré čierne knihy kapitalizmu, že zohnal štatistické informácie o zločinoch kapitalizmu, ktoré majú ostať neznáme pre Pritakávačov. Potešil sa, keď našiel na internete rovnako zmýšľajúcich ľudí, ktorí tam publikujú významné fakty o zločinoch kapitalizmu a o fungovaní nášho sveta.

Na konci knihy prikladám zoznam internetových webových stránok, ktoré považujem za súčasť čiernych kníh kapitalizmu, z nich som čerpal mnohé údaje uvádzané v tejto knižke. Taktiež som čerpal údaje z nasledovných kníh, ktoré možno tiež zaradiť medzi čierne knihy kapitalizmu:

Knihy Noama Chomského:

What Uncle Sam Really Wants [9];
Secrets, Lies and Democracy [10];
Year 501 The Conquest Continues [11];
World Orders Old and New [18];
Deterring Democracy [19];
Profit Over People [20];
The Political Economy of Human Rights (spoluautor Edward S Herman) [22];
Necessary Illusions [23];

Knihy Michaela Parentiho:

Blackshirts & Reds. Rational Fascism and the Overthrow of Communism [3];
Against Empire [6];
Democracy for the Few [24];
Dirty Truths [25].

Knihy Edwarda S. Hermana:

Global Media. The New Missionaries of Corporate Capitalism (spoluautor Robert W. McChesney) [21];
Triumph of the Market. Essays on Economics, Politics, and the Media [26].

Knihy Williama Bluma:

Killing Hope. U.S. Military and CIA Interventions Since World War II [5];
Rogue State: A Guide to the World's Only Superpower [35].

Knihy iných autorov:

Stewart Steven: Operation Splinter Factor [4];

Ako som sa stal komunistom... [17]

Lynne Meredith: Vultures in Eagle's Clothing [7].
Ivan Musicant: The Banana Wars: a History of United States Military Intervention in Latin America from the Spanish–American War to the Invasion of Grenada [8].
A. A. Snyder: Warriors of Disinformation: American Propaganda, Soviet Lies, and the Winning of the Cold War, an Insider's Account [12];
Gary H. Kah: En Route to Global Occupation [13];
David C. Korten: When Corporations Rule the World [14];
Charles Higham: Trading with the Enemy: The Nazi–American money plot 1933–1949 [15];
John B. Quigley,: The Ruses for War: American Interventionism since World War II [16];
The Panama Deception. Empowerment Project; produced by Barbara Trent, Joanne Doroshow, Nico Panigutti, David Kasper [17];
Kolektív autorů: Černá kniha kapitalizmu [2].

Vhodné podmienky pre pochopenie tejto knihy

„Ak chcete vedieť o svete, porozumieť sebe a vzdelat' sa, musíte pátrať; pátrať v knihách a článkoch, čítať a objavovať veci pre seba.“

John Stockwell, bývalý pracovník CIA a spisovateľ

Môj mozog si myslí, že sú štyri vhodné, ale nie nevyhnutné podmienky pochopenia tejto knihy. Prvá podmienka je, aby čitateľ pripustil, že je len programovateľný biologický stroj (podobne ako traktor je mechanický stroj), ktorý sa vyvinul evolúciou a ktorému sa v súčasnosti hovorí *Homo sapiens sapiens*. Druhá podmienka je, že čitateľ – programovateľný biologický stroj vlastní mozgový hardver a softver dovoľujúci exaktné myslenie. Tretia podmienka je, že čitateľ nebude mať mozgový hardver a softver pracujúci v extrémnom režime, ktorý mu bude vytvárať ilúziu extrémnej pravdy. Štvrtá podmienka je, že čitateľ si uvedomí prijímanie sprostredkovaných informácií, ktoré sú často len súčasťou účelovej propagandy, ktorej podvedome môže uveriť až 80% populácie (tzv. Účastníci stáda alebo Pritakávači). A že účelové

[18] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

informácie mu stále preprogramovávajú mozgový hardver a softver a on sa podľa toho aj správa. Skrátka, čitateľ pripustí, že môže byť tiež Pritakávačom. Pravdaže, nevyklúčujem, že význam tejto knižky môže ľahko pochopiť ktokoľvek, dokonca aj niektorí bývalí a súčasní Okydávači socializmu a komunistov.

Podrobnosti o programovateľnom biologickom stroji som opísal v knižke *The Brain, Consciousness & Illusion of Truth* (Mozog, vedomie a ilúzia pravdy) [27], kde som sa snažil vysvetliť, prečo sa niekto stáva komunistom, kapitalistom alebo členom hnutia na ochranu vtákov. V nasledujúcej kapitole stručne pripomeniem aspoň niektoré jej hlavné tézy.

Sila nášho mozgového hardveru a softveru

„Veľké masy ľudí v samej hĺbke duše bývajú skôr skorumpované ako vedome a zámerne zlé... a preto vzhľadom na primitívnu jednoduchosť ich mysle padnú skôr za obeť veľkej lži ako malej, pretože sami klamú v malom, ale priveľké lži by ich zahanbili.“

Adolf Hitler, *Mein Kampf* (Houghton Mifflin Co., Boston, 1971; originálna verzia 1925), zv.1, kapitola 10, str. 231

Podstatné na celom probléme otázok a odpovedí fungovania ľudskej spoločnosti je uvedomiť si, že človek a všetko živé okolo nás sú len programovateľné biologické stroje, podobne ako mechanický stroj je auto a programový stroj je počítač. Nájdenie odpovedí na mnohé otázky našej civilizácie spočíva v poznaní a pochopení fungovania nášho mozgového hardveru a softveru. Stručne spomeniem základné myšlienky o *Homo sapiens sapiens* ako programovateľnom biologickom stroji a jeho hardverovom a softverovom vybavení mozgu [27].

- Človek je len programovateľný biologický stroj, ktorý sa vyvinul evolúciou z neživej hmoty.
- Nemá v sebe nič nadprirodzené, ani dušu, ani vedomie. Všetko, čo má, čo cíti a v čo verí, má len fyzikálny základ, podobne ako má fyzikálny základ každý iný stroj.

- Fyzikálny základ vedomia programovateľného biologického stroja tvorí hlavne mozgový hardver a softver (ďalej MH&S), ktorý sa riadi programami dedenými po predkoch, je stále programovaný okolím a môže sa programovať aj sám.
- Mnohé mozgové programy, ktoré nás riadia, sa vytvárali po milióny rokov, keď sme žili v džungliach, na savanách a v jaskyniach, keď sme boli lovci alebo zberači. Ďalšie programy sme získali výchovou a interakciou s prostredím. Naše mozgové algoritmy nás zvyčajne nútia riadiť sa týmito zastaranými programami, ktoré často nepatria do modernej doby a ktoré v súčasnosti škodia jednotlivcom i celej spoločnosti. Na základe vlastných algoritmov sa niektoré programovateľné biologické stroje správajú ako Veľkí samci či ako Pritakávači.
- Mozgový hardver a softver, využívajúc endogénne drogy, nás nútí robiť to, čo robíme, veriť tomu, v čo veríme, a jeho algoritmy rozhodnú, či sa staneme komunistami, kapitalistami alebo členmi hnutia na ochranu vtákov. Geneticky dané a prostredím modulované mozgové algoritmy rozhodnú, či budeme veriť, alebo neveriť v Boha, v UFO, v horoskop, pouličnému predavačovi alebo žene v bare.
- Vždy keď náš mozgový hardver a softver zistí, že robíme niečo v súlade s jeho programom, odmení nás dávkou endogénnych drog a my máme pocit spokojnosti, radosti, niekedy až extázy.
- Programovateľný biologický stroj sa správa podľa týchto programov, tie sú však u jednotlivcov rozličné, a preto vytvárajú rozličné ilúzie pravdy, viery, rozličné túžby a celkové správanie programovateľného biologického stroja.
- Medzi tieto ilúzie právd patrí aj ilúzia pravdy kapitalizmu alebo ilúzia pravdy komunizmu.

Dôležité je, aby sme našu ilúziu pravdy priblížili čo najviac k objektívnej pravde. Preto sa musíme riadiť precízne merateľnými údajmi, objektívne zistiteľnými faktami, ktoré možno kontrolovať. Nesmieme sa riadiť pocitmi, intuíciou a najmä nie radami iných. A o to sa budem usilovať v tejto knižke.

[20] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Poznámka: Keď budem v tejto knižke opisovať človeka alebo skupinu ľudí, vždy budem mať na mysli programovateľný biologický stroj a slovo človek budem používať len ako jeho synonymum.

Jednoduché príklady fungovania mozgového hardveru a softveru

Fungovanie MH&S v niektorých prípadoch pozná každý, len si to možno ešte neuvedomil. Napríklad, ľahko sa dá zistiť, či MH&S funguje tak, aby mohol správne spracovať zvukové vlny. Predstavme si, že učiteľ hudby predvedie žiakovi, ako znejú niektoré tóny. Povie mu, takto znie tón c a takto cis, tento tón je g a tento gis. Neskôr vyskúša žiaka, aby určil, ktorý z mnohých tónov je c, cis, alebo g a gis. Žiak, ktorý to určí, má dobrý hudobný sluch, t.j. programovateľný biologický stroj má MH&S, ktorý správne spracováva zvukové vlny. Takéhoto žiaka učiteľ nemôže oklamať falošnými tónmi. Naproti tomu žiaka, ktorý nemá hudobný sluch, t.j. programovateľný biologický stroj nemá MH&S na správne spracovávanie zvukových vln, spozná učiteľ hudby jednoznačne podľa jednoduchých testov. Takéhoto žiaka môže ľahko oklamať falošnými tónmi.

Ako extrémny príklad absencie MH&S na analýzu hudby môže poslúžiť domáca mačka alebo pes. Keď im pustíte Beethovenovu *Ódu na radosť*, zareagujú na ňu skôr podráždene, nevedia oceniť kvalitu hudby a nemajú z nej radosť. Podobne som si všimol, že MH&S nášho psa Hariho reagoval úplne neadekvátne pri sledovaní televízneho zápasu, ktorý naši slovenskí hokejisti vyhrali. Tváril sa, akoby ho to ani nezaujímalo a vôbec sa netešil z nášho víťazstva.

Podobne je to aj pri zisťovaní fungovania MH&S na správnu analýzu informácií, ktorými nás zavalujú masmédiá. Programovateľný biologický stroj, ktorý má MH&S na správnu analýzu informácií, neuverí predkladaným účelovým informáciám – klamstvám. Naproti tomu programovateľný biologický stroj, ktorý nemá MH&S na takúto analýzu, uverí účelovým informáciám a namiesto objektívnej pravdy si vytvára ilúziu pravdy. Takýchto jedincov nazvem pre jednoduchosť Pritakávačmi.

Zaujímavé je, že na svete je veľa testov, ktoré umožňujú zistiť, či programovateľný biologický stroj má mozgové hardverové a softverové vybavenie na hudbu, jazyky, matematiku, tanec, maľovanie alebo špionáž. No také testy, ktoré by zisťovali, či programovateľný biologický stroj vie

správne analyzovať, informácie nepoznám. Pre programovateľný biologický stroj je veľmi dôležité, aby zistil, aký softver a hardver mu chýba alebo ktorý mu nedokonale pracuje. Ako príklad môžem uviesť programovateľné biologické stroje, ktoré na Slovensku v roku 1989 uverili účelovým informáciám rádia Slobodná Európa, Hlasu Ameriky, disidentom a podomovým mudrlantom. Uverili, že treba odstrániť komunistov od moci a potom naše hospodárstvo začne rýchlo prosperovať a začne nezadržateľne stúpať životná úroveň. Uverili, že keď budú podniky v súkromných rukách, majiteľom bude záležať na ich zveľadení. Uverili, že naše poľnohospodárstvo krachuje, že roľnícke družstvá sú degenerovaný produkt socializmu. Uverili, že západné demokracie nás chcú oslobodiť od totality a priniesť slobodu a prosperitu. Uverili, že voľný trh nás zachráni. Uverili, že najideálnejší liek na naše hospodárstvo je šoková terapia. Uverili, že po odstránení socializmu naša životná úroveň bude rýchlo rásť a že za päť–sedem rokov kapitalizmu dosiahneme takú životnú úroveň, ako má napríklad Rakúsko. Takto sme uverili mnohým ďalším účelovým informáciám. Po desiatich rokoch kapitalizmu na Slovensku všetci vedia, že väčšina predpovedí sa nesplnila. Práve naopak, Slovensko zaznamenalo za posledných desať rokov všeobecný úpadok vo všetkých oblastiach. Dokumentujú to štatistické údaje popísané v knižke *Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov*.

Boli ste to aj vy, milý čitateľ, kto uveril? Ak áno, tak si to niekde zapíšte, aby ste v budúcnosti nezabudli, že váš MH&S na spracovávanie informácií vám vytvára ilúziu pravdy, ktorá je ďaleko od objektívnej pravdy. A keďže nemáte MH&S na objektívne vyhodnocovanie informácií, pravdepodobne veríte aj mnohým iným ilúziám pravdy.

Dostávame sa k hlavnému problému tejto knihy. Môj mozog sa pýta, ako napísať knihu pre ľudí, ktorí nevlastnia MH&S dovoľujúci exaktné myslenie. Ako napísať knihu pre ľudí, ktorí nemajú možnosť pochopiť, čo píšem. Žijú len v ilúzii pravdy, za ktorú sa budú biť do roztrhania tela. Ako opísať udalosti a z nich vyplývajúce skutočnosti, ktorých pochopenie je ďaleko za hranicou schopnosti hardverového a softverového vybavenia niektorých ľudí? Je to asi ťažké, no aj napriek tomu sa o to pokúšam. Budem sa usilovať písať jednoducho a uvádzať strohé fakty.

Samozrejme, nevyklúčujem, že som to ja (t.j. môj mozog), čo nevlastní MH&S dovoľujúci exaktné myslenie. A preto si vytváram ilúziu pravdy, za ktorú sa síce nemusím biť do roztrhania tela, ale aspoň napíšem o nej

[22] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

knihu. Preto, ako som už povedal, aby som čo najviac priblížil svoju ilúziu pravdy k objektívnej pravde, budem sa čo najviac držať overených faktov, matematických údajov a štatistiky.

Fungovanie MH&S možno softverovo ovplyvniť

Treba si uvedomiť, že softverové vybavenie programovateľných biologických strojov možno účelovo ovplyvniť a dokonca aj zmeniť o 180 stupňov.

História nám ponúka množstvo príkladov účelového menenia softverového vybavenia programovateľných biologických strojov (ďalej PBS). Napríklad, zoberme si ovplyvňovanie softverového vybavenia takéhoto stroja – obyvateľov žijúcich na dnešnom území Indonézie. V 7. a 8. storočí začali prenikať do Indonézie obchodníci z Indie. Doniesli nové softverové vybavenie, filozofiu budhizmu a neskôr hinduizmu. Začali meniť softverové vybavenie pôvodných obyvateľov Indonézie, ktorí pod vplyvom nového softveru v 7. – 8. storočí založili na Sumatre budhistické kráľovstvo a stavali budhistické kostoly. Pravdaže, nový softver im vytváral novú ilúziu pravdy, podľa ktorej PBS žili a komunikovali s okolím, a keď bolo treba, aj bojovali na život a na smrť s inými PBS riadiacimi sa iným softverom.

O niekoľko storočí nastalo v Indonézii nové preprogramovanie PBS. Pod vplyvom softveru hinduistických indických obchodníkov v Indonézii obyvatelia ostrova Jáva prijali nový softver a začali vyznávať hinduizmus. Vďaka novému softveru založili na Jáve koncom 13. storočia hinduistické kráľovstvo dominujúce v Indonézii. Ďalšie preprogramovanie nastalo, keď arabskí obchodníci v 14. – 15. storočí doniesli do Indonézie softverové vybavenie islamu. Nový softver bol taký účinný, že koncom 16. storočia vytlačil staré budhistické a hinduistické softverové vybavenie. PBS v Indonézii sa riadili softverom islamu až do príchodu európskych kolonizátorov.

Roku 1511 portugalskí obchodníci vybavení kresťansko–katolíckym softverom začali obchodovať s PBS Indonézie. Roku 1596 ich nasledovali Holanďania a roku 1600 Angličania vybavení kresťansko–protestanským softverom. Holanďania roku 1610 vytlačili Portugalcov aj s ich softverom takmer z celej Indonézie, uchytili sa len na Východnom Timore, kde ich vplyv trval niekoľko storočí. Holanďania v rokoch 1610–1623 vytlačili

Angličanov z Indonézie a ovládali ju až do príchodu Japoncov roku 1942, šíriac kresťansko–protestanský softver. Aj po získaní nezávislosti Indonézie roku 1949 pokračovala postupná zmena softverového vybavenia PBS žijúcich na území Indonézie. Časť PBS prijala napríklad komunistický softver, ktorý bol však rýchlo a násilne odstránený a nahradený softverom demokratického kapitalizmu konzumnej spoločnosti.

Ako vyzerá softverové vybavenie PBS Indonézie dnes? Takmer 90 percent populácie sa riadi softverom islamu, ktorý tam doniesli arabskí obchodníci. Kresťanským softverom sa riadi okolo desať percent populácie, pričom protestanti ho získali od Holanďanov a katolíci vo Východnom Timore ho získali od katolíckych Portugalcov. Budhizmus vyznáva už len 1% populácie a len nepatrná časť populácie na Bali vyznáva hinduizmus, ktorý dominoval v dávnej minulosti. Nekompatibilnosť softverového vybavenia v niektorých oblastiach Indonézie v súčasnosti produkuje násilie, ako sa denne dočítame v novinách. PBS s islamským softverom fyzicky napádajú PBS, ktoré sa riadia kresťanským softverom a naopak. Táto odlišnosť MH&S vyprodukovala len za január 2000 niekoľko stoviek mŕtvych.

Moduláciu MH&S vidieť aj v súčasnosti na Slovensku, kde sa nahrádza staré domáce mozgové vybavenie novým „zahraničným softverom“. V mnohých prípadoch jednotlivý softver určuje, ako sa PBS majú zdraviť, vychovávať deti, starať sa o rodičov, oslavovať narodeniny, dvoriť ženám, ktorým bohom sa klaňať a ktorých neuznávať. Podobne nový softver nám preprogramováva názor na vraždu, násilie, pedofíliu alebo Rómov. Rozdiely v jednotlivých softveroch často vedú k násilným činom medzi skupinami vlastníacimi rozličné druhy MH&S, ako sa o tom môžeme denne dozvedieť zo správ. Ako dokladá história, nekompatibilita mozgových hardverov a softverov bola dôsledkom mnohých vojen.

Príkladov na účelové preprogramovanie nášho MH&S a jeho dôsledkov poznáme mnoho z histórie i zo súčasnosti. Spomeniem len nedávny príklad z bývalej Juhoslávie, kde MH&S Srbov produkujúci ilúziu pravdy pravoslávneho kresťanstva nebol kompatibilný s ilúziou pravdy, ktorú produkoval moslimský softver u Albáncov a kresťansko–katolícky softver Chorvátov. Keby v minulosti MH&S časti obyvateľstva nebol preprogramovaný islamom, inej časti obyvateľstva pravoslávny alebo katolíckym softverom, obyvatelia by sa nezabíjali pre

[24] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

nekompatibilitnosť ich MH&S, ale možno by hlásali heslo, že v jednote je sila. Predpokladám, že ešte dlho bude trvať softverové obdobie viery v nadprirodzené sily u PBS – *Homo sapiens sapiens*, a ešte dlho sa bude využívať a zneužívať na jeho politické a ekonomické manipulácie.

Akým MH&S disponujem ja alebo vy?

Príklady, ktoré sme uviedli, ukazujú, že je veľmi dôležité poznať, akým MH&S disponujem ja a akým PBS, s ktorým intereagujem alebo plánujem intereagovať. Pri komunikácii sa usilujem zistiť, akým hardverom a softverom disponuje nový PBS – *Homo sapiens sapiens*. Pokúšam sa to vydedukovať z jeho odpovedí a reakcií na otázky. Akú ilúziu pravdy mu MH&S vytvára? Je to extrémna ilúzia pravdy? Robím to podobne, ako keď zapnem neznámy počítač. Začnem ťukať na klávesnicu a z odpovedí na monitore sa pokúšam zistiť, akými programami sa počítač riadi.

Tak ako učiteľ na hudobnej škole má testy, ktoré jednoznačne ukážu, či poslucháč disponuje MH&S na spracovanie zvukových vln rôznych frekvencií, aj my by sme mali mať testy, ktoré by nám umožnili zistiť kvalitu nášho MH&S, jeho schopnosť nájsť objektívnu pravdu alebo iba vytvárať ilúziu pravdy. Preto predkladám prvé pokusné testy, podľa ktorých by sa dalo poznať, akým MH&S jednotlivé PBS disponujú. Prvý test sa skladá z otázok a odpovedí a je opísaný na konci tejto kapitoly. Odporúčam, aby si ho každý vyskúšal.

Druhý test je praktický a veľmi nákladný. Tu ho iba stručne opíšem. Zaujímavé je, že v špecifickej úprave sa niekedy robí nevedomky už mnoho miliónov rokov. Problém je len v tom, že výsledky sa nevyhodnocujú.

Základom testu je, že PBS môže slobodne robiť to, do čoho ho núti jeho MH&S. Keď robíme to, do čoho nás núti náš MH&S, uvoľnia sa nám v mozgu endogénne drogy a my sa cítime spokojne a šťastne. Inak povedané, základom testu je, že PBS môže robiť slobodne to, čo ho maximálne nadroguje, t.j. maximálne uspokojí jeho mozgový „odmeňovač“ (Reward function). Pri teste ho nesmú obmedzovať zákony, etika, financie ani morálka. Malo by sa mu dovoliť, aby všetko robil bez obmedzenia a bez trestu a ak si PBS želá, hoci aj inkognito.

Predstavme si výletné stredisko, kde by bol v jednej časti bar, v ktorom by bolo pivo, víno, koňak a iné alkoholické nápoje zadarmo. Ktokoľvek by tam mohol kedykoľvek prísť, dokonca aj inkognito, a piť, čo mu hrdlo ráči. Samozrejme, návštevníci by mali v stredisku zabezpečené bezplatné ubytovanie, stravu a lekársku starostlivosť. A aby návštevníkov neobmedzovali rodinné a iné problémy, aj rodiny by mali finančné zabezpečenie. Podľa návštevníkov v bare by sme zistili, koľko percent PBS – občanov štátu, určitého národa, etnika, kultúrnej skupiny, triedy alebo sekty má MH&S, ktorý preferuje alkohol. Inými slovami, zistili by sme, komu MH&S vytvára ilúziu pravdy, že najlepšie pre neho je piť alkohol. Alebo ešte ináč povedané, zistili by sme, komu MH&S hovorí, že alkohol je droga, ktorá mu dá viac ako všetko ostatné v živote.

V stredisku by bolo iné miesto, kde by mohol zadarmo ktokoľvek a kedykoľvek legálne a inkognito užívať kokaín, heroín, extázu alebo fajčiť marihuanu. Takto by sme zistili, koľko percent PBS – občanov štátu, určitého národa, etnika, kultúrnej skupiny, triedy alebo sekty má MH&S, ktorý najviac preferuje inú drogu, t.j. komu MH&S vytvára ilúziu pravdy, že najlepšia vec na svete je takto sa nadrogovať.

Jestvovalo by však aj ďalšie stredisko, kde by boli zadarmo služby erotických salónov. A mnoho ďalších stredísk s podobným poslaním. Boli by tam aj strediská, kde by sa nachádzali sväté miesta rozličných náboženstiev, chrámy na modlenie, kláštory alebo miesta zjavení. Kde, ako hovorí história, sa ľudia chodia pravidelne nadrogovať. Pravdaže, boli by aj strediská, kde by bolo možné hrať golf, futbal, šach, chytať ryby, preháňať sa po préríi, bojovať na barikádach, stavať dom, študovať bunku alebo hviezdy. Pre PBS s MH&S pracujúcim v extrémnom režime by v stredisku boli miesta, kde by ktokoľvek a kedykoľvek legálne a inkognito mohol zabiť alebo zmrzačiť človeka, zbičovať nahé mladé dievča a ponúkalo by sa mu mnoho ďalších činností, o ktorých sa s hrôzou dozvedáme z masmédií. Takto by sme sa dozvedeli veľa o rôznorodosti MH&S PBS – občanov štátu, určitého národa, etnika, kultúrnej skupiny, triedy alebo sekty. Dozvedeli by sme sa, ktoré skupiny PBS nadroguje určitá činnosť alebo určité činnosti. Dozvedeli by sme sa, aké MH&S ovládajú PBS, kto je ako naprogramovaný, čo ho najväčšími vnútorne nadroguje a akú má ilúziu pravdy.

Ako som už povedal, uvedený test sa v špecifickej úprave vykonáva nevedomky už mnoho miliónov rokov. Veď my, hoci v obmedzenom

[26] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

meradle, vieme, že niektorí PBS – občania štátu, určitého národa, etnika, kultúrnej skupiny, triedy alebo sekty majú MH&S, ktorý inklinuje viac alebo menej k určitej činnosti, ktorá ich vie pri daných podmienkach najlepšie nadrogovať, t.j. vytvára im určitú ilúziu pravdy. No ako sme už spomenuli, z etických dôvodov sa o tom nehovorí a ani štatisticky sa to nevyhodnocuje.

Napríklad história hovorí, že pred príchodom dobyvateľov v 16. storočí žilo len na území USA 10 – 20 miliónov Indiánov. Dobyvatelia však väčšinu z nich systematicky i nesystematicky vyzabíjali. Podobne to bolo aj v niektorých iných častiach amerického kontinentu. Bolo to vlastne naše pokusné stredisko, kde ktokoľvek a kedykoľvek mohol legálne a inkognito zabiť alebo zmrzačiť človeka – Indiána. Rád by som vedel, či historici zdokumentovali, kto, ktoré etnikum, národ, rasa vyvražďili najviac amerických Indiánov. Dozvedeli by sme sa viac o MH&S rozličných dobyvateľov. Ja to neviem a nepodarilo sa mi ani zistiť, či takéto štatistiky existujú. Len predpokladám, že napríklad Číňania alebo Slováci zabili veľmi málo Indiánov, ak vôbec nejakých. Podobne sa testovali MH&S Vikingov, Tatárov a Turkov, Rusov pri kolonizácii Východu a Európanov pri kolonizácii Afriky.

Ďalšie pokusné stredisko sa dá nájsť na internete. Surfer si môže slobodne vybrať, ktorú webovú stránku otvorí. Technicky sa dá zistiť, koľko ráz bola určitá webová stránka otvorená. Na slovenskom internete na adrese www.naj.sk je štatistika, ktoré www stránky sa na slovenskom internete najčastejšie otvárajú. Ako som zistil, druhé najsledovanejšie boli erotické stránky. Zaujímavé je, že sú také prítiažlivé i napriek tomu, že ich sledovanie málo prispieje k vyššej ekonomickej, politickej, kultúrnej a vzdelanostnej úrovni internetových surferov. Záujmom o erotické stránky mužskí internetoví surferi len dokazujú silu nášho mozgového hardveru a softveru. Poslúchajú svoje MH&S vybavenie, ktoré ich vnútorne nadroguje, keď sa hrabú v erotických stránkach.

Na internete možno sledovať stránky s rozličnou tematikou, napr. kultúru, vzdelanie, históriu, politiku, ľudské práva, šport, správy a podobne. Rád by som vedel, či niekto študuje, ak je to vôbec možné, kto, ktoré etnikum, národ, rasa najčastejšie sleduje erotické stránky alebo ktoré má najväčší záujem o kultúru, vzdelanie a pod. Aký je pomer ľudí u rôznych etník, ktorí sledujú tieto dve odlišné oblasti na internete?

Ako som sa stal komunistom... [27]

Dozvedeli by sme sa viac o MH&S rozličných národov, etnických skupín a civilizácií.

Veľkí samci verzus Pritakávači

„Darvinistický pojem prežitia najprispôbivejšieho nahradila filozofia prežitia najslizkejšieho.“

Martin Luther King junior

V spoločenstve PBS – *Homo sapiens sapiens* je malá skupina biologických strojov, ktorú pre jednoduchosť budem nazývať Veľkí samci, a väčšia skupina, ktorú budem nazývať Pritakávači. Samozrejme, že je tu ešte veľká skupina PBS, nachádzajúca sa uprostred alebo oscilujúca medzi týmito skupinami. V skupine Veľkých samcov sa nachádza aj elitná trieda, ktorú nazvem Veľkí samci virtuálnej reality. PBS do týchto skupín zadeľuje ich MH&S vybavenie.

V spoločenstve biologických strojov, ako napríklad u niektorých zvieracích druhov, je často v skupine dominantný samec, ktorý si vydobyl vynimočné postavenie, väčšie nároky na teritórium, párenie a prídely potravy. Svoju výnimočnosť predvádza pred ostatnými členmi spoločenstva, t.j. pred Pritakávačmi. Dbá o to, aby ostatní členovia spoločenstva o ňom vedeli a denne mali pred očami jeho výnimočné výdobytky. Veľký samec vie najsilnejšie zarevať, prípadne najšikovnejšie uhryznúť protivníka. Jeho evolúciou vytvorený MH&S mu hovorí: „Máš právo mať viac ako ostatní, lebo si silnejší a šikovnejší ako ostatní, a toto právo si vydobyl len pre seba, keď bolo treba, aj bojom. Ukáž každému, aký si silný a šikovný. Ak aj niekto iný chce mať viac ako ostatní, nech ti ukáže svoj rev a svoju silu. Urob všetko pre to, aby si bol Veľkým samcom ty, a nie niekto iný.“

Veľkí samci v ľudskej spoločnosti sa často správajú podľa podobného princípu, ktorý sa zakladá na podobných MH&S programoch. Veľkí samci u našich bratancov opíc vedia najhroznejšie zarevať, najhlasnejšie grgnúť a najuvedomejšie sa búchať do pŕs. Aj naši Veľkí samci sa búchajú do pŕs, no vedia aj niečo viac. Vedia sa sprchovať a

[28] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

podriadeným sa slušne prihovárajú po mene. Ukazujú menším samcom a Pritakávačom, že majú veľmi mladú ženu a ešte mladšie milenky, dom s bazénom (alebo, čuduj sa svete, so strelnicou). Vlastnia taký nábytok, obrazy a autá, ktoré nemajú a nemôžu mať Pritakávači. Často sa ukazujú s ochrankou, podobne ako ich dávni predchodcovia odstrašovali ukazovaním silných zubov. Vedia, že musia zabezpečiť, aby ich Pritakávači obdivovali, a ak nie, aby sa ich aspoň báli. Vedia, že musia Pritakávačov udržiavať v stave aktívnej závidosti, naivity a ignorancie. Musia podporovať ich vnútorné drogovanie sexom, konzumizmom a túžbou po moci, vplyve a mediálnej popularite. Musia ich presvedčiť, že majú slobodu konania a myslenia, že raz aj oni môžu byť Veľkí samci. Pritakávači si nesmú uvedomiť hranice svojej slobody, určené Veľkými samcami. Veľkí samci veria, že pre Pritakávačov budú vedieť urobiť viac dobrého, ako by si vedeli pre seba urobiť sami. Pravdaže, v mnohých prípadoch Veľkí samci ťahajú vývin a civilizáciu dopredu a pozitívne prispievajú k pokroku, hoci je dosť prípadov, keď prispievajú aj negatívne. Aby som čitateľa nepľietol, nie je pravidlom, že Veľkí samci sú bohatí a Pritakávači chudobní, hoci je to pravdepodobnejšie.

V skupine Veľkých samcov je aj elitná trieda, – tzv. Veľkí samci virtuálnej reality. Sú to elitní Veľkí samci s bohatstvom alebo mocou, ktorá im zaručuje absolútnu slobodu a nedotknuteľnosť. Toto bohatstvo zdedili často po predkoch, od narodenia žijú vo svete virtuálnej reality a väčšinou v nej aj zomrú. Niekedy rozhodujú o reálnom svete, v ktorom nikdy nežili. Od narodenia mali profesionálne opatrovníčky a stýkali sa len so seberovními. Celý život prežijú študovaním na exkluzívnych svetových univerzitách, striedajúc aktivitu medzi lyžovaním v Alpách, plávaním v Karibiku, plesovou sezónou v Európe a návštevami v exkluzívnych erotických salónoch v Ázii. Veľkí samci virtuálnej reality nikdy necestovali metrom ani verejnou dopravou, nikdy si nešetřili na nový kabát, nikdy nepočuli, že existuje pracovný čas alebo plat za nadčasovú prácu. Niektorí sponzorujú charitatívne organizácie zaoberajúce sa ľudským odpadom. Dobrosrdečne im dávajú dary, ktoré sú často len zlomkom nákladov na ich zvieracích miláčikov. Veľkí samci virtuálnej reality žili aj v minulých dobách v cisárskych palácoch alebo v kráľovských komnatách, aj keď len dovtedy, kým si vedeli svoje postavenie ubrániť. Až naše demokratické časy im na mnoho pokolení

zabezpečili zákonnú slobodu nerušeného a bezpečného užívania plodov svojej alebo cudzej práce.

Nesmieme však zabúdať, že dotýkať sa kruhov Veľkých samcov virtuálnej reality je nebezpečné, a preto sa ich nebudem dotýkať ani ja.

Tak sľubujem!

Pravdepodobne väčšina z nás stretla tínežerských Veľkých samcov buď v triede na základnej škole, alebo na ulici. Vedeli najďalej pľuť a síkať, boli často fyzicky najsilnejší a dokazovali to tým, že sa vyvyšovali, dokonca terorizovali slabších spolužiakov a niekedy aj učiteľov. Ukazovali, že majú najväčšie skúsenosti dospelých samcov, napr. s alkoholom, drogami, sexom, strelnými zbraňami, kradnutím a inými ilegálnymi aktivitami. Vedia už ťažiť zo spoločnosti Pritakávačov. Len niektorí tínežerskí Veľkí samci majú vhodný MH&S, aby boli Veľkými samcami aj v dospelosti. Často sa stávajú Pritakávačmi a v niektorých prípadoch obeťou konkurencie.

Naproti tomu Pritakávači sú väčšinou milí, úprimní ľudia, ktorí žijú tak, ako káže etika. Mnohí z nich sa musia starať o svoje živobytie a rodiny, preto nemajú čas ani peniaze, aby študovali a hľadali pravdivý základ mnohých informácií, ktorý je často schovaný za množstvom účelového alebo sterilného balastu. MH&S ich extrémne nenúti hľadať objektívnu pravdu a ľahko podľahnú ilúziám pravdy a prúdu, ktorý im predkladajú Veľkí samci. Pritakávači sa doň vedú veľmi rýchlo zaradiť a dajú sa nerušene unášať, až kým ich nezachytí iný prúd a neunáša iným smerom. Hlavne pre Pritakávačov je určené vysielanie komerčných televíznych a rozhlasových staníc a brakové časopisy s reklamami a s okydávaním socializmu a komunistov. Pre nich sú určené bilbordy na cestách.

Príkladov, ako sa správajú Pritakávači, je veľa. Uvediem aspoň niektoré. V televízii som videl dokumentárny film, ako ľudia jasali, mávali a kvetmi pozdravovali veľkého vodcu Hitlera s jeho fašistickou suitou v otvorených autách na uliciach Prahy. Ďalšie zábery ukázali rok 1945, keď ľudia v pražských uliciach jasali, mávali a kvetmi pozdravovali sovietsku komunistickú Červenú armádu, ktorá sa na tankoch valila ulicami Prahy. O tri roky nato, v roku 1948, zaplnili Václavské námestie v Prahe, aby jasali, mávali a pozdravovali komunistu Klementa Gottwalda, tleskali jeho názorom a filozofii Komunistickej strany

[30] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Československa. O dvadsať rokov, v roku 1968, opäť zaplnili námestia, aby odsúdili Červenú armádu, ktorá sa na tankoch valila ulicami Prahy. V roku 1989 ľudia zaplnili Václavské námestie v Prahe, aby jasali, mávali a zvonili kľúčmi, pozdravovali propagátorov demokracie a kapitalizmu a odsudzovali komunistov. O desať rokov, v decembri 1999, ľudia zasa zaplnili námestie v Prahe, aby propagátorom demokracie a kapitalizmu povedali „Ďakujeme, odíďte“.

Predpokladám, že ešte mnoho ráz ľudia zaplnia námestia v mnohých mestách, aby demonštrovali proti myšlienkam, ktoré hlásali na tom istom námestí pred niekoľkými rokmi.

Okydávanie socializmu a komunistov ako súčasť našej kultúry

„Vedomá a inteligentná manipulácia nás organizovanými zvykmi a názormi je dôležitým prvkom v demokratickej spoločnosti.“

Edward Bernays, "otec" moderných Public Relations (PR), o vládnej propagande

Významnou súčasťou našej dnešnej kultúry je okydávanie socializmu a komunistov. Môj mozog si myslí, že ide o výsledok účelového preprogramovania MH&S nás, PBS. Je to osvedčená tradícia dobyvateľov, preprogramovať MH&S porazených.

Každý z nás, programovateľný biologický stroj, sa riadi starobylými programami, zdedenými po predkoch. U mnohých PBS niektoré programy vytvorené evolúciou zabezpečujú okydávanie protivníkov alebo konkurencie. Nevinnejšia forma je ohováranie spoločných známych v exkluzívnych kluboch a pri oddychovom posedení pri káve. Okydávací princíp je súčasťou rasizmu a väčšina Veľkých samcov sú rasisti. Keď sa týmito starobylými programami riadime, t.j. keď okydávame protivníkov, vylúčia sa nám do mozgu endogénne drogy a my máme dobrý pocit, pričom sa často stáva, že niektorí jedinci sa pri okydávaní protivníka dostanú až do extázy. Mnohé príklady takejto extázy možno nájsť v prejavoch starovekých a stredovekých bojovníkov pred útokom, čoho

modernú podobu často vídať na tribúnach počas kampane politických strán. Mnohé stavy extázy Veľkých samcov, Okydávačov a Pritakávačov sú zvečnené vo filmových dokumentoch a v zobrazených spisoch významných osobností. Napríklad pri celosvetovom okydávaní boľševikov, okydávaní kapitalizmu socialistickými krajinami po roku 1948 alebo pri dnešnom všeobecnom okydávaní socializmu a komunistov po roku 1989. Dávna história nám zanechala aj veľa príkladov okydávania protivníkov. Napríklad ak si v stredoveku chcela kresťanská armáda zabezpečiť čo najväčšiu šancu na víťazstvo nad moslimami, musela sa v oblastiach s kresťanským vplyvom odsudzovať viera a kultúra moslimov a všetko, čo súviselo s ich životom. Každý životný prejav bez výnimky sa musel odsúdiť. Pravdaže, platilo to aj naopak. S výškou a kvalitou okydávania rástla aj šanca vyhrať vojnu s okydávaným nepriateľom a tak získať evolučnú výhodu. Podobným okydávacím princípom sa riadili európske koloniálne výpravy za posledných 500 rokov na celom svete a v novoveku nemeckí a japonskí fašisti počas druhej svetovej vojny v boji proti komunizmu a naopak.

Preto aj v súčasnosti okydávanie socializmu a komunistov, t.j. konkurencie, je široko rozšírené. Stalo sa súčasťou kádrového posudku jednotlivca. Okydávači socializmu a komunistov sú programovateľné biologické stroje, ktoré takto podvedome bojujú proti konkurencii. Mnohým z nich mozgový hardver a softver často produkuje ilúziu viery v nadprirodzené sily, vieru v dušu a Boha. Filozofia týchto Okydávačov predstavuje nový druh náboženstva, viery, že v rámci boja dobra so zlom na poli Armagedon musíme okydávať socializmus a komunistov, lebo len tak dosiahneme odpustenie a život večný.

Niektorí „profesionálni“ Okydávači vedia veľmi rýchlo vycítiť, koho je výhodné okydávať a najmä kedy. Mnohí niekoľko desaťročí, mávajúc červenou stranickou legitimáciou, okydávali „zahnívajúci“ kapitalistický imperializmus, zločineckú organizáciu NATO a hlásali, že náboženstvo je ópium ľudstva. Často o tom napísali aj článok alebo referát a s oduševnením ho predniesli na stranických schôdzach. A teraz, klaňajúc sa bohom súčasných mytológií, s rovnakým oduševnením okydávajú socializmus a komunistov a veľbia to, čo dlhé roky zatracovali. Z takýchto Okydávačov majú Veľkí samci vždy veľkú radosť. Mnohí Okydávači bývajú zároveň často aj Okiadzačmi. Väčšinou pracujú

[32] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

vyvážene, t.j., úmerne tomu, ako niečo alebo niekoho okydávajú, z rovnakou láskou iného alebo iné okiadzajú.

Medzi Okydávačov patria najmä Veľkí samci, ktorí okydávajú socializmus a komunizmus hlavne preto, lebo im bránili, aby hromadili a užívali „zaslúžené“ výsady v spoločnosti. Je im jedno, či je socializmus lepší alebo horší ako kapitalizmus. Veľkí samci musia okydávať socializmus a komunistov bez ohľadu na to, aký majú naň názor, pretože dobre vedia, že len vďaka porazeniu komunistických Veľkých samcov a socializmu si môžu užívať a dlhodobo zabezpečiť svoje kapitalistické veľkosamcovské privilégia. Majú na to moc a vlastnia masmédiá, pomocou ktorých preprogramávajú softver Pritakávačov.

Naproti tomu mnohí Pritakávači úprimne okydávajú socializmus a komunistov, lebo ako programovateľné biologické stroje dostali prostredníctvom masmédií nový softver, ktorý im jasne hovorí, koho treba okydávať, a ešte aj poradí, ako to robiť kvalitne a účinne. Ako sme už spomenuli, Pritakávačom chýba MH&S na rýchlu a objektívnu analýzu a syntézu informácií, preto im ho vonkajšie prostredie ľahšie preprogramáva.

Zoznam Okydávačov socializmu a komunistov je veľký a nezmestil by sa nielenže do tejto knižky, ale možno ani do pamäte môjho počítača. Patrí medzi nich veľká väčšina politikov a ľudí vystupujúcich v masmédiách. Ich zoznam netreba ani písať. Stačí si zapnúť televízor, rádio alebo prelistovať väčšinu novín a brakových časopisov. Zaiste každý má svoj vlastný zoznam Okydávačov komunistov a socializmu. Ja ich poznám z médií náhodne len preto, lebo mi vo svojich prejavoch vnucujú svoj názor: **„Pozrite sa na mňa a zapamätajte si, že toto hovorím, píšem alebo hodnotím takto, lebo som hrdý, že som Okydávač socializmu a komunistov. Tomuto verím a takáto je pravda. Som šťastný, že to na mne každý vidí.“**

Okydávači socializmu a komunistov sa delia na platených a neplatených. Platení Okydávači vystupujú pravidelne v masmédiách. Predpokladám, že sú to napríklad niektorí zamestnanci štátnej televízie, televízie Markíza, rádia Slobodná Európa, Twist, denníkov Nový čas a Sme, Plus 7 dní a ďalší súčasní slovenskí a aj zahraniční prominenti. Áno, sú to tí, ktorí ma tak dlho presviedčali, až som sa stal komunistom.

Testy na zisťovanie objektívnosti algoritmov mozgového hardveru a softveru jednotlivca

„Dnešný konzervatívec sa zaoberá jednou z najstarších úloh morálnej filozofie: je to hľadanie vyššieho morálneho ospravedlnenia sebeckosti.“

John Kenneth Galbraith, ekonóm a spisovateľ

Ako čitateľ zistí, či nie je len Pritakávačom?

Ako môže čitateľ zistiť, či mu chýba MH&S na objektívnu analýzu a syntézu informácií? Ľudovo povedané, ako čitateľ môže zistiť, či nemá vytunelovaný mozog, alebo či nemá ľahko vytunelovateľný mozog? Zistí to jednoducho tak, že sa podrobí testom na zisťovanie objektívnosti algoritmov MH&S jednotlivca. Problém je len v tom, že takéto testy dosiaľ neboli vypracované a zrejme ešte dlho nebudú. Veľkí samci to asi nedovolia.

Pretože pre čitateľa je veľmi dôležité zistiť, či náhodou nie je úplným alebo čiastočným Pritakávačom, predkladám prvé testy. Sú zatiaľ len amatérske a neúplné. Základom takýchto testov je porovnanie toho, v čo človek uveril, lebo sa mu to podvedome predkladalo, a aká je objektívna skutočnosť. Keď viera a objektívna pravda súhlasia, jedinec je vybavený dobrým MH&S, ak nie, zrejme má MH&S Pritakávača (t.j. vytunelovaný mozog).

Odporúčam čitateľovi, aby si svoje odpovede z nasledujúcich testov zakrúžkoval, pretože MH&S Veľkých samcov a Pritakávačov pracujúci v extrémnom režime to nerobí, lebo si nikdy nepripustí, že by sa vo svojej pravde mohol niekedy mýliť. Pretože ako vedecký pracovník sa o výsledky testov zaujímam aj profesionálne, prosil by som váženého čitateľa, aby výsledky testu poslal na moju E-mailovú adresu: janokery@hotmail.com

[34] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Prvé pokusné testy:

Stalinov test:

Počas tvrdého režimu Josifa Vissarionoviča Stalina (1929–1953) zahynulo pod stalinským diktátom mnoho ľudí. Masmédiá nás informovali a informujú, koľko ľudí to vlastne bolo. A tu sú testovacie otázky:

1. Koľko ľudí spolu zahynulo v ruských gulagoch za celé obdobie rokov 1921–1953, t.j. za 33 rokov?

- A. Viac ako 30 miliónov
- B. Od 20 do 30 miliónov
- C. Od 10 do 20 miliónov
- D. Od 5 do 10 miliónov
- E. Od 3 do 5 miliónov
- F. Od 1 do 3 miliónov
- G. Od 0,5 do 1 milióna
- H. Od 0,2 do 0,5 milióna
- I. Od 0 do 0,2 milióna
- J. 0
- K. Neviem, ale mám svoj vyhranený názor na komunizmus.
- L. Neviem, nemám svoj vyhranený názor na komunizmus.

2. Koľko ľudí bolo uväznených v ruských gulagoch, v pracovných kolóniách a vo väzniciach dokopy k 1. januáru 1939, keď vrcholili „veľké čistky“?

- A. Viac ako 30 miliónov
- B. Od 20 do 30 miliónov
- C. Od 10 do 20 miliónov
- D. Od 5 do 10 miliónov
- E. Od 3 do 5 miliónov
- F. Od 1 do 3 miliónov
- G. Od 0,5 do 1 milióna
- H. Od 0,2 do 0,5 milióna
- I. Od 0 do 0,2 milióna
- J. 0
- K. Neviem, ale mám svoj vyhranený názor na komunizmus.
- L. Neviem, nemám svoj vyhranený názor na komunizmus.

3. Koľko politických väzňov bolo v ruských gulagoch v roku 1939, v čase, keď “veľké čistky” dosiahli vrchol?

- A. Viac ako 30 miliónov
- B. Od 20 do 30 miliónov
- C. Od 10 do 20 miliónov
- D. Od 5 do 10 miliónov
- E. Od 2 do 5 miliónov
- F. Od 1 do 2 miliónov
- G. Od 0,5 do 1 milióna
- H. Od 0,2 do 0,5 milióna
- I. Od 0 do 0,2 milióna
- J. 0
- K. Neviem, ale mám svoj vyhranený názor na komunizmus.
- L. Neviem, nemám svoj vyhranený názor na komunizmus.

4. Koľko politických väzňov bolo v ruských gulagoch v roku 1952?

- A. Viac ako 30 miliónov
- B. Od 20 do 30 miliónov
- C. Od 10 do 20 miliónov
- D. Od 5 do 10 miliónov
- E. Od 2 do 5 miliónov
- F. Od 1 do 2 miliónov
- G. Od 0,5 do 1 milióna
- H. Od 0,2 do 0,5 milióna
- I. Od 0 do 0,2 milióna
- J. 0
- K. Neviem, ale mám svoj vyhranený názor na komunizmus.
- L. Neviem, nemám svoj vyhranený názor na komunizmus.

5. Koľko ľudí bolo popravených za Stalina v Sovietskom zväze v rokoch 1921–1953, za obdobie 33 rokov?

- A. Viac ako 20 miliónov
- B. Od 10 do 20 miliónov
- C. Od 5 do 10 miliónov
- D. Od 2 do 5 miliónov
- E. Od 1 do 2 miliónov

[36] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

- F. Od 0,7 do 1 miliónov
- G. Od 0,5 do 0,7 milióna
- H. Od 0,2 do 0,5 milióna
- I. Od 0 do 0,2 milióna
- J. 0
- K. Nevieľ, ale mám svoj vyhranený názor na komunizmus.
- L. Nevieľ, nemám svoj vyhranený názor na komunizmus.

6. Koľko väzňov zomrelo na strádanie v gulagoch v roku 1953?

Vyjadri to ako počet na 1000 väzňov.

- A. Viac ako 500 z 1000
- B. Od 100 do 500 z 1000
- C. Od 50 do 100 z 1000
- D. Od 25 do 50 z 1000
- E. Od 10 do 25 z 1000
- F. Od 5 do 10 z 1000
- G. Od 2 do 5 z 1000
- H. Od 0 do 2 z 1000
- I. 0 z 1000
- J. Nevieľ, ale mám svoj vyhranený názor na komunizmus.
- K. Nevieľ, nemám svoj vyhranený názor na komunizmus.

Na vyváženie Clintovov test:

7. Koľko ľudí bolo celkove uväznených vo väzniciach v USA v roku 1995?

- A. Bolo ich viac ako väzňov v gulagoch za Stalina v Sovietskom zväze v roku 1939, v čase, keď "veľké čistky" dosiahli vrchol.
- B. Bolo ich toľko ako väzňov v gulagoch za Stalina v Sovietskom zväze v roku 1939, v čase, keď "veľké čistky" dosiahli vrchol.
- C. Bolo ich menej ako väzňov v gulagoch za Stalina v Sovietskom zväze v roku 1939, v čase, keď "veľké čistky" dosiahli vrchol.
- D. Nevieľ, mám svoj vyhranený názor na komunizmus.
- E. Nevieľ, nemám svoj vyhranený názor na komunizmus.

Náš slovensko-komunistický test:

8. Koľko ľudí z politických dôvodov bolo popravených na Slovensku od roku 1948 do roku 1989?

Ako som sa stal komunistom... [37]

- A. Viac ako 50 000
- B. Od 10 000 do 50 000
- C. Od 5000 do 10 000
- D. Od 1000 do 5000
- E. Od 500 do 1000
- F. Od 100 do 500
- G. Od 50 do 100
- H. Od 0 do 50
- I. 0
- J. Nevie, ale mám svoj vyhranený názor na komunizmus.
- K. Nevie, nemá svoj vyhranený názor na komunizmus.

9. Koľko ľudí z politických dôvodov bolo popravených na Slovensku v rokoch 1960 – 1989, t.j. za posledných 30 rokov socializmu?

- A. Viac ako 50 000
- B. Od 10 000 do 50 000
- C. Od 5000 do 10 000
- D. Od 1000 do 5000
- E. Od 500 do 1000
- F. Od 100 do 500
- G. Od 50 do 100
- H. Od 0 do 50
- I. 0
- J. Nevie, ale mám svoj vyhranený názor na komunizmus.
- K. Nevie, nemá svoj vyhranený názor na komunizmus.

10. Koľko ľudí bolo odsúdených z politických dôvodov (bez osôb rehabilitovaných vojenskými sudmi) na Slovensku od roku 1948 do roku 1990?

- A. Od 200 000 do 500 000
- B. Od 100 000 do 200 000
- C. Od 50 000 do 100 000
- D. Od 10 000 do 50 000
- E. Od 5000 do 10 000
- F. Od 1000 do 5000
- G. Od 200 do 1000
- H. Od 0 do 200

[38] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

I. 0

J. Neviem, ale mám svoj vyhranený názor na komunizmus.

K. Neviem, nemám svoj vyhranený názor na komunizmus.

11. Koľko ľudí celkove prišlo o život v súvislosti s komunistickým politickým systémom v Československu v rokoch 1948–1989 (keď sa započítajú aj samovraždy a obeť úrazov v pracovných táboroch v päťdesiatych rokoch)?

A. Od 200 000 do 500 000

B. Od 100 000 do 200 000

C. Od 50 000 do 100 000

D. Od 10 000 do 50 000

E. Od 5000 do 10 000

F. Od 1000 do 5000

G. Od 200 do 1000

H. Od 0 do 200

I. 0

J. Neviem, ale mám svoj vyhranený názor na komunizmus.

K. Neviem, nemám svoj vyhranený názor na komunizmus.

Test kambodžskej genocídy:

12. Kto je zodpovedný za genocídu v Kambodži v rokoch 1968 až 1980, pri ktorej zahynulo viac ako milión nevinných ľudí?

A. USA.

B. Pol Pot a Červení Kméri.

C. Pol Pot a Červení Kméri viac ako USA.

D. USA viac ako Červení Kméri.

E. Neviem, ale mám svoj vyhranený názor na komunizmus.

F. Neviem, nemám svoj vyhranený názor na komunizmus.

Americký test padlých v druhej svetovej vojne:

13. Koľko Američanov (občanov USA) stratilo život v dôsledku druhej svetovej vojny vo svete?

A. Viac ako 20 miliónov

B. Od 10 do 20 miliónov

C. Od 5 do 10 miliónov

D. Od 2 do 5 miliónov

- E. Od 1 do 2 miliónov
- F. Od 0,7 do 1 miliónov
- G. Od 0,5 do 0,7 milióna
- H. Od 0,2 do 0,5 milióna
- I. Od 0 do 0,2 milióna
- J. 0
- K. Nevieľ, ale mám svoj vyhranený názor na komunizmus.
- L. Nevieľ, nemám svoj vyhranený názor na komunizmus.

Pomerný test amerických a sovietskych občanov padlých v druhej svetovej vojne:

14. Koľko Američanov (občanov USA) stratilo život v dôsledku druhej svetovej vojny vo svete? Vyjadri to v percentách k občanom bývalého Sovietskeho zväzu (čo je 100%), ktorí stratili život v dôsledku druhej svetovej vojny.

- A. Viac ako 50%
- B. Od 20 do 50%
- C. Od 10 do 20%
- D. Od 5 do 10%
- E. Od 2 do 5%
- F. Od 1 do 2%
- G. Menej ako 1%
- H. Nevieľ, ale mám svoj vyhranený názor na komunizmus.
- I. Nevieľ, nemám svoj vyhranený názor na komunizmus.

Test cudzích vojakov na území suverénnych štátov:

15. Koľko vojenských základní a s nimi spojených zariadení mali víťazné USA v porazenom Japonsku roku 1999?

- A. Viac ako 500
- B. Od 200 do 500
- C. Od 100 do 200
- D. Od 50 do 100
- E. Od 5 do 50
- F. Od 1 do 5
- G. 0
- H. Nevieľ, ale mám svoj vyhranený názor na komunizmus.
- I. Nevieľ, nemám svoj vyhranený názor na komunizmus.

[40] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

16. Koľko vojenských základní a s nimi spojených vojenských zariadení mali štáty bývalého víťazného Sovietskeho zväzu v porazenom Nemecku roku 1999?

- A. Viac ako 500
- B. Od 200 do 500
- C. Od 100 do 200
- D. Od 50 do 100
- E. Od 5 do 50
- F. Od 1 do 5
- G. 0
- H. Neviem, ale mám svoj vyhranený názor na komunizmus.
- I. Neviem, nemám svoj vyhranený názor na komunizmus.

Test komunistických strán:

17. Koľko percent Japoncov volilo japonskú komunistickú stranu do parlamentu v roku 1996?

- A. Viac ako 50%
- B. Od 20 do 50%
- C. Od 10 do 20%
- D. Od 5 do 10%
- E. Od 1 do 5%
- F. Menej ako 1%
- G. 0%, lebo Komunistická strana Japonska neexistuje.
- H. Neviem, ale mám svoj vyhranený názor na komunizmus.
- I. Neviem, nemám svoj vyhranený názor na komunizmus.

Test cestovania do zahraničia:

Okydávači pri každej rannej a večernej modlitbe nám nezabudnú pripomenúť, ako za komunistickej totality ľudia nemohli cestovať do zahraničia. Takže predpokladám, že každý čitateľ to už vie.

18. Koľko občanov vycestovalo priemerne ročne do bývalých nesocialistických krajín zo socialistického Československa v rokoch 1980–1983?

- A. Viac ako 10 miliónov
- B. Od 5 do 10 miliónov
- C. Od 2 do 5 miliónov

Ako som sa stal komunistom... [41]

- D. Od 1 do 2 miliónov
- E. Od 0,7 do 1 miliónov
- F. Od 0,3 do 0,7 milióna
- G. Od 0,1 do 0,3 milióna
- H. Od 50 tisíc do 100 tisíc
- I. Od 10 tisíc do 50 tisíc
- J. Od 1 tisíc do 10 tisíc
- K. Od 0 do 1 tisíc
- L. Neviem, ale mám svoj vyhranený názor na komunizmus.
- M. Neviem, nemám svoj vyhranený názor na komunizmus.

19. Koľko občanov vycestovalo priemerne ročne zo socialistického Československa v rokoch 1980–1988?

- A. Viac ako 10 miliónov
- B. Od 5 do 10 miliónov
- C. Od 2 do 5 miliónov
- D. Od 1 do 2 miliónov
- E. Od 0,7 do 1 miliónov
- F. Od 0,3 do 0,7 milióna
- G. Od 0,1 do 0,3 milióna
- H. Od 50 tisíc do 100 tisíc
- I. Od 10 tisíc do 50 tisíc
- J. Od 1 tisíc do 10 tisíc
- K. Od 0 do 1 tisíc
- L. Neviem, ale mám svoj vyhranený názor na komunizmus.
- M. Neviem, nemám svoj vyhranený názor na komunizmus.

20. Koľkokrát viac občanov vycestovalo z Československa v roku 1990, keď bolo cestovanie bez obmedzenia, v porovnaní s priemerom v rokoch 1980–1988, t.j. za komunistickej totality?

- A. Viac ako 100–krát
- B. Od 50 do 100–krát
- C. Od 20 do 50–krát
- D. Od 10 do 20–krát
- E. Od 5 do 10–krát
- F. Od 3 do 5–krát
- G. Od 1 do 3–krát

[42] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

H. Neviem, ale mám svoj vyhranený názor na komunizmus.

I. Neviem, nemám svoj vyhranený názor na komunizmus.

21. Koľkokrát viac občanov pricestovalo zo zahraničia do z Československa v roku 1990, v porovnaní s priemerom z rokov 1980–1988?

A. Viac ako 100–krát

B. Od 50 do 100–krát

C. Od 20 do 50–krát

D. Od 10 do 20–krát

E. Od 5 do 10–krát

F. Od 3 do 5–krát

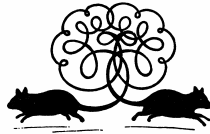
G. Od 1 do 3–krát

H. Neviem, ale mám svoj vyhranený názor na komunizmus.

I. Neviem, nemám svoj vyhranený názor na komunizmus

Odpovede na tieto testy sa nenachádzajú na konci knihy, aby boli ľahko prístupné. Sú schované v texte, niektoré až v knižke *Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov* a objavíte ich pri ďalšom čítaní. Urobil som to tak preto, lebo mnohí Pritakávači a Veľkí samci by si najskôr pozreli výsledky a až potom odpovedali na testy, aby sa sami pred sebou nezhodili. Pravda, predpokladám, že mnohí Veľkí samci a Okydávači sú priveľmi zbabelí na to, aby sa vôbec sami otestovali.

Križiacke ťaženie proti komunizmu

Môžeme namietat', že pred tým, ako odsúdime páchatel'ov holokaustu, musíme brať do úvahy vieru nacistov vo veľké nebezpečenstvo "medzinárodného židovského sprisahania". Aj Američania, aj Nemci verili svojej vlastnej propagande, alebo sa tak tvárili. Pri čítaní Mein Kampf'u človeka zarazí fakt, že značná časť toho, čo napísal Hitler o Židoch, veľmi pripomína americkú antikomunistickú propagandu: začína sa premisou, že Židia (komunisti) predstavujú zlo a chcú ovládnuť svet; ďalej, každé správanie, ktoré sa nezdá byť s tým v súlade, sa považuje jednoducho za zásterku na ohlúpnutie ľudí a presadenie skazonosných cieľov židovstva; toto správanie je vždy súčasťou sprisahania a veľa ľudí naň naletí. Pripisuje Židom veľkú, takmer mystickú moc manipulovať spoločnosťami a ekonomikami. Vini ich z neduhov, ktoré vzišli z priemyselnej revolúcie, napr. z triednych rozdielov a nenávisť. Hani židovský internacionalizmus a nedostatok národného patriotizmu.

William Blum: Killing Hope

Podľa môjho názoru medzi najčernejšie knihy kapitalizmu opisujúce udalosti po druhej svetovej vojne patria aj knihy Williama Bluma *Killing Hope* [5] a *Rogue State: A Guide to the World's Only Superpower* [35]. William Blum pracoval až do roku 1967 na Ministerstve zahraničných vecí (State Department) v USA. Takže z prvej ruky vedel, prečo a ako State Department podniká. Na protest proti vojne USA vo Vietname sa vzdal diplomatickej kariéry a v 70-tych rokoch spolupracoval s bývalým úradníkom CIA Philipom Agreem a jeho spoločníkmi na projekte odhaľovania zločinov CIA. Využíval pritom odtajnené dokumenty CIA.

[44] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

V knihách, ktoré sa opierajú o publikované fakty a odtajnené dokumenty, sa zmieňuje aj o organizáciách, knihách a časopisoch, ktoré v rámci križiackeho ťaženia proti komunizmu CIA založila alebo finančne podporovala. Nasledovné údaje som prevzal z jeho knihy [5].

Jednou z hlavných organizácií, ktorú založila CIA, bol "Congress for Cultural Freedom". V júni 1950 prominentní literáti a vedci z USA a západnej Európy v Berlíne založili túto organizáciu, ktorej cieľom bolo "ochrániť slobodu a demokraciu proti novej tyranii, ktorá sa rozmáha vo svete" (pod tyraniou sa myslel komunizmus). Táto organizácia usporadúvala semináre, konferencie so širokou kultúrnou aktivitou po celom svete. Vydávala viac ako 30 periodík. Uvediem aspoň tie, ktoré vydávala v Európe.

V Anglicku sa vydávali: Socialist Commentary, Censorship, Science and Freedom, Minerva, Soviet Survey (alebo Survey), China Quarterly a Encounter. Vo Francúzsku: Preuves, Censure Contre les Artes et la Pensée, Mundo Nuevo, Cuadernos (posledné dva v španielčine pre latinskoamerické krajiny). V Dánsku: Perspektiv. Vo Švédsku: Argumenten. V Maďarsku: Irodalmi Ujsag. V Nemecku: Der Monat. V Rakúsku: Forum. V Taliansku: Tempo Presente. Vo Švajčiarsku: Vision. Organizácia "Congress for Cultural Freedom" bola v spojení aj s The New leader, Africa Report, East Europe a Atlas vychádzajúcimi v New Yorku.

Ako sa vyjadril bývalý pracovník CIA Ray Cline [32], denníky by neprežili bez finančnej podpory od CIA. V tom čase z rozpočtu CIA išlo 29% na médiá a propagandu. Periodiká podporované CIA určovali v politike a v kultúre, čo je správne a čo nie, kto je pravoverný a kto neveriaci, kto je zločinec a kto humanista.

CIA podporovala aj organizácie, ktoré boli spojené s médiami. V Európe ich bolo viac. V Nemeckej spolkovej republike agentúra DENA (neskoršia DPA). V Paríži: The International Association of Writers PEN (Medzinárodná asociácia spisovateľov PEN). V Londýne: International Federation of Journalists (Medzinárodná federácia žurnalistov) a najmä Forum World Features, agentúra, ktorá poskytovala informačné služby "A News feature service" a významne šírila "dôležité" informácie do celého sveta, pretože jej správy kúpovalo okolo 140 novín z celého sveta (napríklad The Guardian a The Sunday Times), z toho 30 z USA (napríklad Washington Post).

Križiacke ťaženie proti komunizmu [45]

V rámci križiackeho ťaženia proti komunizmu CIA finančne podporovala západonemeckého tlačového magnáta Axela Springera, ktorý v 50-tych rokoch dostal tajne 7 miliónov USD na vybudovanie mediálneho impéria západnej Európy pre šírenie antikomunizmu a demokracie. Rudolph Augstein, vydavateľ časopisu Der Spiegel, poznamenal: „Nijaký človek v Nemecku, či už pred Hitlerom alebo po ňom, azda len s výnimkou Bismarcka a dvoch cisárov, nemal takú moc ako Springer.“

Tom Braden, vedúci „The CIA’s International Organizations Division“, ktorá pripravovala tieto americké programy, napísal [31], že umiestnili jedného človeka do „Congress for Cultural Freedom“ a ďalší sa stal editorom najprestížnejšieho magazínu Encounter. Pravdepodobne prinajmenšom jeden agent CIA alebo úradník CIA bol v každej organizácii, ktorú CIA finančne podporovala. Títo agenti mohli navrhnúť vedúcim týchto organizácií antikomunistický program. Takto „nezávislé masmédiá“ presadzovali silnú, dobre ozbrojenú západnú Európu spojenú s USA, spoločný obchod a NATO ako hrádzu proti sovietskemu komunistickému bloku.

CIA mala spojenie s mnohými politickými stranami a finančne podporovala niektorých z ich vedúcich členov. Išlo o západonemeckú SPD, dve strany v Rakúsku, kresťanských demokratov v Taliansku, Liberal Party a Labour Party v Británii a aspoň jednu stranu v každej západoeurópskej krajine.

Pravdaže, v križiackom ťažení proti komunizmu hrali úlohu aj knihy, písané na objednávku alebo za podpory CIA a americkej United States Information Agency. Len do roku 1967 vzniklo za účelom propagandy viac ako 1000 titulov [28], ktoré sa predávali v USA i v zahraničí, pričom nič nenaznačovalo spojenie knihy s CIA alebo s vládou USA. Komisia Senátu USA v roku 1976 vyhlásila, že za posledné roky CIA spolupracovala pri vydaní približne 250 titulov kníh, väčšinou v cudzích jazykoch [28]. Identita veľkej väčšiny týchto kníh sa stále utajuje. William Blum vo svojej práci [5] uvádza zoznam kníh, ktoré boli odhalené:

Walt Rostow: The Dynamics of Soviet Society;

Milovan Djilas: The New Class;

Robert A. Burton: Concise History of the Communist Party;

[46] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Kurt Muller: The Foreign Aid Programs of the Soviet Bloc and Communist China;

Richard N. Gardner: In Pursuit of World Order;

Major General Sam Griffith: Peking and People's War;

Eudocio Ravines: The Yen-an Way;

Valentin Gonzalez: Life and Death in Soviet Russia;

Suzanne Labin: The Anthill;

James D. Atkinson: The Politics of Struggle;

The Communist Front and Political Warfare;

Hoang Van Chi: From Colonialism to Communism;

Frank Trager: Why Vietnam?;

Jay Mallin: Terror in Vietnam.

Okrem toho CIA financovala a distribuovala po svete kreslený film Georgea Orwella Zvieracia farma (Animal Farm). (Týmto nechcem povedať, že niektoré z uvedených kníh nezohrali úlohu pri odhalení nedostatkov a prehmatov komunizmu.)

V propagande hrajú významnú úlohu aj žurnalisti, ktorí pracujú pre CIA. Na webovej stránke

http://www.thirdworldtraveler.com/CIA%20Hits/Wurlitzer_CIAHits.html

sa uvádza článok Marka Zapezauera *The Mighty Wurlitzer (the CIA's propaganda machine)* z knihy *The CIA's Greatest Hits* (Najväčšie hity CIA). V článku sa napríklad hovorí, že „The Penkovsky Papers (by Oleg Penkovsky)“ vznikli vďaka CIA. Podobne kniha Claira Sterlinga o ruskom pozadí atentátu na pápeža Jána Pavla II. v roku 1981. Dokonca aj populárny Fodor's Travel Guides začínal v spolupráci s CIA.

V roku 1977 žurnalista Carl Bernstein, známy vďaka prípadu Watergate, odhalil, že CIA zamestnáva viac ako 400 žurnalistov v USA. Takmer každá informačná organizácia v USA má niekoho na výplatnej listine CIA. Napríklad v CBS to bol William Paley, v New York Times Arthur Sulzberger a v Time/Life Empire Henry Luce. Zrejme nie náhodou všetci traja podporovali názor, že za atentátom na JFK bol iba Oswald.

Medzi prominentnými žurnalistami pracujúcimi pre CIA bol aj zakladateľ National Review William F. Buckley, ďalej Bill Moyers z PBS, známy komentátor Stewart Alsop, bývalý editor Washington Post Ben Bradlee a zakladateľka Ms. Magazine Gloria Steinemová.

Predpokladám, že *Čierna kniha komunizmu; zločiny, teror, represálie* tiež patrí medzi podobné „nezávislé produkty demokracie“ podporované

organizáciami, ktorých hlavnou úlohou je križiacke ťaženie proti komunizmu.

Čierna knihu komunizmu

„Akceptovať názory znamená získať dobrý pocit, že máme pravdu bez toho, aby sme museli myslieť.“

C. Wright Mills: The Power Elite

„Čierna kniha komunizmu; zločiny, teror, represálie“ [1] má výstižný nadpis. Každý hneď vie, o čom je reč. Môj mozog ju odporúča čítať každému, kto sa chce presvedčiť a tipnúť si, za akých ľudí nás autori knihy považujú. Kniha ako súčasť križiackeho ťaženia proti komunizmu má vplývať na myslenie Pritakávačov a na ľudí, ktorí nemali a nemajú možnosť získať objektívne informácie o histórii zločinov kapitalizmu a komunizmu. (Musím povedať z vlastnej skúsenosti, že získanie informácií o zločinoch kapitalizmu je pre bežného občana takmer nemožné.) Je písaná pre ľudí, ktorí nemajú MH&S na objektívne spracovávanie informácií. ČK-komunizmu podáva len tie informácie, tú časť pravdy, ktorá ukazuje zločiny, teror a represálie komunizmu vo svete. Druhú stranu pravdy však vôbec nespomína. Všetky informácie podáva absolútne jednostranne, zavádzajúco a bez vysvetľovania súvislostí. Je to krásny príklad úpadku logického myslenia a morálneho úpadku autorov, ktorí apriori predpokladajú, že väčšina čitateľov je nevzdelaná a nemá možnosť získať objektívne informácie (v tom majú pravdu). Možno predpokladali, že väčšina čitateľov nemá mozgový H&S zabezpečujúci exaktné myslenie.

Zločiny komunizmu a kapitalizmu ma vždy zaujímali. Ako vedecký pracovník zaujímajúci sa o fakty, a nie o citové výlevy, chcel som porovnať desať rokov kapitalizmu na Slovensku, roky 1990–2000, a desať rokov socializmu, roky 1980–1990. Preto som si kúpil aj ČK-komunizmu v nádeji, že v nej nájdem informácie, ktoré ma ako vedeckého pracovníka zaujímajú. V knihe je aj kapitola s názvom *Stredná a juhovýchodná*

[48] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Európa, ktorá má 56 strán a napísal ju Čech, Karel Bartošek. Tam som sa chcel dozvedieť nasledovné údaje:

1. Koľko nevinných ľudí bolo v bývalom Československu popravených z politických dôvodov v roku 1945, koľko v roku 1946, roku 1947 atď., až do roku 1989. Z grafu závislosti počtu popravených od času som chcel zistiť, ako sa názory v Komunistickej strane Československa a v spoločnosti menili.
2. Koľko nevinných ľudí bolo v bývalom Československu väznených z politických dôvodov v roku 1945, koľko v roku 1946, roku 1947 atď., až do roku 1989. Z grafu závislosti počtu uväznených od času som chcel zistiť, ako sa názory v Komunistickej strane Československa a v spoločnosti menili.

Nič také som tam nenašiel. Tieto dôležité údaje tam neboli štatisticky spracované. Zločiny, teror a represálie komunizmu sa opisovali chaoticky s dôrazom na podrobný opis jednotlivých prípadov zločinov komunizmu. Udalosti sa opisujú takým štýlom, aby emocionálne pôsobili na Pritakávačov, a nie aby štatisticky presne dokumentovali zločiny komunizmu.

V diskusiách o zločinoch komunizmu som zistil, že takmer každý vie, že išlo o veľké zločiny a komunisti boli zločinci, zaviedli totalitu, obmedzovali slobodu a demokraciu. Konkrétne o zločinoch komunizmu však väčšina nevedela takmer nič. Zväčša každý poznal 0–5 exemplárnych príkladov, kde komunistický režim na Slovensku niekoho popravil, prípadne uväznil alebo ináč obmedzoval. Pripadalo mi to podobné, ako keď v Nemecku Hitlerova mládež v 30–tych rokoch terorizovala Židov, pričom vedela, že Židia škodia Nemecku, sú zodpovední za chudobu a postavenie Nemecka v Európe, ale konkrétne prečo, to nevedel nikto. Podobne červené gardy v Číne v 60–tych rokoch robili osem rokov kultúrnu revolúciu proti všetkému, čo bolo nekomunistické. Všetci vedeli, že staré čínske kultúrne tradície bránia, aby komunizmus mohol úspešne napredovať, ale konkrétne zodpovedne odpovedať na otázku prečo a ako vedel málokto. Podobne to bolo aj na Slovensku pri odsudzovaní kulakov a buržoázných nacionalistov a v mnohých ďalších prípadoch.

Pretože pri odsudzovaní zločinov komunizmu nechcem byť v podobnej pozícii ako členovia Hitlerovej mládeže, červených brigád

Križiacke ťaženie proti komunizmu [49]

alebo Komsomolu, začal som hľadať konkrétne údaje o zločinoch komunizmu na Slovensku. Musím povedať, že to išlo veľmi ťažko, oveľa ťažšie ako opísať zločiny kapitalizmu.

- Chcel som zistiť, koľko nevinných ľudí zomieralo ročne neprirodzenou smrťou počas socializmu na Slovensku a porovnať, koľko ich tu zomiera teraz počas kapitalizmu. Samozrejme, medzi týmito ľuďmi sú zahrnutí všetci, ktorí zomreli neprirodzenou smrťou, t.j. komunisti ich dali popraviť, boli zavraždení, spáchali samovraždu, zomreli na následky drogy, stratili sa, zhoreli pri požiari, utrpeli smrteľný úraz, zabili sa pri autonehode a podobne. Ináč povedané, koľko mŕtvych nevinných ľudí produkoval ročne na Slovensku socializmus a koľko teraz produkuje kapitalizmus.
- Chcel som sa dozvedieť, koľko nevinných žien bolo znásilnených ročne počas socializmu na Slovensku a porovnať to, koľko je tu znásilnených teraz počas kapitalizmu alebo sa dáva denne znásilňovať za peniaze v erotických alebo iných „privátnych“ salónoch.
- Chcel som sa dozvedieť, koľko nevinných detí sa stalo obeťami drog počas socializmu na Slovensku a porovnať, koľko ich je teraz počas kapitalizmu na Slovensku. Ináč povedané, koľko drogovovo závislých ľudí produkoval ročne na Slovensku socializmus a koľko teraz produkuje kapitalizmus.
- Chcel som sa dozvedieť, koľko ľudí muselo krahnúť, aby nejako prežilo počas socializmu na Slovensku a porovnať, koľko to je teraz počas kapitalizmu na Slovensku. Koľko ľudí malo a teraz má dve a viac zamestnaní, pretože jedno ich neuživí.
- Chcel som sa dozvedieť, koľko ľudí muselo vyberať odpadky z kontajnerov, aby sa nejako užívali počas socializmu na Slovensku a porovnať, koľko ich je teraz počas kapitalizmu na Slovensku.
- Chcel som sa dozvedieť, koľko ľudí potrebuje pre život antidepresíva – legálne drogy, ktoré robia svet ružovejším. Ako stúpa alebo klesá alkoholizmus. Koľko mladých ľudí plánuje odísť zo Slovenska do sveta, lebo doma sa neuživá. Či týchto ľudí je viac alebo menej ako za hospodárskej krízy pred druhou svetovou vojnou za bývalej kapitalistickej Československej republiky.
- Chcel som sa dozvedieť, koľko mentálne postihnutých a duchovných úbožiacov produkoval socializmus a koľko ich produkuje teraz kapitalizmus na Slovensku?

[50] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Bohužiaľ, časť týchto údajov som v slovenských štatistikách nezohnal, no i napriek tomu dáta, ktoré som získal, uvádzam v druhej časti knihy *Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov*.

Čo vybrať z ČK-komunizmu a porovnať to so skutočnosťou?

Milí čitatelia, môj mozog si myslí, že autori knihy ČK-komunizmu zavádzajú. Preto aspoň v niektorých prípadoch z mnohých, ktoré sa v nej opisujú, by som chcel ukázať, ako jednostranne a nepravdivo autori tejto knihy opisujú vraždenie, teror a represálie komunistov. Ako zdôrazňujú len zločiny komunizmu a zamlčujú všetky dostupné fakty, ktoré by poukazovali na zločiny kapitalizmu. Chcel by som ukázať, aká je pravda podľa dostupných faktov, ktoré si aj vy môžete overiť.

Lenže aký príklad vybrať, keď je možností tak veľa? Môže to byť pomoc kapitalizmu pri vraždení v občianskej vojne v Číne, v Rusku, v Indočíne, v Latinskej Amerike atď. Môžu to byť zločiny kapitalizmu pri organizovaní prvej a druhej svetovej vojny. Len tieto počty niekoľkonásobne prevyšujú reálne a vymyslené čísla obetí zločinov komunizmu. Ozaj ťažko vyberať zo zločinov kapitalizmu, ktoré sú vo veľkej väčšine zdokumentované a podrobne opísané v mnohých knihách (niektoré citujem aj ja), je však prirodzené, že súčasný totalitný informačný systém ich nepropaguje.

Vybral som si tri príklady. V prvom príklade ukážem, ako jednostranne popisuje ČK-komunizmu zločiny Pol Pota v rokoch 1969 až 1979 v Kambodži, v druhom príklade zločiny komunistického systému v krajinách východnej Európy v rokoch 1949 až 1953 a v treťom porovnam experimenty demokratického kapitalizmu v Indii a experimenty komunizmu v Číne.

Na opis zločinov kapitalizmu v Kambodži za vlády Červených Kmérov pod vedením Pol Pota mám tri hlavné dôvody:

1. Komunistický režim Červených Kmérov sa v knihe ČK-komunizmu opisuje ako najkrvavejší a najobludnejší, ako jasný dôkaz morálnej degenerovanosti komunistického systému.
2. Zločiny Pol Pota a Červených Kmérov oficiálna propaganda široko medializuje a skoro každý ich pozná, preto ich nemusím opakovať.

3. Zločiny kapitalizmu v Kambodži sú dosť dobre zdokumentované, takže bude jednoduché ich opísať.

Ako občan Slovenska pokladám za prirodzené vedieť aj o zločinoch komunistického systému v krajinách východnej Európy v rokoch 1949 až 1953. Preto v skratke opíšem toto obdobie. Vybral som si ho aj preto, lebo mám záujem, aby nielen Pritakávači vedeli, ako to vlastne bolo, ale aby sa Veľkí samci ustavične neblamovali neznalosťou faktov, keď nás opäť a opäť budú poučovať o komunistických zločinoch v päťdesiatych rokoch.

Porovnanie experimentov demokratického kapitalizmu v Indii a experimentov komunizmu v Číne by som použil len ako príklad mnohých ďalších experimentov demokratického kapitalizmu vo svete.

Krvavé stopy v histórii Kambodže

„Zakaždým, keď prídem do USA, ma ohromí ignorancia vysokého percenta populácie, ktorá nevie nič o Latinskej Amerike ani o ostatnom svete. Je celkom slepá a hluchá k všetkému, čo sa deje za hranicami Spojených štátov.“

Eduardo Galeano, latinskoamerický spisovateľ a historik (Progressive Magazine, júl 1999)

Boli to Červení Kméri, alebo americký imperializmus, kto zanechal krvavú stopu v histórii Kambodže?

V knihe ČK-komunizmu na strane 508 sa o kambodžskom komunizme píše: „...Ale stopa, ktorú Červení Kméri zanechali v histórii, je celá v krvi...“ Preto sa pokúsim na zločinoch Červených Kmérov pod vedením Pol Pota ukázať, čo a kto bol pôvodcom genocídy v Kambodži. Budem sa usilovať priniesť fakty, ktoré si môže každý overiť a ktoré dokazujú, že bol to americký imperializmus, čo začal genocídu v Kambodži, a tak podporil filozofiu Červených Kmérov a spôsobil ich popularitu. A hlavne, že ich výdatne tajne podporoval. Že to je hlavne krvavá stopa amerického imperializmu, ktorá ostala v Kambodži. Vie o tom celý civilizovaný svet –

[52] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

okrem Pritakávačov a mnohých Veľkých samcov. Som presvedčený, že to vedeli aj autori ČK-komunizmu. Lenže nedostali za úlohu o tom písať.

Stručná história Pol Pota

Narodil sa ako Saloth Sar 19. 5. 1928. Vzdelanie dostal v Paríži, kde ho inšpirovala ideológia Mao Ce-tunga. Viedol kambodžskú roľnícku armádu proti Lon Nolovej vláde, ktorú podporovali USA. V roku 1975 zvíťazil. Kambodžský komunizmus trval tri roky a osem mesiacov. Počas tohto obdobia násilne zahynulo okolo jedného milióna Kambodžanov. V roku 1979 pod tlakom vietnamských vojakov Pol Pot ušiel aj s Khmer Rouge do džungle, kde v apríli roku 1998 zomrel.

V knihe ČK-komunizmu sú zločiny Červených Kmérov pod vedením Pol Pota opísané v celej kapitole na stranách 508–556. Je to 48 strán krvi. Jednostranný pohľad plný klamstiev svedčí o morálnom úpadku autora kapitoly Jeana-Louisa Margolina a primitívnom zavádzaní čitateľov. Oplatí sa to prečítať a porovnať so skutočnosťou. Kapitola je písaná typicky pre Pritakávačov. Niektoré základné informácie sa nespomínajú, súvislosti sa nevysvetľujú, ale zato sa apeluje na emócie čitateľa a zneužíva sa jeho neznalosť faktov.

Pri čítaní kapitoly ma zarazili niektoré skutočnosti. V knihe som sa nevedel dopátrať, čo bolo dôvodom vzniku Červených Kmérov, aký bol ich volebný či bojový program a aká bola ich ideológia. Autor nevysvetlil, ako je možné, že Červení Kméri vyhrali v roku 1975 občiansku vojnu proti vládnym vojakom. Pričom, ako sa píše na str. 553, Červení Kméri mali roku 1975 len 60 000 bojovníkov, necelé 1% obyvateľstva. Ako je možné, že ich obyvateľstvo podporovalo? Ako je možné, že Červení Kméri prežili od roku 1979 do 1991 v džungli v pohode? Kto ich zaopatroval a vyzbrojoval? Ako je možné, že vodcovia Červených Kmérov neboli súdení ako vojnoví zločinci a dokonca roku 1982 sa preferovalo ich miesto vo vláde v Kambodži? Kto hlasoval za to, aby zločinecká vláda Pol Pota po úteku do džungle mala ešte desať rokov kreslo v OSN? Vynára sa priveľa otázok, na ktoré som hľadal odpovede.

V ČK-komunizmu si autor nepoložil základné otázky o Červených Kméroch. A to len preto, že by mohli vyjsť najavo zločiny kapitalizmu v Kambodži, mohol by si ich uvedomiť aj radový Pritakávač. Toho sa

predsa bolo treba vyvarovať. PretoŤe, ako sa uŤ povedalo, kniha m mat len propagandistick vplyv na Pritakávačov.

Āo hovoria fakty

V tejto kapitole budem prezentovať fakty, ktoré je dleŤit poznať, aby sa vytvoril cel obraz o Āervench Kmroch a KambodŤi. Uveden fakty sú len struĤn shm z niektorých publikácií [5, 16] a z Ālnkov na internete:

Manas Chakravarty: Who's responsible for Pol Pot? (Financial Express, 4. 1. 1999)

<http://www.financialexpress.com/fe/daily/19990104/0045568.html>

John Pilger: Friends of Pol Pot (The Nation, May 1, 1998)

<http://www.globalpolicy.org/security/issues/polpot.htm>

Edward S. Herman: On War Criminality and Impunity

<http://www.lol.shareworld.com/ZMag/articles/hermansept97.htm>

Pol Pot: U.S. Ally. (Eat the State, Politics with Bite) Volume 1, #47, August 5, 1997, <http://eatthestate.org/01-47/PolPotAlly.htm>

Scott Neuman vo FOX News v Ālnku *Pol Pot: Cambodia's Elusive Butcher* píše: Monarcha – vládca KambodŤe princ Norodom Sihanuk nebol ochotn podporovať zniĤenie vietnamských vojenských zkladn na východe KambodŤe. Preto bol s podporou USA odstrnen, na jeho miesto bola dosaden vláda generála Lon Nola, ktor vŤak roku 1975 ľahko podľahla vojskám Āervench Kmérov.

V roku 1969 prezident USA Richard M. Nixon za podpory poradcu pre zahraniĤn veci (and his foreign affairs adviser) Henryho A. Kissingera dal bombardovať KambodŤu, lebo predpokladal, Ťe severovietnamsk armáda tam m velenie a základne. Bombardovanie pokračovalo aŤ do augusta 1973. Okrem lietadiel Nixon v máji 1970 poslal do neutrálnej KambodŤe aj amerických vojakov.

Holokaust, ktor v KambodŤi realizovali USA, bol len vedľajŤ efekt holokaustu vo Vietname. Medzi rokmi 1969 a 1973 americk bombardéry pokšajce sa zniĤiť severovietnamsk základne v KambodŤi, z ktorých mnoh nikdy neexistovali, zabili viac ako pol miliona kambodŤskch roľníkov. Len v roku 1973 americk lietadlá B-52 bombardovali KambodŤu 160 dní a zhodili 240 000 ton bômb na ryŤov polia, dediny,

[54] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

zavodňovacie kanály a na predpokladané pozície vietnamských vojakov. Týchto bômb bolo o 50% viac, ako zhodili na Japonsko počas druhej svetovej vojny. Bol to učebnicový prejav postoja čistej rasy voči podľudňom Kambodžanom. Treba pripomenúť, že toto barbarské bombardovanie Kambodže bolo veľmi jednoduché pre USA, lebo kambodžskí roľníci nemali nijaké protiletadlové ani pechotné zbrane. John Quigley opisuje [16] ako v roku 1979 letel nad Kambodžou a videl na zemi záhadné veľké množstvo dokonale okrúhlych rybníkov. Až neskôr mu v Kambodži vysvetlili, že to boli krátery po amerických bombách, ktoré Kambodžania zavodnili a chovajú v nich ryby. Rybné hospodárstvo mohlo dobre prosperovať, lebo počas bombardovania Kambodže tam Američania zhodili až 500 000 ton bômb. Ak odhadujeme, že jedna bomba váži 100 kg, potom je v Kambodži zhruba 5 miliónov rybníkov, približne jeden rybník na obyvateľa. Aspoň takto sa Američania postarali o pozostalých. Pravda, netreba pripomínať, že už sám akt bombardovania Kambodže bol medzinárodným zločinom a všetci, ktorí sa na ňom podieľali, sú zločinci. Netreba hádam ani pripomínať, že akt bombardovania Kambodže nemá paralelu v zločinoch komunizmu.

Ako píše Edward S. Herman (Professor Emeritus at the Wharton School, University of Pennsylvania), fínska vláda vo svojej štúdii odhaduje, že približne 600 000 ľudí zomrelo v prvej fáze americkej genocídy v Kambodži. A z krajiny utieklo 2 milióny utečencov. Michael Vickerey odhaduje, že v prvej fáze bolo zabitých 500 000 ľudí. Na konci prvej fázy dekády americkej genocídy, keď Červení Kméri zvíťazili a okupovali Phnom Penh v apríli 1975, Kambodža bola rozbitá a zničená krajina s roztrpčenou spoločnosťou na okraji masového hladomoru. Bola to krajina s nezasiatou úrodou, s obrovským počtom utečencov v okolí a vnútri hlavného mesta Phnom Penh. To bol výsledok americkej genocídy. Zaujímavé je, že počas americkej genocídy v Kambodži masmédiá nepísali o "killing fields" (terén na zabíjanie) v Kambodži, nepísali o zabitých a zmrzačených roľníkoch. Dokonca ani vláda USA o tom veľa nevedela [16]. Pravdepodobne "killing fields" ich ani veľmi nezaujímali, veď to boli len Kambodžania, ktorí sa nešťastne dostali do mlynského kolesa amerických záujmov v Indočíne. Zaujímavé je, že v tom čase USA zastavili akúkoľvek pomoc Kambodži. Je možné, že tým chceli zvýšiť účinok bombardovania. Americkí vysokí úradníci predpokladajú, že až milión Kambodžanov zomrelo od hladu, prv ako sa dostali k moci

Červení Kméri, ktorí násilím vyhnali ľudí z Phnom Penhu na vidiek, pretože nebola iná možnosť ich užiť. Toto sa na Západe interpretovalo ako neľudský čin.

Dôkazy z oficiálnych odtajnených dokumentov USA v roku 1987 hovoria, že išlo o americký teror v Kambodži, ktorý doviedol Pol Pota k moci. „Oni používajú (bombardovanie) ako hlavnú tému propagandy,“ referoval riaditeľ operácie CIA 5. 2. 1973. „Výsledkom tohto prístupu je úspešné naverbovanie mnohých mladých mužov (a) propaganda je najefektívnejšia medzi utečencami, ktorí boli vystavení náletom B-52.“ Bombardovanie Kambodže a vojenská invázia USA poskytla malej skupine extrémistických nacionalistov s maoistickou namyslenosťou, Červeným Kmérom, katalyzátor na revolúciu, ktorá predtým nemala populárnu bázu medzi kambodžským ľudom. Neboli to myšlienky komunizmu, ale kapitalistická genocída, čo postavili Červených Kmérov na nohy.

Vďaka účinkom amerického bombardovania v Kambodži Červení Kméri presvedčili Kambodžanov, že cudzí vplyv a názory zo zahraničia krajine škodia, a preto ich treba vykynožiť. Presadzovali, že Kambodžania sa majú zaoberať len roľníctvom bez cudzieho vplyvu.

USA bombardovaním devastovali Kambodžu v prvej polovici dekády genocídy, ako to nazvala fínska vláda. Nato nasledovala druhá časť genocídy, počas vlády Pol Pota v rokoch 1975–1978. Tajné bombardovanie Kambodže zorchestrované Nixonom a Kissingerom zabilo azda viac Kambodžanov, ako ich popravili Červení Kméri. Isté je, že bombardovanie posilnilo dravosť a barbarské správanie Červených Kmérov voči vidieckej elite a tým vodcom, ktorí boli spojení so zahraničím alebo podporovali cudzí terorizmus. Samozrejme, humánni a demokratickí politici, ako napríklad Henry Kissinger popreli, že by USA a Nixonova vláda mali nejakú zodpovednosť za Kambodžu.

Genocída Červených Kmérov

Keď sa Červení Kméri dostali k moci, brutálne zavraždili veľa ľudí, ako sa píše v ČK-komunizmu. Michael Vickerey odhaduje, že okolo 150 000 – 300 000 ľudí bolo popravených a počas štyroch rokov Pol Potovej vlády celkove zahynulo 750 000 ľudí. David Chandler odhaduje, že bolo popravených až 100 000 (Newsweek 30. 6. 1997). Fínska štúdia

[56] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

odhaduje, že Pol Potova vláda spôsobila smrť milióna ľudí, ktorí zomreli následkom popráv, chorôb, hladu a prepracovania. Kambodžskí vedci odhadujú, že skutočný počet mŕtvych dosahuje okolo 500 000 – 700 000. Pričom väčšina politických vražd bola výsledkom boja medzi komunistickou frakciou lojálnou k Pol Potovi (západné a južné provincie) a frakciou napojenou na Vietnam, ktorá operovala vo východnej provincii Kambodže.

Ako USA podporovali Červených Kmérov

V januári 1979 vietnamské vojská oslobodili Kambodžu od útľaku Červených Kmérov, ktorí sa stiahli do džungle. Stratou moci Červených Kmérov v Kambodži sa táto krajina dostala ešte viac do nemilosti USA a ich spojencov. Tým nastala nová éra vzťahov, keď USA so spojencami a Čína začali podporovať Červených Kmérov, ktorí boli nepriateľsky naladení voči Vietnamu. Podporovali Pol Pota ekonomicky, vojensky a politicky. Vôbec im neprekážalo, že podporujú zločincov a zabijakov, o čom už vedel celý svet. Zrejme stačilo, že Červených Kmérov môžu využiť pre svoje záujmy v regióne. Bola to čudná morálka krajiny vystupujúcej ako vzor demokracie, humanity a obhajca ľudských práv na celom svete.

Odvolajme sa na Johna Pilgera:

<http://www.globalpolicy.org/security/issues/polpot.htm>. Friends of Pol Pot (The Nation, 1. 5. 1998) <http://eatthestate.org/01-47/PolPotAlly.htm>, Pol Pot: U.S. Ally. (Eat the state, Politics with Bite) Volume 1, #47, 5. 8. 1997)

Ako píše John Pilger, USA nadviazali kontakt s Červenými Kmérmi už v novembri 1980, keď Dr. Ray Cline, bývalý zástupca riaditeľa CIA, tajne navštívil základňu Pol Pota v Kambodži (Cline bol neskôr poradcom prezidenta Reagana pre zahraničné otázky).

Aby USA zakryli tajnú vojnu o Kambodžu, vytvorili "Kampuchean Emergency Group" (KEG) na veľvyslanectve v Bangkoku v Thajsku a na kambodžsko-thajských hraniciach. Túto skupinu, ktorá vystupovala ako humanitná organizácia, v roku 1980 viedol plukovník Eiland. Jej úlohou bolo "monitorovať" distribúciu západnej humanitnej pomoci posielanej do utečeneckých táborov v Thajsku a zaručiť, aby sa zásoby dodávali aj na základne Červených Kmérov. Spolupracovali s thajskou armádou, ktorá

Križiacke ťaženie proti komunizmu [57]

mala spojenie s Červenými Kmérmi. Neskôr sa premenovali na "Kampuchea Working Group" a mali poskytovať tzv. "non-communist members of the resistance forces" (t.j. Červeným Kmérom) bojové plány, bojovú techniku a tajné informácie zo satelitov. Kongres USA povolil pomoc tejto organizácii vo výške 24 miliónov USD. Takto sa humanitná pomoc, zbrane z Číny a západného sveta dostávajú k Červeným Kmérom. Až v roku 1989 Kongres USA zakázal aj nepriamu vojenskú pomoc Kambodži.

Pracovníci humanitnej pomoci USA pre Kambodžu Linda Masonová a Roger Brown napísali, že vláda USA trvala na tom, aby v prvom rade Červení Kméri dostávali humanitnú pomoc. V roku 1980 pod tlakom USA "World Food Program" dali potraviny v hodnote 12 miliónov USD thajskej armáde, ktorá ich odovzdala Červeným Kmérom. John Pilger opisuje, ako v roku 1980 cestoval spolu s konvojom OSN (približne 40 nákladných áut) z Thajska do Kambodže a filmoval predstaviteľov USA, ako oficiálne odovzdávali tieto zásoby predstaviteľovi Červených Kmérov generálovi Nam Phanovi, ktorý bol u západných pracovníkov medzinárodnej pomoci známy ako "Mäsiar". Výsledkom materiálnej pomoci Červeným Kmérom bolo, že Pol Pot mal v roku 1993 vojenskú prevahu až na polovici územia Kambodže.

V kambodžskom probléme sa zaujímavo správala aj OSN. Stratou moci Červených Kmérov v Kambodži a nástupom moci Vietnamu sa táto krajina dostala nielen do nemilosti USA a ich spojencov, ale paradoxne, aj do nemilosti OSN. V čase, keď vietnamské vojská v Kambodži vytvorili bábkovú vládu v Phnom Penhe a bránili návratu Červených Kmérov, embargo OSN zabránilo vstupu Kambodže do medzinárodných obchodných organizácií a jej komunikácii so svetovými charitatívnymi organizáciami, ba aj zo Svetovou zdravotníckou organizáciou (the World Health Organization). Zaujímavé je, že OSN na nátlak USA zrušila pomoc (development aid) len jednej krajine tretieho sveta, a to Kambodži, teda krajine, ktorá to vtedy veľmi potrebovala. USA dosiahli, aby Thaoun Prasith, zástupca Červených Kmérov, zastupoval v OSN Kambodžu ešte desať rokov po tom, ako Pol Potova vláda bola vyhnaná do džungle. USA odmietli dokonca dávať licencie na export kníh a hračiek pre siroty v Kambodži. Zákon z prvej svetovej vojny "Trading with the Enemy Act" sa aplikoval na Kambodžu a samozrejme aj na Vietnam. Dokonca USA

[58] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

pre Kambodžu presadzovali viac obmedzení ako pre Kubu a bývalý ZSSR.

Západ a Čína v OSN v roku 1992 presadili pre Kambodžu mierový plán, Červení Kméri boli zahrnutí v pláne OSN ako bojujúca frakcia. Ako sa roku 1992 vyjadril hovorca OSN v Phnom Penhe Eric Falt, OSN navrhla mierový proces v Kambodži tak, aby Červení Kméri získali viac rešpektu.

Ako píše Edward S. Herman *On War Criminality and Impunity*

<http://www.lol.shareworld.com/ZMag/articles/hermansept97.htm>), odhaduje sa, že USA dali v priamej pomoci Pol Potovi 85 miliónov USD a vplývali na inštitúcie OSN, aby podporovali Červených Kmérov, čo ozdravilo Pol Potove sily po roku 1979. (Ben Kiernan: *Cambodia's Missed Chance*, Indochina Newsletter, Nov. – Dec. 1991.) Išlo o pomoc v sume 85 miliónov USD (od r. 1980 do r. 1986) ako to vyplýva z korešpondencie kongresového právnika Jonathana Winer, ktorý bol neskôr poradcom senátora Johna Kerryho (demokrat, Massachusetts) v senátnom výbore pre zahraničné vzťahy a v americkej nadácii vietnamských veteránov...

V rokoch 1988–89 Vietnam stiahol svoje vojská z Kambodže. Thajsko a okolité krajiny chceli, aby sa tam situácia urovnala. Ale Čína a USA nechceli vylúčiť Červených Kmérov z ďalšej roly v Kambodži. John Pilger v článku "The Friends of Pol Pot" (The Nation, May 1, 1998 <http://www.globalpolicy.org/security/issues/polpot.htm>) píše, ako sa díval, keď predstavitel'ov Červených Kmérov vítali pri návrate do Phnom Penhu, hlavného mesta Kambodže, oficiálni predstavitelia OSN. Dokonca vzdali poctu Khieu Samphanovi, Pol Potovmu prívržencovi, ktorý raz povedal, že chyba Červených Kmérov bola, že nezabili dost' ľudí. Pri príležitosti osláv Dňa Spojených národov (United Nations Day) v Phnom Penhe ho vítali ako čestného host'a a salutovali mu jednotky USA a OSN.

Zdá sa, že v tom období Červení Kméri neboli zločinci. I keď boli predtým a potom. Dokonca v roku 1991 subkomisia OSN pre ľudské práva vyčiarila zo svojho programu zmienky o genocíde v Kambodži.

Pol Potova smrť

„Nesmieme dovoliť, aby nás smrť najznámejšieho vodcu Červených Kmérov odradila od rovnako dôležitej úlohy dostať pred súdnu spravodlivosť ostatných.“

William J. Clinton, prezident USA
SANTIAGO, Čile (16.4.1998 11:13 p.m. EDT <http://www.nando.net>)

Mnohí politici si vydýchli, keď 18.4.1998 70-ročného Pol Pota spopolnili bez pítvy. Skeptici poznamenali, že vďaka smrti ho nemusia súdiť a nemusí vypovedať o niečom, čo by zahanbilo Thajsko, Čínu, USA a niektorých súčasných politických vodcov Kambodže, s ktorými bol Pol Pot spriaznený posledných 20 rokov. Rovnako si vydýchli aj pisatelia ČK-komunizmu. Nemusia ju doplniť o svedectvo Pol Pota, ktoré by postavilo túto knihu do iného svetla.

Teraz už môže akt genocídy, zločinov kapitalizmu, upadnúť do zabudnutia, i keď je úplne zrejmé, že nebyť Washingtonu, ktorý mu dopomohol k moci, a nebyť USA, Anglicka, Číny a Thajska, ktoré ho podporovali, vyzbrojovali a udržiavali pri moci, nebolo by ani zabíjanie a genocída v Kambodži. Nikto na svete by nevedel, kto je Pol Pot a Červení Kméri (John Pilger *Friends of Pol Pot* (The Nation, 1.5.1998, <http://www.globalpolicy.org/security/issues/polpot.htm>). Aj preto správna odpoveď na túto otázku v teste na strane 46 je 12–A, v krajnom prípade aj 12–B.

Bude zločiny v Kambodži niekedy vyšetrovať nezávislá komisia? Samozrejme, že nie. Západný systém demokracie a ľudských práv, ktorý má v súčasnosti licenciu na demokraciu a pravdu, to nedovolí, a ak aj, tak “nezávislá komisia” bude rovnako objektívna ako autori knihy ČK-komunizmu pri opisovaní tejto krvavej histórie Kambodže. Úlohou „nezávislej komisie“ bude len uspokojiť a usmerniť zvedavosť Pritakávačov. Sem–tam sa ozve ojedinelý hlas, ktorý sa opýta, či prezident Nixon a jeho poradca Kissinger nie sú vojnoví zločinci, ako napríklad v článku Thomasa Walkuma *Let's try Kissinger along with Pol Pot*, Toronto Star, 30.6.1997). V ČK-komunizmu na str. 509 sa píše: ... Kongres USA uvoľnil značné fondy na výskum kambodžskej genocídy, ktorý riadi univerzita v Yale (Pozn. okolo roku 1992, Yale, CT, USA).

[60] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Pravdepodobne táto komisia dospela k nejakým záverom. Nepoznám ich, ale takmer stopercentne predpokladám, že sú v súlade s ČK-komunizmu. Zločiny imperializmu sa budú môcť objektívne zhodnotiť a zverejniť pre širokú verejnosť až po páde imperializmu, podobne ako zločiny komunizmu sa zverejnili pre širokú verejnosť až po páde komunizmu a zločiny fašizmu až po jeho páde. Zatiaľ v súčasnom systéme západnej demokracie je a bude možné, aby kandidát na vojnového zločinca dostal Nobelovu cenu za mier, ako sa to stalo napríklad v prípade Henryho Kissingera, ktorý dostal Nobelovu cenu za mier v roku 1973, za pomoc pri vyjednávaní vietnamského mieru. Dokonca súčasný systém západnej demokracie umožnil Kissingerovi stať sa honorovaným členom mnohých významných komisií. Je vždy vítaný v médiách a vážený v spoločnosti. Ako píše Edward S. Herman (On War Criminality and Impunity <http://www.lol.shareworld.com/ZMag/articles/hermansept97.htm>), podiel Henryho Kissingera na genocíde v Kambodži, v Čile a vo Východnom Timore ho stavia na úroveň vojnového zločinca prvej triedy, približne porovnateľného s Hitlerovým ministrom zahraničia Joachimom von Ribbentropom, ktorého obesili v roku 1946.

Čo vedeli a vedia o genocíde v Kambodži Okydávači socializmu a komunistov, Veľkí samci a Pritakávači?

Predpokladám, že veľká väčšina nič. Ich vedomosti sú pravdepodobne výsledkom profesionálnej kapitalistickej propagandy, čomu sa moderne hovorí tunelovanie. A čo budú vedieť v budúcnosti? Predpokladám, že nič. Bude ich niečo o genocíde v Kambodži zaujímať? Bude, ale len to, čo im predloží totalitný informačný systém.

Genocída v Kambodži má a bude mať hlavný význam len v tom, že pre Pritakávačov a pre potešenie Veľkých samcov a Okydávačov bude podávať dôkaz o zvrátenosti komunistického systému. Presne tak, ako to dokumentuje ČK-komunizmu.

Zvrátenosť stúpcov bolševikov a „Operation Splinter Factor“

„Vďaka otvoreniu československých a sovietskych archívov vyšla najavo celá zvrátenosť stúpcov bolševikov.“

(Karel Bartošek: ČK-komunizmu)

Ja sa pýtam Okydávačov, kedy sa otvoria archívy CIA a ďalších západných tajných služieb, aby vyšla (alebo nevyšla) najavo celá zvrátenosť stúpcov kapitálu?

(K. O.: Otázky bez odpovedí)

V tejto kapitole by som chcel ukázať, kto je pravdepodobne vo veľkej miere zodpovedný za politické procesy v 50. rokoch v Československu a v ostatných štátoch východnej Európy. Opíšem priamy podiel americkej CIA na procesoch v päťdesiatych rokoch v Maďarsku, Poľsku, Bulharsku a v Československu, tak ako to poznám z literatúry. Ukážem, prečo práve Československo bolo najkrutejšie postihnuté v záujme globálnej stratégie americkej politiky. Údaje, ktoré ďalej podávam, som čerpal hlavne z knihy [4], ktorá podrobne opisuje tieto udalosti a bolo by to pútavé čítanie aj pre Pritakávačov. V roku 1991 vyšlo aj jej české vydanie pod názvom Výbušnina [4]. Druhá kniha [5] opisuje tieto udalosti stručnejšie. Samozrejme, celú pravdu sa dozvieme až po odtajnení dokumentov západných rozvedok, ak medzitým kompromitujúce dokumenty nebudú zničené.

Teror stúpcov bolševizmu po druhej svetovej vojne vo východoeurópskych krajinách opisuje v ČK-komunizmu český autor Karel Bartošek v kapitole s názvom *Stredná a juhovýchodná Európa*. Kapitulu sa oplatí prečítať a porovnať s faktami prezentovanými v uvedených knihách [4,5]. Tie stručne ďalej zhrniem. Karel Bartošek pripísal politické procesy v 50. rokoch v Československu a v ostatných štátoch východnej Európy jedine komunistom i navzdory faktom, že mnohé boli pravdepodobne výsledkom tajnej operácie Splinter Factor (faktor rozštiepenia, ľudovo povedané rozdeľuj a panuj), ktorú pripravila CIA. Karel Bartošek úlohu CIA v týchto procesoch úplne zamlčal.

[62] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Operácia Splinter Factor, ktorá sa pred širokou verejnosťou stále utajuje, ukazuje účasť CIA a konkrétne Allana Dullesa (úradne bol Dulles agentom OSS – *Overseas Secret Service*, predchodcu CIA) na vyvolaní politických procesov proti významným funkcionárom komunistických strán krajín strednej a východnej Európy v rokoch 1949 až 1953.

Začalo sa všetko náhodou počas druhej svetovej vojny. Allan Dulles, neskorší riaditeľ CIA, prišiel v roku 1942 do Švajčiarska, do Bernu, kde sa stal šéfom švajčiarskej sekcie OSS (Office of Strategic Services), toho času najdôležitejšej ústrednej tajnej služby USA vo Švajčiarsku.

Do Švajčiarska v tom istom roku prišli aj ľavicovo orientovaní Noel a Herta Fieldovci. V Ženeve sa Noel stal šéfom americkej (bostonskej) humanitárnej organizácie „Unitarian Church“ pre Európu. „Unitári“ sa počas vojny stali najdôležitejšou humanitnou organizáciou, ktorá sa starala o utečencov z Európy okupovanej Hitlerom. V tom čase Noel Field bol jedným z najvplyvnejších Američanov vo Švajčiarsku. „Unitári“ nemali možnosti postarať sa o všetkých utečencov z okupovanej Európy, preto často poskytovali pomoc len odporúčaným osobám. Významní utečenci, ktorí pracovali v odboji, boli často komunisti – „politické prípady“ z okupovanej Európy. Títo komunisti odporúčali ďalších komunistov. Tak sa stalo, že cez Noela Fielda prešiel takmer celý komunistický odboj Európy a Noel všetkým pomohol. Dokonca presvedčil Allana Dullesa, ktorý mal záujem na porazení Nemecka, aby OSS finančne podporovala komunistické skupiny v okupovaných krajinách v boji proti fašistickému Nemecku. Unitári s OSS vysielali agentov do okupovaných európskych krajín, aby pripravili cestu postupujúcim spojeneckým vojskám. Týchto agentov vyberal Noel Field a vybral väčšinou komunistov, ktorí za odplatu boli dobrým zdrojom informácií z okupovaného územia pre spravodajskú službu USA. Pomoc komunistom sa poskytovala pod podmienkou, že miestni zástupcovia budú z času na čas posielat' správy o hospodárskej situácii na územiach, pre ktoré bola pomoc určená.

Ako píše Stewart Steven [4], ilegálne komunistické organizácie v Nemecku, Maďarsku, Juhoslávii a Československu podporované OSS, financované americkými peniazmi, boli organizované a životaschopné. Preto po oslobodení boli často schopné rýchlo zobrať do rúk moc skôr, ako sa nekomunistické sily mohli odznova sformovať.

Po druhej svetovej vojne sa situácia zmenila. Svet sa rozdelil na dva antagonistické bloky a nastala tzv. studená ideologická vojna, kde významnú úlohu hrala CIA. Jednou z hlavných úloh CIA po druhej svetovej vojne bolo rozbiť komunistický blok vo východnej Európe, odstrániť vplyv ZSSR nad satelitnými štátmi a zahradiť cestu šíreniu komunizmu. Vsunúť klin medzi ZSSR a satelitné štáty.

V tom čase sa nebrali do úvahy názory mnohých západných diplomatov, že treba diferencovať a poskytnúť národne orientovaným komunistom diplomatickú a inú podporu, lebo oni sú zárukou, že si Západ bude môcť zachovať určitú mieru vplyvu za železnou oponou. Naopak, prevládol názor, s ktorým súhlasil aj Allan Dulles, že komunizmus je možné odhaliť len tým, že sa stalinizmus nechá v každom smere rozvinúť, a čím bude horší, tým lepšie. Dokonca národní komunisti boli z dlhodobého hľadiska západnej demokracie považovaní za ešte nebezpečnejších ako extrémni stalinisti. Preto sa nesmeli pripustiť, aby sa vo východnom bloku uchytila liberálna alebo národnoliberálna forma komunizmu, pretože potom by komunizmus mohol byť vo svete prijateľný a uznávaný.

A v tomto duchu sa zrodila aj operácia Splinter Factor, ktorú riadil Allan Dulles, pravdepodobne bol aj jej autorom. Allan Dulles už v rokoch 1946 až 1948 viedol súkromné špiónažne akcie vo východnej Európe a bol konzultantom CIA. Podobne ako jeho brat John Foster Dulles bol aktívny v mnohých náboženských a dobročinných inštitúciách, z ktorých mnohé mali medzinárodné spojenia a veľmi dobre sa dali využiť na krycie účely.

Operácia Splinter Factor sa zakladala na dvoch vhodných skutočnostiach. Prvá bola, že v roku 1948 sa vysoký predstaviteľ tajnej polície Poľska Jozef Swiatlo ponúkol pracovať pre anglickú SIS a americkú CIA. Jozef Swiatlo bol zástupcom tajnej polície na oddelení, ktoré zodpovedalo za ideologickú a politickú čistotu Poľskej robotníckej strany. Od CIA dostal úlohu, aby všade odhaľoval špiónov. Mal hľadať dôkazy o tom, ktorí najvyšší funkcionári komunistickej strany a vlády sú americkí agenti. Samozrejme, „dôkazy“ dodali samotní Američania. Mal za úlohu odhaliť rozsiahle trockistické sprisahanie financované z USA, ktoré má zasiahnuť každý satelitný štát ovládaný ZSSR. Mal dokázať, že titoizmus sa rozmáha nielen v Poľsku, ale aj v Maďarsku, Bulharsku, Československu, Rumunsku a vo východnom Nemecku. Mal hlásiť

[64] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

samotnému šefovi sovietskej tajnej polície Berijovi, že stredom tohto sprisahania je Noel Field, údajne najdôležitejší americký agent v celej východnej a západnej Európe. Jozef Swiatlo mal dokázať, že Field, krytý humanitárnou organizáciou „Unitarian Services“ viedol za druhej svetovej vojny najúspešnejšiu americkú špionážnu organizáciu. Mal dokázať, že Field využíval svoju pozíciu na to, aby nalákal členov komunistickej strany do utečeneckých táborov a potom ich naverboval ako západných agentov. Ako hovorí história, Jozef Swiatlo to aj dokázal.

Druhá vhodná skutočnosť, ktorá veľmi pomohla Jozefovi Swiatlovi, bola, že Allan Dulles, konzultant CIA, sa osobne poznal s Noelom Fieldom, a Allan Dulles na žiadosť Noela finančne podporoval komunistov počas druhej svetovej vojny.

Taktika akcie bola jednoduchá. Bolo treba presvedčiť tajné polície komunistických krajín, že Noel Field je západný špión, ktorý riadi špionážnu sieť vo východnej Európe, ktorá má za úlohu urobiť prevrat vo východných socialistických krajinách, ktoré boli pod vplyvom ZSSR. Dôležité bolo presvedčiť tajnú políciu a Stalina, že v špionáži a v pripravovaných protisocialistických prevratoch sú namočení najvyšší komunistickí predstavitelia jednotlivých východoeurópskych krajín. A ako poznáme históriu päťdesiatych rokov vo východnej Európe, CIA to úspešne zvládla, i keď hlavný cieľ, odtrhnúť satelitné štáty od ZSSR, sa nedosiahol.

Áno, bolo kruté želať národom východnej Európy takýto osud. Želať nevinným ľuďom, komunistom, ktorí spolu s Američanmi bojovali proti fašistickému Nemecku, poníženie a smrť. Ale Allan Dulles chcel, aby poznali realitu stalinizmu na vlastnej koži a tým boli donútení proti nej bojovať.

Pomocou fingovaných materiálov, ktoré CIA pripravila pre Jozefa Swiatla, mala poľská tajná polícia usvedčiť Noela Fielda ako západného špióna. Preto keď 5.5.1949 Noel Field navštívil Poľsko, bol už podozrivý a poľská tajná polícia začala skúmať jeho minulosť. Pravdaže, prišla k mnohým pravdivým faktom. Noel Field sa poznal osobne s mnohými vysokopostavenými komunistickými funkcionármi vo východoeurópskych krajinách. Podozrivé bolo, že ich počas druhej svetovej vojny finančne podporoval, a tak im nepriamo pomohol dostať sa do vysokých štátnych funkcií. Ešte podozrivejšie bolo, že sa osobne dobre poznal s Allanom Dullesom, konzultantom a neskoršie riaditeľom CIA.

Križiacke ťaženie proti komunizmu [65]

Jozef Swiatlo dodal falzifikované podklady o Noelovi Fieldovi nadriadeným v Poľsku a priamo Berijovi v ZSSR, ktorý ich pokladal za také dôležité, že ich konzultoval so Stalinom. Sovietska tajná polícia si preverovala dodané informácie priamo u svojho agenta pracujúceho vo Washingtone. Ten dodal informácie, ktoré potvrdili, že Field je vskutku americký špión. Sovietska tajná polícia však nevedela, že ich washingtonský agent pracuje pre CIA a dodané informácie boli tiež podvrh. Ďalšie usvedčujúce informácie boli podvrhnuté generálporučíkovi Fiodorovi Belkinovi, vedúcemu oddelenia MVD pre juhovýchodnú Európu. Tiež ich osobne zanesol Berijovi a Stalinovi. Ďalší usvedčujúci materiál na Fielda a v prospech akcie Splinter Factor „dodal“ brat Allana Dullesa, keď v USA „unikla“ informácia, že CIA začala akciu „X“. Jej cieľom je prepašovať amerických agentov na najvyššie funkcie v komunistických stranách a vládach východnej Európy.

Po týchto dôkazoch a prevereniach sovietska tajná polícia dospela k záveru, že Noel Field je skutočne špión CIA, a začala konať. V máji 1949 pozvala Fielda do Československa, aby rokoval o ponuke docentúry na Karlovej univerzite v Prahe. Noel prišiel do Prahy v máji 1949, kde ho po niekoľkých dňoch v hoteli Palace vyhľadali dvaja muži, s ktorými odišiel do Maďarska. Odvtedy bol nezvestný. Noelov mladší brat Hermann, ktorý ho išiel do Prahy hľadať, takisto zmizol. V Prahe sa stratila aj Herta Fieldová, žena Noela Fielda. Ďalší v poradí, kto sa stratil vo východnom bloku, bola Erica Glaserová–Wallachová, ľavicovo orientovaná priateľka Fieldovcov. Rozhodla sa ísť do východného Nemecka a zistiť, kam zmizla rodina Fieldovcov. Pretože CIA aj z nej „urobila“ špiónku Západu, vo východnom Berlíne ju zaistila polícia a odvtedy bola nezvestná. Takto celá rodina Noela Fielda aj s priateľkou zmizla vo východnom bloku. Boli to prvé obeť akcie Splinter Factor.

Zatknutie rodiny Fieldovcov bol prvý, ale veľmi dôležitý krok. Z pohľadu USA osud Fieldovcov bol len vedľajšou záležitosťou. Mali slúžiť len na to, aby sa fiktívne súvislosti, ktoré predkladali agenti CIA, zdali vierohodné a zdiskreditovali významných východoeurópskych komunistických politikov. Národní komunisti robili komunizmus ľuďom prijateľnejší, a preto ich bolo treba odstrániť.

Pravdaže, Noel v maďarskom väzení priznal, že bol za vojny v spojení s Allanom Dullesom a predstavil mu mnohých komunistov. Priznal, že spolu s Dullesom finančne podporoval mnohé komunistické

[66] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

organizácie. Pravdaže, uviedol aj konkrétne mená a skupiny. Priznal, že v táboroch často hrali vedúcu úlohu juhoslovanskí komunisti. Ale poprel, že Unitarian Service Committee bola krycia organizácia americkej špionáže.

Medzitým vo východnej Európe nastalo zatýkanie a vypočúvanie ľudí, ktorí mali tú smolu, že sa s Noelom alebo Hermannom Fieldom poznali. Spočiatku medzi nimi bolo málo známych osobností. Boli to ľudia, ktorí bojovali proti fašizmu a ktorým Noel prostredníctvom svojej nadácie pomáhal.

CIA horlivo pracovala, aby zdiskreditovala významných maďarských komunistov, používala na to rozličné metódy. Jednou z nich bolo, že významní komunisti dostávali od emigrantov zo Západu fingované listy. Tak aj populárny László Rajk, jeden z najznámejších komunistov Európy, maďarský minister vnútra a neskôr minister zahraničia, dostával v tom čase veľa listov od maďarských emigrantov, ktorí ho poznali zo štúdií, zo Španielska alebo z internačných táborov. Listy boli koncipované tak, aby potvrdzovali názor, že je americký špión. Všetky tieto listy boli fingované a písal ich na pokyn CIA v rokoch 1947–1949 občan, ktorý sa neskôr stal profesorom na Georgetownskej univerzite vo Washingtone. Podobné listy písal mnohým komunistickým prominentom v súlade so stratégiou Splinted Factor. Listy tajná polícia otvárala a zabavovala. Pravdaže, zachytila aj fingovanú správu o Rajkovi ako o kontaktnej osobe. László Rajk bol zatknutý a obvinený ako zradca. Ďalej bol obvinený Tibor Szonyi, šéf kádrového oddelenia maďarského ústredného výboru, zodpovedný za obsadzovanie stranických a vládnych miest. A podobne boli obvinení mnohí ďalší.

Politické procesy v Maďarsku sa začali v septembri 1949. Na lavici obžalovaných sa ocitlo deväť vysokých komunistických funkcionárov. Na čestnej tribúne sedel zástupca Poľskej ľudovej republiky, americký agent podplukovník Jozef Swiatlo, a nevinní komunisti sedeli ako zradcovia na lavici obžalovaných. Allan Dulles a CIA triumfovali.

Obžaloba znela: „László Rajk a jeho spoločníci založili a viedli organizáciu, ktorej cieľom bolo násilím odstrániť demokratické zriadenie v štáte.“ Všetci obžalovaní sa k tomu priznali. László Rajk a dvaja spoločníci boli odsúdení na smrť a popravení. Zničil ich systém, ktorému všetko obetovali.

Veľké komunistické politické procesy štyridsiatych a päťdesiatych rokov sa začali. Svojou ukrutnosťou vyvolali zdesenie na celom svete,

Križiacke ťaženie proti komunizmu [67]

uviedli celý východný blok do stavu strachu a redukovali každú diskusiu na heslá. CIA dokázala, že je možné manipulovať s veľkými národmi a dokonca ich presvedčiť, aby si samy zlikvidovali svojich vodcov.

V Poľsku bol zatknutý Władysław Gomułka, generálny tajomník Poľskej robotníckej strany (jeden z mála, čo nebol popravený). V Bulharsku podpredseda vlády Trajčo Kostov bol najprv zosadený, neskôr obvinený zo zrady a v decembri 1949 popravený.

V Československu prezident Klement Gottwald odolával tlaku, aby začal robiť čistky v komunistickej strane. V septembri 1949 dostal list od vysokých maďarských predstaviteľov, v ktorom bol zoznam členov československého sprisahania – amerických špiónov. Na zozname boli mená najvýznamnejších komunistov Československa, ako minister zahraničia Vladimír Clementis, minister vnútra Václav Nosek, námestník ministra zahraničia Artur London, tajomník strany Otto Šling, námestník ministra zahraničného obchodu Eugen Löbl a prednosta národohospodárskeho odboru kancelárie prezidenta republiky Ludvík Frejka.

Pretože Klement Gottwald list ignoroval, Swiatlo zorganizoval kampaň, že československá vláda nechce zakročiť proti zradcom, lebo sama sa zúčastňuje na sprisahaní. Po tejto kampani Gottwald kapituloval a spolu so Slánskym požiadali ZSSR, aby poslali do Prahy dvoch tajomníkov bezpečnosti, ktorí budú vyšetrovať sprisahanie komunistov v Československu. A mašinéria sa rozbehla.

Vladimíra Clementisa si iniciátori akcie Splinter Factor zobrali na mušku ako ľahkú korisť. Nemal byť obžalovaný v divadelnom procese ako Rajk, ale ho mali prinútiť emigrovať, čo by dalo západnej propagande nevídaný impulz a jeho kolegov a priateľov dostalo do najťažšieho podozrenia. V októbri 1949 sa Clementis zúčastnil na Valnom zhromaždení OSN v New Yorku. Pri tejto príležitosti agenti CIA naliehali, aby požiadal o politický azyl. Rozhovory, ktoré viedol Clementis so západnými štátnikmi, boli reprodukované pre médiá tak, aby Clementis vyzeral ako nepriateľ ZSSR. Komplot pokračoval. Švajčiarske noviny uverejnili správu, že Clementis bude po návrate domov zatknutý. CIA vypracovala veľa „dôveryhodných“ informácií, z ktorých sa dalo dedukovať, že Clementis je západný agent. Po príchode do Prahy bol zbavený úradu a v januári 1951 zatknutý. Hneď nato sa akcia Splinter Factor rozšírila ako vírus. 169 000 členov Komunistickej strany

[68] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Československa bolo vylúčených zo strany. Mnohí z nich boli Slováci. Dopustili sa nového zločinu – slovenského buržoázneho nacionalizmu.

Na základe podvrhnutých informácií bol v roku 1950 zatknutý Otto Šling, krajský tajomník strany v Brne, ktorý sa po „výsluchoch“ 10. a 11. novembra 1950 k špionáži priznal. A hneď v noci na 11. novembra sa začala veľká honba na čarodejnice. Šlingových spolupracovníkov a priateľov uväznili. Medzitým prišla správa od Jozefa Swiatla, že Hermann Field menoval ako spojku tajomníčku ÚV komunistickej strany Máriu Švermovú, ktorú tiež uväznili. V januári 1951 zatkli aj Artura Londona, ktorý sa ku všetkému priznal a obvinil mnohých ďalších.

Rudolf Slánský bol druhý najdôležitejší muž v Československu, na ktorého sa sústredila CIA. Allan Dulles potreboval, aby Slánský zmizol, a potom už nič nebude brániť, aby sa Československo odtrhlo od sovietskeho bloku. Nemecký agent, ktorého meno sa nevie a ktorý mal pevnú pozíciu vo vyšších kruhoch bezpečnostného aparátu Československa, poslúžil na usvedčenie Slánskeho. Fingované informácie proti Slánskemu boli také závažné, že príslušníci kontrašpionáže ich zanesli priamo na sovietske veľvyslanectvo v Prahe. Stalin však nebol dostatočne presvedčený, že aj Slánský je zradca. Pretože v Československu Slánskeho stále nezatvorili a neobvinili z velezrady, CIA zvýšila úsilie v akcii Splinter Factor. Začalo sa to šírením povestí. Západní českí emigranti začali rozširovať správu, že Slánský chce emigrovať na Západ. Počas preverovania zrady Slánskeho, 4. novembra 1951, agent (tzv. Otto Haupter) z Českého oddelenia CIA v Mníchove (ktorého Sovieti považovali za svojho), informoval Sovietov, že boli prijaté opatrenia, ktoré majú pomôcť Rudolfovi Slánskemu k úteku na Západ. Pravdaže, sovietska polícia nevedela, že agent Otto Haupter pracuje pre CIA. Vzápätí 9. 11. 1951 dostali Rusi ďalšiu správu o plánoch CIA dostať Rudolfa Slánskeho z Československa. Po tomto Stalin uveril a začal konať. Už 11. novembra prišiel do Prahy Anastas Mikojan ako Stalinov osobný zástupca a naliehal na Gottwalda, aby dal okamžite zatknúť Slánskeho, ktorý sa chystá utiecť na Západ. Gottwald však Slánskemu stále dôveroval.

Do boja sa zapojila aj Slobodná Európa, ktorá vysielala kódované správy pre Slánskeho, adresované „Veľkému križujúcemu zametačovi“, že má zabezpečený prechod na Západ. Tieto správy pravdaže zachytila aj tajná polícia. To bolo už veľa aj na prezidenta Gottwalda a 23. novembra

1951 dal Slánskeho uväzniť. Začali sa výsluchy, mučenie a vynútené priznania. Ďalšie zatýkania boli ako reťazová reakcia. Výsledkom bolo, že 20. novembra 1952 sedel Rudolf Slánský a jeho „spolupáchatelia“ na lavici obžalovaných.

Obžalovaní boli: Rudolf Slánský, židovského pôvodu, bývalý ústredný tajomník Komunistickej strany Československa, v čase zatknutia podpredseda vlády. Bedřich Geminder, židovského pôvodu, bývalý vedúci medzinárodného oddelenia Ústredného výboru Komunistickej strany Československa (ÚV KSČ). Ludvík Frejka, židovského pôvodu, bývalý prednosta národohospodárskeho odboru Kancelárie prezidenta republiky. Josef Frank, Čech, bývalý zástupca ústredného tajomníka KSČ. Vladimír Clementis, Slovák, bývalý minister zahraničia. Bedřich Reicin, židovského pôvodu, bývalý námestník ministra obrany. Karel Šváb, Čech, bývalý námestník ministra Štátnej bezpečnosti. Artur London, žid, bývalý námestník ministra zahraničia. Vavro Hajdů, žid, bývalý námestník ministra zahraničia. Eugen Löbl, žid, bývalý námestník ministra zahraničného obchodu. Rudolf Margolius, žid, bývalý námestník ministra zahraničného obchodu. Otto Fischl, žid, bývalý námestník ministra financií. Otto Šling, žid, bývalý krajský tajomník KSČ v Brne. André Simon, žid, bývalý redaktor Rudého práva.

Boli obvinení, že sa spolu s inými osobami usilovali odstrániť nezávislosť republiky a ústavné zriadenie ľudovej demokracie. Slánský sa priznal k špionáži, velezrade, sabotáži a k prezradeniu vojenského tajomstva. Trest smrti dostali všetci okrem Artura Londona, Vavra Hajdů a Eugena Löbla. Tých odsúdili na doživotie. Nikto z odsúdených sa neodvolal. Žiadosti o milosť boli zamietnuté. Popravy sa konali 3. decembra 1952.

Slánský bol posledným cieľom akcie Splinter Faktor, ale nie poslednou obeťou. Ľudia v krajinách bývalého socialistického bloku boli naďalej vystavení zatýkaniu. Mali smolu, že sa poznali s Noelom Fieldom. Akcia Splinter Faktor priniesla smrť mnohým ľuďom. Mnohým ďalším zničila život, ideály. Bezprostredne postihnutých bolo okolo 100 tisíc ľudí, z ktorých asi tisíc za to zaplatilo životom.

Pravdaže, medzi popravenými a perzekvovanými osobami boli aj mnohí, ktorí nevyhovovali Stalinovi, ako aj ľudia skutočne zapletení do protištátnej činnosti.

[70] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Západný demokratický svet, hlásajúci slobodu, humanitu a oháňajúci sa ľudskými právami, na čele s CIA mohol triumfovať. Nielenže dosiahli, aby stovky nevinných komunistov bolo popravených a ďalším tisícom zničili život, ale zariadili aj to, že verejná mienka obvinila a stále bude obviňovať morálne degenerovanú, zločineckú komunistickú stranu, ktorá politické procesy v päťdesiatych rokoch zorganizovala. A verejná mienka sa ešte dlho nezmení, lebo súčasný totalitný informačný systém sa už o to postará.

Keď si podplukovník Jozef Swiatlo splnil svoje poslanie, 21. decembra 1953 utiekol na Západ. V marci 1954 už pracoval v Radio Free Europe, kde vykladal zdeseným poslucháčom v Poľsku o zverstvách, ktorých sa dopúšťala poľská tajná polícia počas politických procesov. Pravdaže, o akcii Splinter Factor sa nikdy nezmienil. V septembri 1954 dostal politický azyl v USA.

Po Swiatlovom úteku na západ poľská komisia, ktorá pátrala v jeho spisoch, zistila, že pracoval mnoho rokov pre západnú rozvedku. Na základe toho bol 25. septembra 1954 prepustený na slobodu Hermann Field, 17. novembra boli prepustení Noel a Herta Fieldovci a v roku 1955 sa zo Sibíri vrátila Erica Wallachová. Všetci boli rehabilitovaní a dostali odškodné po 50 000 USD. Noel a Herta Fieldovci sa napriek očakávaniu nevrátili do USA, ale rozhodli sa zostať v Maďarsku. Asi im bolo proti vôli vrátiť sa do krajiny, ktorá ich obetovala v boji proti komunizmu. Mnohí ďalší ľudia boli rehabilitovaní. Bohužiaľ, popraveným už život nikto nevrátil.

Rozhodnutie Noela Fielda a manželky nevrátiť sa po prepustení z väzenia v Maďarsku späť do USA pokladám za dôkaz, že „Operation Splinter Factor“ prebiehala veľmi pravdepodobne tak, ako ju opisuje Stewart Steven v knižke [4]. Manželia Fieldovci sa rozhodli žiť v Maďarsku, v komunistickej totalitnej krajine, ktorá ich neprávom uväznila, a nechceli sa vrátiť do USA, do krajiny, v ktorej prežili väčšinu svojho života, kde mali príbuzných a priateľov a rozhodne viac možností na plnohodnotný život ako v Maďarsku v 50-tych rokoch. V prípade, že by Fieldovci boli obvinení a uväznení v Maďarsku na základe vymyslených obvinení Komunistickej strany Maďarska a bývalého ZSSR, potom by bolo pre nich veľmi výhodné vrátiť sa do USA. Stali by sa veľmi populárnymi osobnosťami a slúžili by propagande USA ako

vzorový, živý príklad komunistickej a boľševickej zvrhlosti. No v prípade, že boli obvinení a uväznení v Maďarsku na základe vymyslených obvinení CIA, ktoré boli podvrhnuté komunistickým stranám socialistických krajín, by v USA mohli slúžiť ako vzorový, živý príklad zvrhlosti CIA. A to bol pravdepodobne hlavný dôvod, prečo sa Fieldovci nevrátili. Možno sa báli vrátiť do krajiny slobody a demokracie a ostali v krajine komunistickej totality.

Ako píše Stewart Steven [4], operácia Splinter Factor bola jedným z najtmavších bodov americkej zahraničnej politiky. Škodila veci, ktorej pôvodne chcela slúžiť. Odsunula možnosť uvoľnenia medzi Východom a Západom o jednu generáciu. Akcia Splinter Factor zmarila na dlhé roky nádej na skutočný politický dialóg medzi štátmi. Nielenže neobmedzila pozíciu ruského vplyvu v satelitných štátoch, ale práve naopak, vplyv ZSSR zosilnel a pozície stalinistov sa posilnili. Podnietili sa obavy Sovietov zo zámerov západných mocností. Politicky škodlivá, zbytočne barbarská a nepochybne nezdarená akcia Splinter Factor bola časťou onej temnej doby. Ako nepekná škvrna poznačila česť a humanitu USA.

Operácia Splinter Factor úspešne premyla mozgy ľuďom na celej planéte. Sám seba sa pýtam, či sa aj teraz uskutočňujú podobné akcie ako operácia Splinter Factor. Kde sa teraz nevinní ľudia obviňujú ako zločinci a mnohonásobní vrahovia sa vyzdvihujú na piedestál demokracie? Bohužiaľ, ako naznačujú správy zo sveta, je dosť podnetov na obavy, že sa to deje na mnohých miestach našej planéty. História možno ukáže, kto a akú úlohu hral v revolúciách vo východnej Európe v roku 1989. Kto a akú úlohu hral pri rozbití ZSSR, Juhoslávie, bombardovaní v Kosove alebo v Čečensku. Možno to história ukáže, a možno nie. A možno to bude zaujímať len pár jednotlivcov, podobne ako v prípade operácie Splinter Factor.

Podstatná vec ma však ustavične máta

Allan Dulles, Slobodná Európa, Hlas Ameriky, kotolníci, disidenti, Okydávači a pouliční mudrlanti často deklarovali, že v operácii Splinter Factor a v mnohých ďalších akciách podobného typu ide o oslobodenie porobených národov spod komunistického útlaku. Myslím si, že je to len fráza Veľkých samcov pre Pritakávačov. O čo potom vlastne išlo? Kto nám odpovie? Je možné, že nám odpovie vývoj v týchto krajinách po roku

[72] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

1989, t.j. po oslobodení porobených národov spod komunistického útlaku. Desiat' rokov vývoja v týchto krajinách, vývoj životnej úrovne, ekonomiky, zločinnosti, poľnohospodárstva, zdravotníctva, školstva a vedy však hovorí skôr o tom, že sme sa síce oslobodili spod komunistického útlaku, ale stali sme sa ekonomicky a politicky závislými, porobenými národmi. A myslím si, že o toto išlo v operácii Splinter Factor, o získanie ekonomického a politického vplyvu nad rozsiahlym územím (viac ako 17% sveta) s obrovskou dolárovou hodnotou a nad viac ako 350 miliónmi obyvateľov, taktiež s obrovskou dolárovou hodnotou, a nie o zabezpečenie ľudských práv a slobody. Za to musel zomrieť László Rajk, Trajčo Kostov, Rudolf Slánský, Vladimír Clementis a ďalší.

Kedy naši humánni a demokratickí predstavitelia v slobodnom a demokratickom Slovensku oficiálne povedia Pritakávačom, že podiel na smrti Slánskeho a Clementisa má aj demokratická, americká CIA a nielen krvilační komunisti? Asi nikdy. Profesionálny totalitný systém na Slovensku a vo svete to nedovolí.

A čo na operáciu Splinter Factor hovoria Pritakávači? Zväčša nič, lebo sa o nej nedozvedia. No niektorí z nich sa možno splašia a zmenia svoj smer postupu v stáde.

A čo na na operáciu Splinter Factor hovoria Veľkí samci? Predpokladám, že len spokojne pokývajú hlavou a zašomrú: „Tak im treba, komunistom.“

A čo na operáciu Splinter Factor hovoria Okydávači socializmu a komunistov? Asi len jednoducho skonštatujú: „Operácia Splinter Factor je nič proti zločinom komunizmu. A vôbec, je operácia Splinter Factor pravdivá?“

Oslobodenie porobených národov spod komunistickej totality

Po druhej svetovej vojne nám celý západný civilizovaný, demokratický a humánný svet ustavične opakoval, ako sa u nás nedodržiavajú ľudské práva, ako žijeme v komunistickej totalite a že západný svet bude robiť všetko, aby nás od nej oslobodil. A spoločne s nami to dosiahol.

Len stále mi nie je jasné, prečo nebojoval a nebojuje s takým nasadením proti ostatným totalitám sveta. Prečo nechce oslobodiť od totality napríklad obyvateľov Haiti alebo Saudskej Arábie. Ved' za

posledných 50 rokov bolo na svete veľa diktátorských režimov, ktoré západné demokracie dokonca vytvorili a podporovali (pozri kapitolu Priateľskí diktátori). Prečo to bol len komunizmus, ktorý bolo treba zničiť?

Západní humanisti aj dnes chcú oslobodiť posledné národy spod komunistickej totality. Deklarujú, že v súčasnosti v západnej hemisfére ostal len kubánsky totalitný komunistický režim, ktorý porušuje ľudské práva. Dokonca zistili, že aj na Slovensku bol v rokoch 1996–1998 nedemokratický režim.

Pretože už niekoľko rokov podozrievam všetky vyhlásenia, kde sa neuvádzajú fakty, že sú účelové, rozhodol som sa zistiť, čo o dodržiavaní ľudských práv v týchto krajinách píše organizácia „Human Right Watch“. Táto organizácia publikuje fakty o dodržiavaní ľudských práv v krajinách nášho sveta aj na internete (<http://www.hrw.org>), sú teda prístupné a kontrolovateľné.

Pre zaujímavosť porovnam správu „Human Right Watch“ pre Kubu a Haiti. Haiti som si vybral preto, lebo tam už niekoľko ráz vojensky intervenovali USA, pretože sa tam „nedodržiavali ľudské práva“ a krajina je pod priamym americkým dohľadom. Na Haiti je misia OSN „United Nations (U.N.)/OAS International Civilian Mission (MICIVIH)“ a USA tam majú svojich vojakov, pravdepodobne v rámci misie.

Na stránke <http://www.hrw.org/wr2k/americas-04.htm> sa opisuje nedodržiavanie ľudských práv na Kube. Správa na štyroch stranách hovorí, že na Kube nie je sloboda tlače, prejavu. Disidenti sú väznení a pod. Skrátka, je tam podobná situácia ako bola na Slovensku pred rokom 1990. Správa nehovorí, že by polícia nepohodlného človeka jednoducho zastrelila na ulici.

Ako to je na Haiti, kde sa o porušovaní ľudských práv akosi nedozvedáme? Vyberiem len niektoré časti zo správy „Human Right Watch“ o Haiti (<http://www.hrw.org/wr2k/americas-06.htm>). Správa na troch stranách napríklad hovorí (podľa údajov UN/OAS misie na Haiti), že polícia (Haitian National Police) v Haiti zabila 59 ľudí v roku 1996, 53 v roku 1997, 31 v roku 1998 a viac ako 57 ľudí v roku 1999. Napríklad výsledkom operácie polície 11.5.1999 v Port-au-Prince v sekcii Carrefour-Feuilles bolo 11 mŕtvych mužov, z toho väčšina bola strelená do hlavy na policajnej stanici. „Human Right Watch“, odvolávajúc sa na správu misie U.N./OAS, uvádza, že v roku 1997 bolo na Haiti zabitých

[74] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

152 ľudí pri 88 lynčovacích akciách. V roku 1998 bolo 61 lynčovaní, pri ktorých bolo zabitých 90 ľudí. Pričom obeť boli väčšinou podozriví kriminálnici a ľudia údajne s nadprirodzenou diabolskou mocou. A toto sa deje pred očami misie OSN a vojakov USA.

V súčasnosti v televíznych správach často vidáme občana Kuby – disidenta, ktorému komunisti obmedzili ľudské práva, nemá slobodu, aby mohol písať to, čo chce, prípadne ho odsúdia za zločin proti republike. Prítom v správach nikdy nezabudnú pripomenúť, že to je výsledok komunistickej totality na Kube. No v TV akosi chýbajú správy z Haiti, kde odhadom zabijú 2–3 ľudí týždenne, pričom polovicu má na svedomí štátna polícia. Prečo sa o nich nedozvedáme ako o výsledku kapitalistickej totality na Haiti, ktorá porušuje ľudské práva mnohonásobne viac ako komunisti na Kube? Je to jednoducho preto, lebo západný informačný systém je totalitný a Kuba sa okydáva za účelom odstránenia systému, ktorý tam bráni rozvinúť naplno motroctvo (moderné otroctvo) neoliberalizmu. Naproti tomu Haiti je už úplne v rukách cudzích vládcov, a preto ľudské práva tam už nikoho nezaujímajú.

Stručne porovnáam, ako „Human Right Watch“ opísala dodržiavanie ľudských práv na Slovensku v roku 1998, keď sme mali nedemokratickú vládu Vladimíra Mečiara, a vládu Saudskej Arábie, ktorú nikto z mocných tohto sveta nekritizoval za nedodržiavanie ľudských práv.

Podľa „Human Right Watch“ Mečiarova vláda realizovala pochybné ľudské práva. Mala vplyv v štátnej televízií, ktorú využívala pri voľbách. Zmarila referendum, a tak podobne (<http://www.hrw.org/worldreport99/europe/slovakia.html>).

Podľa „Human Right Watch“ v Saudskej Arábii vláda absolútnej monarchie pokračuje v porušovaní širokého spektra občianskych a politických práv. Nedovoľuje kritizovať vládu, nedovoľuje vytvárať politické strany. Ľudí zatýka bez obvinenia a zadržáva ich bez súdu. Používa mučenie a tresty smrti. V roku 1998 len do októbra bolo vykonaných prinajmenšom 22 trestov smrti a tri amputácie rúk. Ženy sú diskriminované vo vzdelaní a práci a nemajú voľnosť pohybu. Sú zakázané všetky náboženstvá okrem islamu. Saudskoarabská monarchia má veľkú moc, kráľ môže vymenovať a odvolať sudcov. Diskriminuje desaťpercentnú Shi‘a komunitu. Vláda vlastní domáce televízne a rádiové stanice. Privátne médiá sú kontrolované a pod.

Križiacke ťaženie proti komunizmu [75]

Pritom západné médiá, americkí senátori a domáci Okydávači stále referovali o slovenskej vláde ako o nedemokratickej. Prečo naše a západné médiá, ako aj americkí senátori, ktorí sa vyžívajú v posudzovaní dodržiavania ľudských práv v cudzine, nekritizujú Saudskú Arábiu? Nekritizujú ju pre rovnaké dôvody ako Haiti. Saudská Arábia ide poruke svetovým korporáciám, a to stačí, aby sa už nikto nestaral o dodržiavanie ľudských práv.

To je dôvod, prečo humanisti, demokrati a západné médiá nedeklarujú, že chcú oslobodiť porobené národy v Haiti a v Saudskej Arábii od kapitalistickej totality, ako už oslobodili porobené národy od komunistickej totality. Nemusia, lebo Haiti a Saudská Arábia sú už totálne oslobodené, podobne ako sme aj my.

Hladomor v Číne a experiment demokratického kapitalizmu v Indii

„Vstupujeme do novej fázy ľudských dejín, v ktorej bude treba čoraz menej a menej pracovníkov, aby vyprodukovali tovary a služby pre globálnu populáciu.“

Jeremy Rifkin, ekonóm

Porovnávať ČK-komunizmu s realitou vyprovokuje možno ešte mnoho ľudí. Mňa potešilo, keď som si na internete prečítal, že to vyprovokovalo aj významného amerického intelektuála Noama Chomského. Chomsky v článku *Millennial Visions and Selective Vision Part One* z 10.1.2000. (<http://www.zmag.org/ZSustainers/ZDaily/2000-01/10chomsky.htm>) tiež kritizuje jednostranný pohľad autorov ČK-komunizmu. Konkrétne, ako autori opisujú hladomor v Číne v rokoch 1958–1961, ktorý spôsobili komunisti s ich totalitným systémom. Počas hladomoru vraj zomrelo 25–40 miliónov ľudí. Údaje o hladomore v Číne Chomsky čerpá z knihy ekonóma Amartyu Sena (Jean Dreze and Amartya Sen, *Hunger and Public Action*, 1989). Amartya Sen odhadoval, že následkom hladu zomrelo od 16,5 do 29,5 milióna ľudí a správne píše, že smrť týchto ľudí treba pripísať komunizmu. K tomuto záveru dospel porovnávaním vývoja v

[76] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

komunistickej totalitnej Číne a v demokratickej Indii, kde k žiadnemu hladomoru nedošlo. V knihe A. Sena sa však nájdú aj iné údaje, ktoré autori knihy ČK-komunizmu nekomentujú. Sen porovnáva Indiu a Čínu preto, lebo pred päťdesiatimi rokmi tieto dve krajiny mali rovnaké životné podmienky, rovnakú úmrtnosť a rovnakú štartovaciu čiaru. Keď po päťdesiatich rokoch porovnal chorobnosť, úmrtnosť, dĺžku života a vzdelanie, zistil, že Čína v pozitívnom zmysle oveľa predstihuje Indiu. Porovnávaním úmrtnosti v Indii a v Číne zistil, že úmrtnosť ľudí v Indii je ročne o 4 milióny väčšia ako v Číne. To znamená, že každých osem rokov vyprodukuje India viac mŕtvych, ako spôsobil komunistický hladomor v Číne v rokoch 1958–1961.

Ako uzaviera Noam Chomsky: „Experiment demokratického kapitalizmu“ v Indii od roku 1947 do roku 1979 spôsobil smrť viac ľuďom ako „kolosálny, totálne neschopný... komunistický experiment“ počas celej histórie na celom svete od roku 1917. Len v Indii „experiment demokratického kapitalizmu“ spôsobil smrť viac ako 100 miliónov obetí, t.j. zabil viac ľudí, ako opisuje celá ČK-komunizmu.

Ozaj, kto vypočíta, koľko nevinných životov stál experiment demokratického kapitalizmu v Brazílii, Kolumbii, Salvádore, Bangladéši, v celej Afrike a v ďalších krajinách za posledných 50 rokov? O koľko je tento počet nevinných obetí kapitalizmu väčší ako obetí „komunistického experimentu“? Samozrejme, že obetí kapitalizmu je mnohonásobne viac. Viem, že autori knihy ČK-komunizmu a ani Okydávači to neurobia. A keby to niekto aj urobil, Veľkí samci zariadia, že Pritakávači sa to nedozvedia, podobne ako nevedia o mŕtvych, ktorých vyprodukoval experiment demokratického kapitalizmu v Indii.

Do kriminálnej obžaloby „demokratického kapitalistického experimentu“ treba, prirodzene, zaradiť aj miliónové obeť kapitalistického experimentu vo východnej Európe po páde komunizmu. Problém je len v tom, že ako. Kto spočíta obeť slobody a demokracie? Vyhladovaných a zamrznutých bezdomovcov, nadrogovaných mladých ľudí, samovraždy nezamestnaných, zúfalých matiek a starých ľudí, ktorí nemajú na lieky? Kedy súčasní zväzáci a budovatelia kapitalizmu spočítajú obeť súčasného „demokratického kapitalistického experimentu“ a budúceho „neoliberálneho experimentu“ vo svete?

Treba vychádzať z faktu, že Čierna kniha komunizmu mohla byť napísaná až po páde komunizmu, keď bolo možné zbierať materiály v

komunistických archívoch a keď svedkovia mohli vypovedať bez strachu. Podobne aŤ po páde kapitalizmu budú známe jeho obeť, a predpokladám, Ťe ich počet bude oveľa vyŤŤí ako počet obeť opísaných v ŤK-komunizmu.

Ťo na to Okyďávači?

„Keď som navŤtívil Osvienčim, bol som zhrozený. A keď som navŤtívil Irak, pomyslel som si: ‚Ťo povieme svojim deťom o päťdesiat rokov, keď sa nás opýtajú, Ťo sme robili, keď v Iraku umierali ľudia?‘”

Mairead McGuire, nositeľ Nobelovej ceny za mier, Severné Írsko

Ťo vedia o genocíde v KambodŤi, o „Operation Splinter Factor“ alebo o experimentoch demokratického kapitalizmu v Indii a v krajinách tretieho sveta naši známi Okyďávači socializmu a komunistov?

To by som chcel vedieť. To by bola zábava, keby vystúpili v televíznej súťaŤnej relácii: Poznáš zločiny kapitalizmu? PravdaŤe, milí Okyďávači, toho sa nemusíte báť, masmédiá sú v rukách Veľkých samcov a tí to nikdy nedovolia.

Rád by som vedel, Ťo o tom vie napríklad humanista s veľkým H, prezident Ťeskej republiky Václav Havel. Ťi pri rozhovoroch s bývalým prezidentom USA Georgeom Bushom alebo súčasným prezidentom Billom Clintonom, pri stretnutiach s ministerkou zahraničných vecí USA Albrightovou sa spýtal na genocídu v KambodŤi alebo na „Operation Splinter Factor“, Ťi nedajboŤe na úspechy MMF v rozvojových krajinách? Silne predpokladám, Ťe nie. Predpokladám, Ťe keby sa na to aj chcel spýtať, nemal čas, lebo pravdepodobne neprestajne okyďával socializmus a komunistov s profesionalitou stredovekého potulného kazateľa.

Ťo vedia o genocíde v KambodŤi a o experimentoch demokratického kapitalizmu hrdí budovatelia slovenského kapitalistického experimentu, poslanci a vládni predstavitelia, mediálni humoristi a novopečená slovenská Ťľachta?

Predpokladám, Ťe väčŤina nevie nič. Vedť pri okyďávaní socializmu a komunistov nič také potrebovať nebudú. Stačia im naučené frázy, keď pri zmienke o socializme utrúsia predpísanú formulu, ako napríklad: „Takto

[78] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

to bolo za totality; Takto to bolo za boľševika; Takto to bolo, keď sme žili v tuneli. Takto to bolo počas zločinov komunizmu; Keď nám komunisti nedovolili cestovať; Keď bola zakázaná sloboda slova, sloboda tlače, sloboda vyznania.“ Zdôraznia: „Bolo to v čase, keď umelci nemohli tvoriť, keď herci nemohli hrať, čo chceli, spisovatelia nemohli písať, čo chceli atď.“ Podobných fráz je veľa, prednášajú nám ich masmédiá ako pravidelné modlitby hovoriace: „Demokratický svet, ochraňuj nás od socializmu a komunistov.“

Prečo nám to neprestávajú opakovať? Pretože tieto frázy sú modernou analógiou kresťanských, moslimských, budhistických a iných modlitieb, kde sa straší peklom a diablom pred inou filozofiou života – „Bože, neuveď nás do pokušenia, ale zbav nás od všetkého zlého“.

Z faktu, že genocídu v Kambodži, operáciu Splinter Factor alebo experimenty demokratického kapitalizmu v rozvojových krajinách nikto z uvedených Okydávačov pri diskusii o zločinoch komunizmu nespomenul (aspoň ja o tom neviem), predpokladám, že o tom nevedia nič. Pravdaže, je tu aj druhá alternatíva, že históriu genocídy v Kambodži a operáciu Splinter Factor dobre poznajú, ale absencia morálnych zásad im umožňuje nehovoriť o tom pravdu. Obidve alternatívy poukazujú na ich nízke humánne vedomie. Len neviem, ktorá spoločenská alternatíva je nehumánnejšia?

A čo ďalšie zločiny kapitalizmu?

„Dnes v noci bude spať na ulici 200 miliónov detí. Žiadne z nich nebude na Kube.“

Nápis v Havane (<http://www.igc.apc.org/cubasoli/index.html>).

Napríklad, ako píšem v ďalšej kapitole, podľa údajov „The United Nations Children's Fund (UNICEF)“ a „The UN Economic Commission for Africa“ sa odhaduje, že kapitalizmus v Afrike, Ázii a Latinskej Amerike od roku 1982 spôsobil ročne smrť prinajmenšom 6 miliónom detí mladších ako 5 rokov. Je to 16 438 detí denne. Predstavme si, že v Bratislave denne nastúpi pred popravnú čatu 16 438 detí mladších ako 5 rokov a všetky zastrelia. Keby sme na jedno dieťa vymedzili dĺžku 50 cm

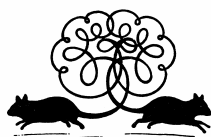
a postavili ich vedľa seba na autostrádu, je to 8219 m dlhá popravná čata za deň. A na druhý deň treba popraviť ďalších 16 438 detí mladších ako 5 rokov. A na ďalší deň opäť a opäť. Za koľko rokov by sme zaplnili mŕtvolami týchto detí krajnice našich autostrád, ktoré by tam ležali ako dôkaz zločinov kapitalizmu? Nevie, ale predpokladám, že Veľkí samci a Okydávači s mobilom na uchu počas jazdy by ich ani nezaregistrovali, podobne ako neregistrujú údaje, ktoré vydáva OSN.

A čo ďalšie zločiny? Je ich veľa a mnohé sú zdokumentované v čiernych knihách kapitalizmu, niektoré z nich uvádzam v zozname literatúry. Obsahujú stovky strán faktov, zločinov kapitalizmu, o ktorých sa Pritakávači nemajú dozvedieť. Nemám chuť ich uvádzať, ale pre zaujímavosť si čitateľ v ďalších kapitolách môže pozrieť zoznam suverénnych štátov, ktoré USA bombardovali po druhej svetovej vojne. Bolo ich 26 a o každom sa dá napísať kapitola. Väčšina bombardovaní bola krutejšia a nemorálnejšia ako ešte v čerstvej pamäti humánne vojenské bombardovanie Juhoslávie v roku 1999. Podobne by sa dali napísať ďalšie kapitoly o plánovaných i vykonaných atentátoch na prominentné osoby, na ktorých mali USA podiel. Takýto zoznam publikoval William Blum v knihe [5]
<http://members.aol.com/bblum6/assass.htm>.

A čo zločiny medzinárodných korporácií na obyvateľoch Afriky, Ázie, Latinskej Ameriky? Kto ich spíše, odsúdi a potrestá? Čo o nich vedie Okydávači socializmu a komunistov, Veľkí samci a Pritakávači? Škoda spomínať. Boli by to len ďalšie kapitoly, ktoré je zatiaľ zbytočné písať. Asi bude treba ešte dlho čakať, kým mozgové hardverové a softverové vybavenie programovateľných biologických strojov na to dorastie.

Jedno však viem určite. Ešte dlho sa bude minister spravodlivosti Slovenska oháňať zločini komunistov. Ešte dlho budú v strednej a východnej Európe strašiť deti Okydávačov a Pritakávačov komunistickými zločini, a nikto tým deťom nevysvetlí, že by ich mali strašiť neoliberalným demokratickým kapitalizmom, na čele ktorého stoja cudzí a naši obhajcovia ľudských práv, obdivovaní Veľkí samci.

Vo víre inkvizície

„Žijeme uprostred obrovskej nerovnosti. Vlastne je nám jedno, že väčšina ľudí má málo možností na to, aby zmenili svoje životné podmienky. Odmietame priznať, že Zem umiera a my ju zabíjame. ...Tvárime sa, že nerozumieme prepojeniu medzi našim pohodlným životným štýlom a diktátom, ktorý nasadzujeme a chránime prostredníctvom medzinárodnej vojenskej prítomnosti.“

Jerry Fresia, autor *Toward an American Revolution*

Už 50 rokov nás západné masmédiá presviečajú, že západoeurópska civilizácia nám prinesie slobodu, prosperitu a všeobecný rozvoj. Západoeurópska civilizácia zdôrazňuje, že jej systém pracuje na princípoch demokracie. Mnohé fakty však hovoria skôr o tom, že neoliberálny kapitalizmus navonok ukazuje prvky sterilnej demokracie, do ktorých je zabalená inkvizícia. Inkvizícia je súčasť kapitalistickej totality. Pravdepodobne môj mozog je dobre degenerovaný, keď si toto myslí, pretože som nepočul, že by sa o takejto možnosti humanisti a masmédiá zmienili.

V rámci rannej a večernej modlitby nám Okydávači stále pripomínajú komunistickú totalitu a pritom už ani nevieme, čo to vyjadruje a o akých faktoch z čias komunistickej totality hovoria.

Pravdaže, nikto nám nehovorí o kapitalistickej totalite, pretože v rámci križiackeho ťaženia proti socializmu a komunizmu sa Pritakávači o nej nesmú dozvedieť. Zo správ masmédií, z diskusie politikov a odborníkov o komunistickej totalite je jasné, že profesionálny informačný kapitalistický systém funguje úspešne a totálne. O kapitalistickej totalite som oficiálne ešte nič nepočul. Preto v tejto kapitole by som chcel poukázať na niektoré fakty, ktoré pokladám za dôkaz kapitalistickej totality a úspešného premývania mozgov Pritakávačov. Chcel by som ukázať, že kapitalistická totalita má prvky inkvizície a je profesionálne iná, nedá sa porovnávať s ľudovou totalitou komunistickeho typu.

Na kapitalistickej totalite ma fascinujú dve skutočnosti. Prvá – rozsah teroru súčasného kapitalistického systému, ktorý si pomaly ani neuvedomujeme. Druhá – absolútna bezmocnosť svetového spoločenstva v súčasnosti čeliť tomuto teroru.

Hierarchiu inkvizície spevňujú také organizácie, ako sú napríklad NATO, MMF, Svetová banka, WTO, MAI (Multilateral Agreement on Investment). Masívnosť hierarchie vytvára množstvo dobrovoľných nezávislých združení a masmédiá. Čitateľ sa o 55-tich konkrétnych aktivitách súčasnej inkvizície vo svete od druhej svetovej vojny môže dozvedieť v knihe Williama Bluma [5].

Čudné metamorfózy stredovekej inkvizície

„Po celom svete, každý deň môžu byť muž, žena alebo dieťa vyhnaní, mučení, zabití alebo môžu „zmiznúť“ rukami vlád alebo ozbrojených politických zoskupení. Vo väčšine prípadov majú USA podiel na vine.“

Z výročnej správy Amnesty International 1996 o vojenskej pomoci USA a ľudských právach

Stredoveká kresťanská inkvizícia sa riadila princípom, že ak niekto nesúhlasil s filozofiou života vtedajšieho sveta, tak ho exkomunikovala, prípadne upálila. Vypracovala zoznam prečinov, za ktoré trestala.

[82] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Súčasná inkvizícia robí to isté, ibaže nevydáva buly, ale uvaľuje sankcie. Nekadí kadidlom, ale operuje ľudskými právami, demokraciou a bombardérmi. V roku 1960 USA uvalili sankcie na Kubu, lebo sa stala kacírom v kapitalistickom náboženstve. Po druhej svetovej vojne to boli všetky bývalé socialistické štáty v strednej a východnej Európe. Podobne za kacírstvo je v súčasnosti exkomunikovaný Irak, Irán a najnovšie Juhoslávia. Dokonca sa už pohrozilo prstom aj Rakúsku.

Štatút Veľkého inkvizítora teraz majú USA, kým ešte v čase studenej vojny sa o túto výsadu museli deliť so ZSSR. Za druhej svetovej vojny ho mali Nemci, predtým Angličania, Španieli atď. Podobne ako stredoveká inkvizícia hlásala pravdu Božiu, lásku, odpustenie a oháňala sa dodržiavaním Pisma svätého, tak aj súčasná inkvizícia hlása slobodu slova, demokraciu a oháňa sa citátni o dodržiavaní ľudských práv.

Podobne ako Veľkí samci kresťanskej inkvizície za nedodržiavanie ľudských práv trestali ľudí upálením, tak aj teraz Veľkí samci trestajú za ich nedodržiavanie. Presne tak ako kedysi ak súčasná inkvizícia niekoho obviní z „nedodržiavania ľudských práv, slobody, demokracie, voľného trhu, šokovej terapie a pod.“, môže ho a často ho musí so súhlasom väčšiny potrestať. Jednou z metód je aj „vojenský humanizmus“ (ako ho nazval Noam Chomsky).

Ako píše William Blum v knihe [35]

(<http://members.aol.com/superogue/intro.htm>), od roku 1945 až doteraz sa USA usilovali o zvrhnutie viac ako štyridsiatich cudzích vlád a rozdrvili viac ako tridsať národne orientovaných hnutí. Takto zásluhou USA v tomto procese prišlo o život niekoľko miliónov ľudí a mnoho miliónov bolo uvrhnutých do chudoby a zúfalstva.

Pre zaujímavosť uvádzam zoznam štátov, ktoré sa dostali do pazúrov novodobej inkvizície po druhej svetovej vojne, pretože „nedodržiavali ľudské práva“. Preto si USA a ich spojenci v rámci „vojenského humanizmu“ mohli dovoliť tieto štáty bombardovať. Údaje pochádzajú z www stránky: <http://members.aol.com/bblum6/bombing.htm> Billa Bluma, autora knihy [5]

(http://members.aol.com/bblum6/American_holocaust.htm). Odhadujem, že pri týchto bombardovaniach počas 50 rokov bolo zabitých viac ľudí, ako upálila kresťanská inkvizícia za 300 rokov. Pravdaže, zoznam by bol neporovnateľne dlhší, keby sme vyrátali ďalšie územia a zločiny, napríklad ako Angličania počas 300-ročnej nadvlády trestali kolónie za

“nedodržiavanie ľudských práv”, prípadne Rimania za vlády Rímskej ríše a pod.

Zoznam štátov, ktoré USA bombardovali po druhej svetovej vojne, pretože nedodržiavali „ľudské práva“.

„Naším prvým cieľom je zabrániť opätovnému objaveniu sa nového súpera, či už na území bývalého Sovietskeho zväzu alebo inde, ktorý by predstavoval ohrozenie poriadku, predtým nastoleného Sovietskym zväzom... musíme zdôvodniť dostatočne jasne záujmy vyspelých priemyselných štátov, aby sme ich odradili od spochybnenia nášho vedúceho postavenia alebo snahy odstrániť nastolený politický a ekonomický poriadok...“

Plánovacia smernica Pentagónu pre daňové roky 1994–1999, New York Times 8. marca 1992, str.14

Čína	1945-46;
Kórea a Čína	1950-53;
Guatemala	1954;
Indonézia	1958;
Kuba	1959-60;
Guatemala	1960;
Kongo	1964;
Peru	1965;
Laos	1964-73;
Vietnam	1961-73;
Kambodža	1969-70;
Guatemala	1967-69;
Grenada	1983;
Libanon	1983, 1984;
Libya	1986;
Salvádor	1980s;
Nikaragua	1980s;
Panama	1989;
Irak	1991-99;
Kuvajt	1991;

[84] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

<i>Somálsko</i>	1993;
<i>Bosna</i>	1994, 1995;
<i>Sudán</i>	1998;
<i>Afganistan</i>	1998;
<i>Juhoslávia</i>	1999.

Často porovnávam počet mŕtvych a trestné výpravy USA a ich spojencov v uvedených štátoch s inváziou vojsk Varšavskej zmluvy do bývalého Československa v roku 1968. Pri tomto porovnaní invázia do Československa roku 1968 mi pripadá ako relatívne vysoko humánný mierumilovný akt. A ten sa vďaka kapitalistickej informačnej totalite mohol prezentovať vo svete ako obrovský zločin degenerovaného komunistického systému. Rád by som vedel, ako by inváziu do Československa nazval kapitalistický informačný systém, keby vojská Varšavskej zmluvy v roku 1988 použili podobnú taktiku ako vojská NATO v Juhoslávii v roku 1999 alebo v ďalších uvedených štátoch. Asi by im nestačil ani slovník cudzích a vulgárnych slov dokopy.

Taktiež bombardovanie Juhoslávie v roku 1999 bola relatívne mierumilovná akcia v porovnaní s bombardovaním Vietnamu, Kambodže alebo Laosu.

Intervencie majú rôznu genézu. Napríklad intervencia bývalého ZSSR do Afganistanu. Zbigniew Brzezinski, poradca pre bezpečnosť vo vláde prezidenta USA Jimmyho Cartera, v interview v roku 1998 priznal, že oficiálna správa o americkej vojenskej pomoci opozícii v Afganistane až po sovietskej invázii v roku 1979 bola lož. Pravda je taká, že USA začali podporovať islamských fundamentalistických mudžahedínov šesť mesiacov pred inváziou. Brzezinski v interview potvrdil, že táto vojenská pomoc mudžahedínom mala vyprovokovať sovietsku vojenskú intervenciu do Afganistanu. Na otázku, či ľutuje rozhodnutie dodávať zbrane mudžahedínom pred sovietskou intervenciou, Brzezinski odpovedal: „Ľutovať, čo vlastne? Táto tajná operácia bola excelentná myšlienka. Efektívne chytila Rusov do afganskej pasce, a vy chcete, aby som to ľutoval? V ten deň, keď Rusi oficiálne prekročili hranicu, som napísal prezidentovi Carterovi: Teraz máme možnosť dať ZSSR ich vietnamskú vojnu“ (Le Nouvel Observateur (France), January 15–21, 1998, p.76.; <http://members.aol.com/superogue/intro.htm>).

Exkomunikácia a demokracia

Inkvizícia okrem bombardovania trestá obvinených selektívne sankciami. Je to príklad Kuby, keď americké embargo je od roku 1960 stále v platnosti i napriek tomu, že v súčasnosti v OSN hlasovalo za odsúdenie embarga 137 krajín, dokonca vrátane Veľkej Británie. Proti boli len tri štáty, USA, Izrael a Uzbekistan (Harold Pinter v článku *It Never Happened* (To sa nikdy nestalo) (Z magazine február 1997, http://www.thirdworldtraveler.com/Terrorism/Never_happened.html http://www.thirdworldtraveler.com/Terrorism/US_TruthCommission.html

Podobne od roku 1991 sú uvalené sankcie na Irak. Podvýživa bola pred rokom 1991, t.j. pred vojnou v Perzskom zálive, v Iraku neznáma. Po zavedení sankcií, od roku 1991 zomierajú deti mladšie ako 5 rokov na choroby z nedostatku potravín. Podľa údajov OSN (Seattle Post Intelligencer 11.5.1999) konzervatívny odhad je, že v dôsledku sankcií mesačne zomiera 2690 detí. Realistickejší počet zomierajúcich detí v dôsledku sankcií je 5357 detí mesačne. Keď v televíznej relácii v USA v programe „60 minút“ (12.5.1996) sa pýtali ministerky zahraničia USA Madeleine K. Albrightovej, či sankcie, ktoré spôsobili smrť pol milióna irackých detí, stáli za to, Albrightová odpovedala: „Myslím si, že je ťažké si vybrať. Ale cena... my si myslíme, stojí za to ("I think this is a very hard choice. But the price—we think the price is worth it"). Treba podotknúť, že dnes sa už počet mŕtvych irackých detí odhaduje na milión.

Teroristi naši a ich

„Bombardovanie Iraku Spojenými štátmi 26.6.1993 bola odplata za iracké sprisahanie, ktoré malo viesť k atentátu na bývalého prezidenta Georgea Busha. ‚Podstatné bolo,‘ povedal prezident Clinton, ‚poslať správu tým, ktorý sa zamestnávajú štátnym terorizmom... a potvrdiť očakávanie civilizovaného správania medzi národmi.‘”

Washington Post 27.6.1993

Inkvizícia sa snaží odstraňovať nepohodlné osoby. Niektoré osoby treba odstrániť tajne, ale iné verejne, aby sa vedelo – pamätalo, ako sa trestá

[86] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

heréza. Podobne to robí aj mafia. Pre zaujímavosť uvádzam zoznam plánovaných alebo s účasťou USA vykonaných atentátov na prominentné osoby, ktoré „nedodržiavali ľudské práva“. Zoznam z knihy Williama Bluma [5] predkladám tak, ako som ho stiahol z internetu (<http://members.aol.com/bblum6/assass.htm>). Pre jednoduchosť ho nechávam v angličtine.

- 1949 - Kim Koo, Korean opposition leader*
- 1950s - CIA/Neo-Nazi hit list of numerous political figures in West Germany*
- 1950s - Chou En-lai, Prime minister of China, several attempts on his life*
- 1950s - Sukarno, President of Indonesia*
- 1951 - Kim Il Sung, Premier of North Korea*
- 1950s (mid) - Claro M. Recto, Philippines opposition leader*
- 1955 - Jawaharlal Nehru, Prime Minister of India*
- 1957 - Gamal Abdul Nasser, President of Egypt*
- 1959 - Norodom Sihanouk, leader of Cambodia*
- 1960 - Brig. Gen. Abdul Karim Kassem, leader of Iraq*
- 1950s-70s - José Figueres, President of Costa Rica, two attempts on his life*
- 1961 - Francois "Papa Doc" Duvalier, leader of Haiti*
- 1961 - Patrice Lumumba, Prime Minister of the Congo (Zaire)*
- 1961 - Gen. Rafael Trujillo, leader of Dominican Republic*
- 1963 - Ngo Dinh Diem, President of South Vietnam*
- 1960s - Fidel Castro, President of Cuba, many attempts on his life*
- 1960s - Raúl Castro, high official in government of Cuba*
- 1965 - Francisco Caamaño, Dominican Republic opposition leader*
- 1965-6 - Charles de Gaulle, President of France*
- 1967 - Che Guevara, Cuban leader*
- 1970 - Salvador Allende, President of Chile*
- 1970 - Gen. Rene Schneider, Commander-in-Chief of Army, Chile*
- 1970s, 1981 - General Omar Torrijos, leader of Panama*
- 1972 - General Manuel Noriega, Chief of Panama Intelligence*
- 1975 - Mobutu Sese Seko, President of Zaire*
- 1976 - Michael Manley, Prime Minister of Jamaica*

1980-1986 - Muammar Qaddafi, leader of Libya, several plots and attempts upon his life
1982 - Ayatollah Khomeini, leader of Iran
1983 - Gen. Ahmed Dlimi, Moroccan Army commander
1983 - Miguel d'Escoto, Foreign Minister of Nicaragua
1984 - The nine comandantes of the Sandinista National Directorate
1985 - Sheikh Mohammed Hussein Fadlallah, Lebanese Shiite leader (80 people killed in the attempt)
1991 - Saddam Hussein, leader of Iraq

Priateľskí diktátori

„...Spojené štáty poskytli častú a zanietenú podporu zvrhnutiu demokracie v prospech režimov ‚priaznivých pre investorov‘. Svetová banka, MMF a súkromné banky sústavne vydávajú obrovské sumy na teroristické režimy, sledujúc, ako tieto odstraňujú demokratické vlády. Mnoho kvantitatívnych štúdií ukázalo systematický reálny vzťah medzi pomocou USA a MMF/Svetovej banky krajinám a porušovaním ľudských práv v nich.“

Edward S. Herman, ekonóm, spisovateľ a kritik médií a zahraničnej politiky USA

Fascinuje ma, ako v rámci humanity, demokracie pre americké mocenské záujmy USA a ich spojenci podporovali mnohé diktátorské a násilnícke režimy kdekoľvek na svete. A pritom vedeli presvedčiť Pritakávačov v strednej a východnej Európe, že tým presadzujú slobodu a demokraciu spojenú s mierom a prosperitou. V duchu zákonov inkvizície USA a ich spojenci mnohým diktátorom pomohli dostať sa k moci, materiálne a ideologicky ich vyzbrojili a keď bolo treba, aj im pomáhali sa brániť. Mnohým zaručili bohatstvo a moc, zatiaľ čo ich krajina bola chudobná. Títo diktátori sú málokedy potrestaní za spáchané zločiny a ešte zriedkavejšie sa berú na zodpovednosť USA so spojencami za ich podporu.

A takto to pokračuje aj v súčasnosti. Napríklad v roku 1997 dosiahla Clintonova vláda rekord v poskytnutí poradenstva a predaji zbraní

[88] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

diktátorom. Komisia „Washington Research Center Demilitarization for Democracy“ zistila, že USA v roku 1997 exportovali vojenský materiál a zbrane do 52 krajín v hodnote 8,3 miliardy USD, kde podľa Ministerstva zahraničia USA si občania nemôžu demokraticky zvoliť vládu. Podľa riaditeľa komisie Caleb Rossiter rok 1997 bol rekordný aj v celkovom exporte zbraní za 21,3 miliárd USD a v exporte do rozvojových krajín za 15,6 miliardy USD.

(http://www.thirdworldtraveler.com/Pentagon_military/Weapons_dictators_1997.html)

Ďalej v správe „Arms Uncontrol“ sa uvádzajú najväčší nedemokratickí príjemcovia zbraní: Saudská Arábia za 4,7 miliardy USD, Kuvajt za 1,4 miliardy USD, Egypt za 1,2 miliardy USD, Thajsko za 217 miliónov USD a Pakistan za 205 miliónov USD. Správa uvádza aj zoznam 47 nedemokratických vlád, kde USA v roku 1997 trénovali 3908 vojakov a dôstojníkov.

Na web stránke

http://www.thirdworldtraveler.com/US_ThirdWorld/dictators.html je článok s názvom *Friendly Dictators* (Priateľskí diktátori), ktorý vychádzal z informácií publikovaných v *Eclipse Enterprises Trading Card Series – Friendly Dictators, Eclipse Enterprises, PO Box 1099, Forestville, CA 95436, USA*. V článku na 22 stranách sú uvedení priateľskí diktátori USA, ich stručné charakteristiky a spolupráca s USA. Detailne spracované vzťahy medzi diktátormi a USA sú opísané v knihách uvedených v kapitole Literatúra pod číslami: 2, 3, 5, 6, 8, 11, 16, 17, 22, 24, 25 a 36, ktoré odporúčam čítať každému, kto sa zaujíma o zločiny, inkvizíciu a totalitu kapitalistickej demokracie. Fascinuje ma teror a rasizmus, ktorým operovali a operujú najrozvinutejšie kapitalistické krajiny vo svete, a ešte väčšmi ma fascinuje, ako pritom vedeli presvedčiť mnohých Pritakávačov, že im ide len o demokraciu, slobodu a ľudské práva.

Prikladám zoznam priateľských diktátorov USA, ktorým USA so spojencami pomohli k moci, verejne alebo neverejne ich podporovali alebo v tichosti tolerovali, lebo boli alebo sú súčasťou záujmov USA v našom demokratickom svete. Zoznam je pre jednoduchosť v angličtine.

Abacha, General Sani -----	Nigeria
Amin, Idi -----	Uganda

Banzer, Colonel Hugo -----	Bolivia
Batista, Fulgencio -----	Cuba
Bolkiah, Sir Hassanal -----	Brunei
Botha, P.W. -----	South Africa
Branco, General Humberto -----	Brazil
Cedras, Raoul -----	Haiti
Cerezo, Vinicio -----	Guatemala
Chiang Kai-Shek -----	Taiwan
Cordova, Roberto Suazo -----	Honduras
Christiani, Alfredo -----	El Salvador
Diem, Ngo Dinh -----	Vietnam
Doe, General Samuel -----	Liberia
Duvalier, Francois -----	Haiti
Duvalier, Jean Claude-----	Haiti
Fahd bin'Abdul-'Aziz, King -----	Saudi Arabia
Franco, General Francisco -----	Spain
Hitler, Adolf -----	Germany
Hussan II-----	Morocco
Marcos, Ferdinand -----	Philippines
Martinez, General Maximiliano Hernandez	El Salvador
Mobutu Sese Seko -----	Zaire
Noriega, General Manuel -----	Panama
Ozal, Turgut -----	Turkey
Pahlevi, Shah Mohammed Reza -----	Iran
Papadopoulos, George -----	Greece
Park Chung Hee -----	South Korea
Pinochet, General Augusto -----	Chile
Pol Pot-----	Cambodia
Rabuka, General Sitiveni -----	Fiji
Montt, General Efrain Rios -----	Guatemala
Salassie, Halie -----	Ethiopia
Salazar, Antonio de Oliveira -----	Portugal
Somoza, Anastasio Jr. -----	Nicaragua
Somoza, Anastasio, Sr. -----	Nicaragua
Smith, Ian -----	Rhodesia
Stroessner, Alfredo -----	Paraguay
Suharto, General -----	Indonesia

[90] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Trujillo, Rafael Leonidas -----	Dominican Rep.
Videla, General Jorge Rafael -----	Argentina
Zia Ul-Haq, Mohammed -----	Pakistan

V článku sú opísané stručné charakteristiky diktátorov a podpora, ktorej sa im dostalo od USA. Ako príklad spomeniem v skratke iba niektorých zaujímavých diktátorov.

Plukovník Hugo Banzer, prezident Bolívie

Bolívii sa v roku 1970 prezident Juan Jose Torres zahrával s ohňom, keď znárodnil majetok Gulf Oil a cínové bane podriadené záujmom USA. Dokonca chcel nadviazať priateľské vzťahy s Kubou a Sovietskym zväzom. Preto USA podporili zvrhnutie prezidenta Torresa a k moci pomohli Hugovi Banzerovi. Banzer zaviedol režim teroru. Zavrel školy. Za dva roky 2000 ľudí bolo zatvorených a mučených bez súdu. Podobne ako v Paraguaji, Argentíne a Brazílii domorodí Indiáni boli zbavení kmeňovej identity a museli opustiť svoju pôdu. Banzer chcel vytvoriť bielu Bolíviu. Preto desiatkam tisícom belochov z Južnej Afriky sľúbil pôdu po vyhnaných Indiánoch. Keď katolícke duchovenstvo chcelo pomôcť Indiánom, Banzerov režim s pomocou CIA odštartoval teroristický pohon na duchovenstvo, ktorý sa stal modelom aj v iných latinskoamerických krajinách.

Vinicio Cerezo, prezident Guatemaly

V januári 1986 bol vodca kresťanských demokratov Vinicio Cerezo zvolený za prezidenta. Podľa Amnesty International svojvoľné zatýkanie, mučenie, zmiznutia a politické vraždy boli v Guatemale na dennom poriadku počas desaťročí, keď USA financovali tento vojenský diktát. „Americas Watch“ tvrdil v guatemalskej tlači, že v roku 1986 bolo zavraždených okolo 100 ľudí mesačne. O život prišlo vcelku niekoľko desiatok tisíc ľudí a vládne „death squads“ (komandá smrti) zničili približne 400 dedín.

Roberto Suazo Cordova, prezident Hondurasu

Keď v roku 1979 bol v Nikarague zbavený moci Anastasio Somoza, banánová republika Honduras dostala prezývku „The Pentagon Republic“.

V roku 1978 Honduras získal 16,2 milióna USD americkej pomoci. Prezident Cordova v spolupráci s veľvyslancom USA a honduraským vojskom dovolil, aby Honduras bol tréningovým vojenským centrom pre „Nicaraguan kontras“, ktoré financovali USA. Ostalo po nich zničené životné prostredie spôsobujúce nárast rakoviny.

Alfredo Cristiani, prezident Salvádora

V roku 1989 bolo zavraždených šesť duchovných a Cristiani priznal, že vraždili vojaci vycvičení v USA. Od roku 1980 bolo v Salvádore zavraždených 70 000 civilistov.

Jean Claude Duvalier, prezident Haiti

V roku 1957 Francois „Papa Doc“ Duvalier sa stal doživotným prezidentom Haiti a založil strategické vzťahy s USA. V roku 1971 ho vystriedal jeho syn Jean Claude „Baby Doc“ Duvalier. Počas 30 rokov vlády zabili 60 000 Hait'ánov. Zatiaľ čo Hait'ania žili v biede, Duvalierovci si privlastnili značnú časť peňazí z pomoci MMF. Ich režim sa skončil až v roku 1986, keď „Baby Doc“ utiekol do Francúzska a zobral si aj majetok v hodnote okolo 400 miliónov USD. Odhaduje sa, že len počas jeho vlády bolo zavraždených okolo 40 000 Hait'ánov.

King Fahd bin 'Abdul – 'Aziz, kráľ Saudskej Arábie

King Fahd bin 'Abdul – 'Aziz je absolútny monarcha v kráľovstve Saudskej Arábie. Fahd a jeho 2000-členná kráľovská rodina vládne systémom stredovekého feudalizmu s podporou USA. Mučenie a amputácie sú bežné rozsudky. Ženy sú diskriminované a ich nevera sa trestá smrťou ukameňovaním. Popravky sú verejné a v roku 1994 ich bolo prinajmenšom 60.

Generál Francisco Franco, prezident Španielska

Generála Franca v civilnej vojne v Španielsku podporovali Hitler, Mussolini a korporácie USA, ktoré podporovali Hitlera. Napríklad Nemecko a Taliansko poslalo Frankovým fašistom 6060 nákladných áut, ale Ford, General Motors a Studebaker ich poslali 12 000. Americkí dobrovoľníci, ktorí bojovali proti Francovi, boli v čase antikomunistickej hystérie v USA perzekvovaní. Francov režim zakázal politické strany a odbory, ale vždy patril medzi spojencov USA.

[92] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Adolf Hitler, nemecký kancelár

Počas nemeckého bombardovania Londýna a bojov Nemecka s americkými vojakmi stretol sa prezident americkej ITT korporácie Sosthenes Behn s reprezentantmi Nemecka, aby spolu prediskutovali zlepšenie nemeckého komunikačného systému. ITT navrhla a budovala nacistický telefónny a rádiový systém a dodávala niektoré súčiastky na nemecké bomby. Ďalšie americké spoločnosti, ktoré obchodovali s treťou ríšou, boli General Motors, DuPont, Standard Oil of New Jersey, Davis Oil Co. a Chase National Bank.

Marocký kráľ Hasan II.

Hasan II. mal sedem hlavných palácov, a len v jednej stajni z mnohých mal 260 koní. Vlastnil mnoho tiav, pštrosov a zebier a niekoľko háremov. Pritom nezamestnanosť presahovala 20% a 95% populácie žilo v chudobe. V roku 1975 sa zúčastnil na vojne v Západnej Sahare a USA ho v tom podporovali. V roku 1982 súhlasil, že poskytne marocké územie lietadlám USA v čase naliehavej potreby.

Maximiliano Hernández Martínez, generál v Salvádore

Martínez začal protikomunistické čistky v Salvádore v roku 1932. Bolo zmasakrovaných 40 000 roľníkov a krajina bola vyčistená od indiánskej kultúry.

Mobutu Sese Seko, prezident Zairu

Prvý zvolený prezident Zairu Patrice Lumumba mal socialistické názory, a preto sa americké spoločnosti začali obávať o svoju kontrolu nad kobaltom, meďou a diamantmi, ktoré tam ťažili. CIA zabezpečila, aby bol Patrice Lumumba zavraždený a aby ho nahradil Mobutu Sese Seko. Od roku 1965 bol Mobutu najvýznamnejším spojencom USA v Centrálnnej Afrike. Toto spojenectvo mu vynieslo súkromný majetok okolo 5 mld USD. Nerozlišoval medzi štátnymi a svojimi peniazmi. Keď v roku 1974 USA poskytli Zairu 1,4 milióna USD ako pomoc v boji v občianskej vojne, Mobutu si ich privlastnil. Hoci Zair má viac prírodných surovín ako iné krajiny v regióne, predsa je piatou najchudobnejšou krajinou sveta. Tretina detí zomierala a následkom podvýživy každé druhé dieťa zomrelo pred piatym rokom života. Pretože Mobutu bol tuhý

antikomunista, uväznil často aj bez súdu každého, kto bol podozrivý. Za to ho vláda USA a americké korporácie štedro odmeňovali.

Generál Efraim Rios Montt, prezident Guatemaly

Generála Montta počas terorizovania dedičanov riadil "the spirit of the lord", ktorý ho viedol proti podvratným komunistom, čo boli najmä Indiáni, ktorých okolo 10 000 zavraždil a 100 000 ich muselo utiecť do Mexika.

Alfredo Stroessner, prezident Paraguaja

Alfredo Stroessner sa dostal k moci v Paraguaji roku 1954. Potomok Nemcov a obdivovateľ nemeckého nacizmu ponúkol slobodný pobyt mnohým nacistickým vojnovým zločincom, ako bol Joseph Mengele, a počas vládnutia používal aj nacistické metódy. V Paraguaji stáli pôvodní Ache Indiáni v ceste americkým a európskym korporáciám, ktoré plánovali využívať lesy, bane a pastviny na ich území. Stroessner „usporiadal poľovačky“ na Indiánov. Rodičov vraždili a deti predávali do otroctva. Tých, čo prežili, zhromažďovali v rezerváciách, ktoré viedli americkí fundamentalistickí misionári. V rokoch 1962 až 1975 Paraguaj dostal od USA 146 miliónov USD. V roku 1971 sa vysoký štátny predstaviteľ Paraguaja zaplietol do škandálu spojeného s marseillskou drogovou cestou, ktorou sa dostávali drogy do USA. Až v 80-tych rokoch USA odsúdili režim v Paraguaji za porušovanie ľudských práv a obchodovanie s drogami.

Rafael Leonidas Trujillo, prezident Dominikánskej republiky

USA okupovali Dominikánsku republiku v roku 1916 a k moci dosadili Rafaela Leonidasu Trujilla. USA neprekázalo, že vojenský súd Trujilla odsúdil za únos a znásilnenie. Vládol ako diktátor v antikomunistickom duchu 30 rokov v zhode a s podporou USA. V záujme boja proti komunizmu mučil, organizoval masové deportácie a hromadné popravy. Robotníkov, ktorí žiadali zvýšenie miezd, označili za komunistov a na mieste postrieľali. Podobne postrieľali aj farmárov, ktorí protestovali proti konfiškácii pôdy. Trujillo kontroloval viac ako 80% cukrových plantáží, používal prácu otrokov z neďalekého Haiti, aby profit bol čo najväčší. Pri nezhodách z haitskými robotníkmi dal 20 000 Hait'anov zmasakrovať. Keď dal zavraždiť prezidenta Venezuely Romula

[94] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Betancourta, ktorý sa opovážil kritizovať Trujillov brutálny režim, pretiekla trpezlivosť jeho protektorov. Nakoniec ho agenti CIA v roku 1961 zavraždili. Až potom Vojenské námorníctvo USA verejne oznámilo, že Trujillo bol usvedčený za znásilnenie.

Generál Sani Abacha, prezident Nigérie

Diktátor v Nigérii, ktorá má bohaté zásoby nafty, preto ho samozrejme podporujú štáty, ktoré z toho ťažia. Achaba po voľbách v roku 1994 dal uväzniť volebného protivníka. V roku 1994 bolo popravených viac ako 100 ľudí a ďalších prodemokratických demonštrantov polícia zavraždila. V novembri 1995 bol popravený environmentalista Ken Saro-Wiwa a jeho osem spoločníkov, ktorí protestovali proti ekologickým škodám spôsobeným koncernom Shell Oil. Shell Oil si to ani nevšimol a napriek tomu, že verejná mienka žiadala bojkotovať nigérijskú naftu, vláda USA to odmietla.

Priateľskí diktátori bývalého Sovietskeho zväzu

Na tomto mieste som chcel doniesť zoznam diktátorov, priateľsky naklonených bývalému Sovietskemu zväzu, ktorí by boli porovnateľní s priateľskými diktátormi USA. Nejakú sa mi ťažko hľadajú, preto to nechávam na Okydávačov. Dúfam, že oni si s tým budú vedieť už dajako poradiť.

"Victory over Communism and Inhumanity" v Kosove (Ako NATO zvíťazilo nad komunizmom a neľudskosťou v Kosove)

„V rubrike Week in Review v New York Times z 13.6.1999 varoval Michael Wines, že napriek víťazstvu Ameriky nad komunizmom a neľudskosťou v Kosove nie je vo svete všetko v poriadku. Američania často vnímajú svoje mravné zásady ako univerzálne, hovorí Wines, ale v skutočnosti existuje živajúca priepasť medzi Západom a väčšinou sveta, čo sa týka hodnoty jednotlivého ľudského života.“

<http://www.zmag.org/CrisesCurEvts/nytalert.htm>

My Európania sme mali možnosť vidieť štandardnú akciu súčasnej inkvizície proti „nedodržiavaniu ľudských práv“ počas bombardovania Juhoslávie v roku 1999 v priamom televíznom prenose. Bol to vojenský humanizmus, ako ho predvádzali vojská NATO v čase od 24.3. do 10.6.1999. Vtedy som sledoval priame televízne prenosy na CNN z tlačových konferencií NATO v Bruseli alebo v Pentagóne. Generáli referovali a ukazovali na videu, ako za posledných 24 hodín riadené strely ničili budovy, mosty, bunkre a nepriateľov a koľko ich zničili. Bolo to rovnaké, ako keď poľovníci po hone na zajace rozprávajú, ako jednotlivého zajaca trafili a koľko ich zastrelili. Poľovníci to rozprávajú väčšinou v príjemnej atmosfére po poľovačke pri guláši a pive. Rovnakú pohodu som videl aj pri priamych televíznych prenosoch CNN z bombardovania v Juhoslávii. Generáli sa chválili rovnako ako poľovníci a mali aj rovnakú radosť, keď trafili cieľ. Dokonca mali aj podobné zelené uniformy. Rozdiel bol len v tom, že poľovníci poľovali na zajace osobne a často sa museli pozrieť protivníkovi do očí, kým referujúci generáli NATO v Bruseli považovali vraždenie a zabíjanie ľudí v Juhoslávii za vzrušujúcu počítačovú hru Nintendo. Skrátka, bol to krásny prejav inkvizície s nádychom anglosaského rasizmu v priamom prenose.

Aby obyvatelia nášho sveta podporili vojenský humanizmus bombardovania v Juhoslávii, propaganda začala preprogramovávať MH&S programovateľných biologických strojov. Pred bombardovaním Juhoslávie vojskami NATO bolo treba celý svet presvedčiť, že Srbi sú zlí, krvilační barbari, ktorí vyhánajú a vraždia albánske deti, ženy a starcov v provincii Kosovo. Že vraždy majú masový rozsah. A bombardovanie v rámci humanitárnej pomoci má zabrániť týmto etnickým vraždám a čistkám. Svet mal podvedome súhlasiť s bombardovaním. Propaganda však nikdy nezdôrazňovala, že konflikt bol obojstranný a že aj Albánci zabíjali Srbov. Takto výsledkom totalitnej propagandy, ktorá zaplavila celý svet, bolo, že jej uverili nielen jednoduchí ľudia, ale aj významní svetoví politici, ktorí mali prostriedky, aby zistili objektívnu pravdu. Pre zaujímavosť uvádzam výroky niektorých politikov na kosovský problém pred a počas bombardovania. Preberám ich z článku *Kosovo Killing Fields?*

(http://www.zmag.org/CrisesCurEvts/kosovo_killing_fields.htm, New Statesman, 15.11.1999), kde John Pilger hľadá dôkazy o etnických čistkách v Kosove, ktoré robili Srbi.

[96] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Minister obrany USA William Cohen povedal: "V Kosove je už okolo 100 000 mužov vo vojenskom veku nezvestných... Je možné, že boli zavraždení." Geoffrey Hoon, úradník Ministerstva zahraničia USA, udával počet mŕtvych Albáncov na 10 000 a dodal, že konečné číslo môže byť oveľa vyššie. Široko citovaná Informačná agentúra USA (US Information Agency) tvrdila, že počet etnických Albáncov, o ktorých nie sú správy, sa pohybuje od 225 000... až po viac ako 400 000. Cherie Blairová (manželka ministerského predsedu Veľkej Británie) povedala pre denník *Sun*, že bola zhrozená znásilňovaním (albánskych žien Srbmi) v koncentračných táborech.

Titulné stránky novín presviedčali o srbskej genocíde. Britský *Daily Mail* nad obrázok kosovských detí na nákladnom aute napísal titulok "FLIGHT FROM GENOCIDE," (útek z genocídy). Podobné obrázky v *Sun* a *Mirror* sa interpretovali ako "echoes of the Holocaust" (ozveny holokaustu). Mnohé ďalšie denníky prezentovali vývoj v Kosove v tomto duchu.

V priamom televíznom prenose Českej televízie ČT1 v lete 1999 počas bombardovania Juhoslávie vystupoval v relácii Na pravé poledne aj minister zahraničných vecí Českej republiky Jan Kavan. Na otázku redaktora, koľko Albáncov zavraždili Srbi v etnických čistkách, minister Kavan odpovedal, že okolo 100 000. Odpovedal tak, ako to hlásala profesionálne robená propaganda v najuznávanejších svetových informačných médiách, veď aj „State Department USA“ vyhlasoval, že Srbi robia v Kosove etnické čistky, vraždia a znásilňujú, vraj už zabili, resp. je nezvestných 100 000 až 500 000 Albáncov. Musíme si uvedomiť, že keď propaganda dokázala vytunelovať mozog ministrovi zahraničia USA alebo Českej republiky, ktorí mali informácie aj z iných zdrojov, ako sú televízia a noviny, čo potom Pritakávači. Aký môžu mať názor na svet? Presne taký, aký im propaganda predloží. Považujem za dôležitý fakt, že zločiny v Juhoslávii sa odohrávali v relatívnej blízkosti Českej republiky, kde existujú mnohé osobné kontakty s obyvateľmi Juhoslávie, a aj tak minister nevedel zistiť pravdu. Aký obraz si majú utvoriť ľudia o udalostiach v Juhoslávii, ktorí žijú v ďalekej Ázii, v Afrike alebo Latinskej Amerike? Uveria len to, čo im propaganda predloží. Podobne ako keď naši Pritakávači veria všetkému, čo o udalostiach v ďalekej Ázii, v Afrike alebo Latinskej Amerike tvrdí propaganda šíriaca sa z najuznávanejších a „najobjektívnejších“ masmédií. Áno, takto situáciu v

Kosove pred a počas bombardovania videl svet. Opäť zdôrazňujem, že túto propagandu viedla väčšina najuznávanejších médií.

John Pilger napísal článok „*Humanitarian intervention*” is the latest brand name for imperialism as it begins a return to respectability (The New Statesman, 28.6.1999, <http://www.zmag.org/CrisesCurEvts/pilgerimperialism.htm>).

Píše v ňom o reakcii niektorých politikov na bombardovanie v Juhoslávii. Tony Blair v Newsweeku opísal bombardovanie Juhoslávie ako „novú morálnu výpravu“ („new moral crusade”) a dodal, „my máme šancu vybudovať nové medzinárodné vzťahy založené na hodnotách a pravidlách zákona“. George Robertson bol neokrôchanejší, povedal „Rubicon has been crossed” (Prekročili sme Rubikon), teda nastúpili sme cestu, kde sa už nerešpektuje Charta OSN, chrániaca suverenitu národov. Robin Cook pritakal, že musíme tlačiť na vlády (Srbov), ktoré sú schopné agresie proti vlastným ľuďom. Samozrejme, toto varovanie neplatí pre vládu Turecka, ktoré je členom NATO, kde agresia proti vlastným ľuďom zanechala 3000 kurdských dedín etnicky vyčistených, 30 000 mŕtvych a 3 milióny utečencov. Tomu ja hovorím kapitalistická totalita s vysokým stupňom morálnej degenerovanosti. Pravdaže, Cookovo varovanie sa nevzťahuje na zločiny vlád v Indonézii, Izraeli a Kolumbii či inde, ak sú záujmy Západu v bezpečných rukách týchto vlád.

Samozrejme, jestvuje aj druhá, pravdepodobnejšia možnosť, že politici taktovo referovali o Kosove preto, lebo boli súčasťou propagandy a dobre vedeli, aká je objektívna pravda. Ťažko rozlíšiť medzi týmito dvoma možnosťami, ale obidve alternatívy svedčia buď o ich nízkej profesionálnej, alebo morálnej úrovni.

Konečné „vít’azstvo“

„*To, čo USA robia vo Vietname, je významný príklad dobročinnosti jedných ľudí k druhým ľuďom.*“

David Lawrence, editor „US News & World Report“, február 1966

Po skončení bombardovania začali medzinárodné organizácie hľadať tie desiatky tisícov zavraždených Albáncov. Komisie, napríklad Organization for Security and Cooperation in Europe (OSCE), hľadali

[98] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

dôkazy o masových zločinoch Srbov na Albáncoch. Záver vyšetrovania je jednoznačný, žiadne dôkazy o masových vraždách v rozsahu, ako to rozšírili masmédiá, sa nezistili.

Vedúci španielskeho tímu Emilio Perez Pujol na Medzinárodnom súdnom dvode povedal: „Zvolal som svojich ľudí a povedal som im, že sme tu skončili, celkove sme našli 187 tiel... nenašli sme žiadne masové hroby. FBI našla 200 tiel na 30 miestach. V dedine Ljubenic sa hovorilo, že v masovom hrobe je 350 obetí, ale našlo sa len 7 tiel. Celkove do 15.11.1999 sa našlo len 670 tiel.

(http://www.zmag.org/CrisesCurEvts/kosovo_killing_fields.htm).

Komisia sa sústredila na olovené a zinkové bane v Trepci. Podľa propagandy bane pravdepodobne obsahovali schované mŕtvolky 700 zavraždených Albáncov. Noviny *Mirror* ešte 7.7.1999 napísali, ako bývalý pracovník v baniach videl 4.6.1999 desiatky nákladných aut ísť do baní, z ktorých sa vykladalo. Noviny *Mirror* bez zaváhania napísali: „Čo Hakif videl, bol jeden z najodpornejších aktov vojny Slobodana Miloševića – ktorý v zúfalom úsilí schovať dôkazy masakier urobil v baniach masové skladisko mŕtvol popravených ľudí. Vyšetrotelia vojnových zločinov sa báli, že tam nájdu až 1000 tiel podobne, ako to bolo v Osvienčime. Dňa 11.10.1999 International Criminal Tribunal potvrdil, že v olovených a zinkových baniach v Trepci sa nenašlo ani jedno mŕtve telo. Celá propaganda bol premyslený podvod, ktorý vytvorili masmédiá a ktorému uverili naši obdivovaní štátnici.

Ani ďalšie zverstvá Srbov, o ktorých hovorili masmédiá sa nedokázali. Nenašli sa znásilňovacie tábory, ktoré tak naplňali hrôzou Cherie Blairovú. Dr. Richard Munz, lekár vo veľkom utečeneckom tábore, povedal pre *Die Welt*: „Väčšina ľudí z masmédií, s ktorými som hovoril, prišli sem a hľadali príbehy... ktoré už mali pripravené..., ale po celý čas v tábore nebol zaznamenaný ani jeden prípad znásilnenia. A to sme boli zodpovední za 60 000 ľudí.“ Doktor zdôraznil, že nevylučuje možnosť, že k znásilneniu v tábore došlo, ale nebolo to v takom masovom rozsahu, ako sa o tom píše.

Hague Tribunal v novembri 1999 oznámil, že doteraz identifikovali len 2108 tiel, pričom nie všetky patrili Albáncom zmasakrovaným Srbmi. Toto číslo je veľmi ďaleko od 10 000 až 100 000, ktoré udávala propaganda. Počet nájdených mŕtvych hovorí skôr o tom, že bombardovanie Juhoslávie vyprovokovalo vlnu násilia, vražd a čistiek.

Pritom sa odhaduje, že pred bombardovaním Juhoslávie vo vzájomných potýčkach medzi Srbmi a Albáncami bolo zabitých okolo 2000 ľudí, a to Srbov i Albáncov.

Správy o Kosove po skončení bombardovania v júni 1999 neobiehajú okolo sveta tak ako pred a počas bombardovania. Mnohé oficiálne správy o situácii v Kosove sú stále jednostranné a zavádzajúce, ako na to poukazuje napríklad článok *Misleading UN Report on Kosovo* (TFF PressInfo 78, 3.10. 1999) na web adrese <http://www.transnational.org/pressinf/pf77.html>.

Médiá sa už neusilujú hovoriť o tom, kto vlastne koho zabil, prípadne kto koľko ľudí zabil v juhoslovanskej kríze. Médiá nezaujímajú, že NATO počas bombardovania zabilo okolo 2000 civilistov (podľa juhoslovanských zdrojov) alebo 500 civilistov a okolo 600 vojakov a policajtov (podľa „Human Rights Watch“). Médiá už nezaujímajú, že po tom, ako NATO začalo organizovať život v Kosove, Albánci odtiaľ vyhnali 240 000 Srbov, že nastali dokonalé etnické čistky pred očami vojakov NATO. Nikto sa nepýta, ako je možné, že čistky v Kosove sa konali pred zrakmi 45 000 vojakov NATO, 1100 príslušníkov civilnej polície OSN a tisícky medzinárodných pozorovateľov zahrňujúc OSCE a EU. Počet srbských utečencov spolu s utečencami z Chorvátska a Bosny dosiahol počet 800 000. Kde sú masmédiá a humanisti s veľkým H, že ich to zrazu nezaujímajú? Kde boli masmédiá počas prezidentovania Franja Tudžmana, keď z Chorvátska medzi rokmi 1991 až 1995 násilím evakovali okolo pol milióna Srbov, len z provincie Krajina to bolo 200 000 v roku 1995. Kde bolo NATO s doktrínou vojenského humanizmu a humanitnými bombami?

Od konca bombardovania v Juhoslávii Albánci zabilo okolo 300 Srbov. Podľa „The Society for Endangered People“ pri etnických čistkách bolo vyhnaných aj 90 000 Rómov. Kto sa však dnes stará o Rómov alebo Srbov, v čase, keď NATO preferuje spojenectvo s Albánskou oslobodzovacou armádou a nie s „krvilačnými“ Srbmi (Michael Radu: NATO's KLA problem.

<http://www.zmag.org/CrisesCurEvts/klasincewar.htm>). Skrátka, bombardovanie Juhoslávie splnilo účel a Pritakávači žijú ďalej. Bolo to víťazstvo NATO, ale pre koho? Takto sa pýta aj Edward S. Herman v článku *Victory for whom?* (http://www.zmag.org/CrisesCurEvts/victory_for_whom.htm).

Hrdinovia virtuálnej reality

Sú ešte ďalšie fakty, o ktorých sa masmédiá veľmi nerozširujú. Najmä ako účinne pôsobili v Juhoslávii super–generáli, super–letci a super–vojaci NATO používajúci super–lietadlá, super–bomby a super–rakety v záujme obrany superdemokratických práv.

Počas bombardovania televízna stanica CNN informovala v priamom prenose z centra NATO v Bruseli, koľko bolo náletov a čo bomby zničili. Priame prenosi ohurovali poslucháčov vojenskou technikou a presnosťou zásahov. Oznamovali, koľko juhoslovanských zbraní bolo zničených. NATO vyhlásilo, že pri 774 leteckých úderoch zničilo 120 tankov, 220 obrnených transportérov a 450 kusov delostreleckých zbraní. Minister obrany USA William Cohen povedal, že tieto útoky ťažko ochromili srbské vojenské sily v Kosove, zničili vyše 50% ich delostrelectva a jednu tretinu obrnených vozidiel.

Až po skončení bombardovania sa ukázalo, ako bombardovanie zničilo Juhoslovanskú armádu. Opisuje to Robert Fisk v „British Independent“ v článkoch: *Serb army 'unscathed by Nato'* a *How fake guns and painting the roads fooled Nato* (<http://www.zmag.org/CrisesCurEvts/twofisk.htm>).

Článok konštatuje, že NATO počas bombardovania Juhoslávie zabilo oveľa viac srbských civilistov ako vojakov a Juhoslovanská tretia armáda prežila bombardovanie bez škrabnutia.

Dôstojníci NATO boli prekvapení, keď sledovali, ako tisícky juhoslovanských tankov, raketových nosičov, diel, obrnených vozidiel a nákladných aut opúšťali kosovskú provinciu bez škrabnutia. Vojenské zdroje Juhoslávie informovali, že viac ako polovica zo 600 zabitých juhoslovanských vojakov padlo v bojoch s Kosovskou oslobodzovacou armádou, a nie následkom bombardovania. Bombardovanie zabilo 500–1500 civilistov (rozličné zdroje uvádzajú iný počet).

NATO vykonalo v Juhoslávii 27 000 náletov. Podľa údajov z juhoslovanských vojenských zdrojov bomby zabili 462 vojakov a 112 policajtov. Juhoslovanská tretia armáda stratila 7 tankov, 3 transportéry, 13 protitankových diel. Podľa novej správy NATO z mája 2000 nálety zničili 14 tankov, 18 transportérov a 30 delostreleckých zbraní. Keďže Juhoslovanská armáda vedela, že mnohé strely sú navádzané teplom, pálila pneumatiky, aby odvádzala strely od mostov a iných cieľov,

naterala mosty a cesty rôznymi farbami, aby odrážali zmenené infračervené vlnenie, ktoré klamalo samonavádzacie bomby a pod. Straty Juhoslovanskej armády boli bezvýznamné, keď uvažíme, že bolo podniknutých 27 000 náletov. Z vojenského hľadiska to bolo superfiasco supervojakov a superľudí.

Táto epizóda o rozdieloch medzi skutočnosťou a televíznou virtuálnou realitou ukazuje, že supercivilizácia je „super“ a na filmovom plátne a televíznej obrazovke má mnoho superhrdinov. Rád by som vedel, dokedy ešte si budeme pliesť hrdinov virtuálnej reality so skutočnými?

Ďalšie otázky

"My musíme učiť naše deti... aby riešili svoje konflikty slovami, a nie zbraňami."

Prezident USA William J. Clinton (po streľbe v škole v Colorade, USA), keď presviedčal mladých ľudí, aby nehľadali útočisko v násilí, zatiaľ čo dal vojskám NATO zelenú na pokračovanie v bombardovaní Juhoslávie, kde prichádzajú o život na stovky nevinných civilov vrátane detí.

Je mnoho nezodpovedaných otázok, ktoré sú v súčasnej kapitalistickej totalite zakázané. Keďže systém nedovolí dávať zakázané otázky, Jan Oberg aspoň hypoteticky na internete takéto otázky dal prezidentovi USA W. J. Clintonovi. Otázky vyberám z článku zo Z magazínu *Questions to Clinton in Kosovo* (22.11.1999)

<http://www.zmag.org/CrisesCurEvts/obergq.htm>, ktorého autorom je Dr. Jan Oberg, (*Director, head of the TFF Conflict–Mitigation team to the Balkans and Georgia. T F F Transnational Foundation for Peace and Future Research Vegagatan 25, S – 224 57 Lund, Sweden Phone +46-46-145909 (0900-1100), Fax +46-46-144512. Email: tff@transnational.org, http://www.transnational.org*).

Jan Oberg v článku píše, čo by sa opýtal prezidenta USA W. Clintona pri jeho návšteve Kosova 23.11.1999, keby mohol.

Pýta sa prezidenta Clintona ako hlavného veliteľa vojenských síl USA: NATO bombardovalo Juhosláviu, pričom celá kampaň bola podopretá a zdôvodnená falošnými informáciami o genocíde, ktorú vykonávajú Srbi na kosovských Albáncoch. Počas kampane prezident Clinton, minister Cohen a štátna tajomníčka Albrightová tvrdili, že podľa Miloševičovho

[102] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

plánu bolo nezvestných a pravdepodobne aj zabitých 10 000 až 100 000 ľudí. Ale Haagsky tribunál v súčasnosti oznámil, že doteraz identifikovali len 2108 tiel, pričom nie všetky patrili Albáncom zmasakrovaným Srbmi. Vzniká otázka, kto a prečo šíril informáciu o desaťtisícoch zmasakrovaných Albáncoch? Čomu mala táto propaganda slúžiť? My nevieme presne čomu, ale vieme, že vyvolala bombardovanie Juhoslávie. V jej dôsledku zahynulo okolo 2000 nevinných civilistov. Kto odsúdi ľudí, ktorí sú zodpovední za zabitie 2000 nevinných ľudí? Prečo sa urobilo celosvetové premývanie mozgov? Ide o to, aby ľudia, ktorí sa pričínili o zabitie asi 2000 Albáncoch, boli súdení, a ľudia, ktorí bombardovaním zabili okolo 2000 Srbov, sa nesmú ani spomenúť?

Clinton sa ospravedlnil Číne za zabitie troch ľudí v Juhoslávii bombami NATO, ale aby sa ospravedlnil za zabitie 2000 Juhoslovanov, to mu nenapadlo. Jana Obergá by ďalej zaujímalo, čo si myslí prezident Clinton o obžalobe, ktorá bola podaná na Medzinárodný súd v Haagu. (Obžalobu vodcov NATO je možné nájsť na: http://www.transnational.org/features/Indictment_of_NATO.html. Na porovnanie obžalobu Slobodana Miloseviča, ktorý okrem iného je zodpovedný za smrť okolo 300 ľudí, je možné nájsť na: <http://www.transnational.org/features/indicted.html>.)

Prezident Clinton povedal, že USA vybudovali na území Juhoslávie najväčší vojenský tábor od čias Vietnamu. Zrejme prezidentovi ani na um neprišlo, že týmto činom USA porušili všetky rezolúcie OSN, ktoré hovoria o suverenite štátu. Prečo NATO a USA spolupracuje s Kosovskou oslobodzovacou armádou, ktorá v etnických čistkách vyhnala z provincie 234 000 Nealbáncoch? Prečo to USA neprekáža? Prečo nedeklaruje ako v prípade albánskych utečencov, že cieľom ich kampane je umožniť, aby sa vyhnaní ľudia vrátili späť, ako to bolo v prípade Albáncoch? Ako je možné, že jednotky KFOR, UNMIK, OSCE v Kosove, ktoré mali za úlohu zabrániť etnickým konfliktom a čistkám, dovolili, aby 234 000 ľudí muselo utiecť? Prezident Clinton sa stále oháňa ľudskými právami a humanitou. Prečo nepomôže jednému miliónu utečencov z Chorvátska, Bosny a teraz i z Kosova?

Prečo USA, ktoré hovoria o slobode a demokracii, o slobode slova a práve na súkromie, vyvinuli technológiu, ktorá umožňuje automaticky odpočúvať a registrovať nielen emaily a faxy na celom svete, ale aj naše najsúkromnejšie telefonické rozhovory? Odpočúvanie zabezpečuje

National Security Agency (ako popíšem podrobnejšie v ďalších kapitolách).

<http://www.independent.co.uk/news/Digital/Features/spies151199.shtml>.

Otázka znie: Cítia sa USA ohrozené? Prečo rozpočet na zbrojenie v USA je tri razy väčší ako rozpočty Číny, Ruska a „nepriateľských štátov“ Iránu, Iraku, Sýrie, Líbye, Severnej Kórey a Kuby spolu? <http://www.csmonitor.com/durable/1999/11/04/fp1s1-csm.shtml>.

Na záver sa Jan Oberg pýta: Prečo takéto otázky prezidentovi nikto nekladie, prečo sa neanalyzujú a nediskutuje sa o nich v masmédiách? Ja si myslím, že Jan Oberg pozná odpoveď na túto otázku. Myslím si, že odpoveď je skrytá v kapitalistickej totalite, ktorá to nedovolí.

Philip Knightly povedal, že prvou obeťou vojny je vždy pravda. Mierový vedec Johan Galtung hovorí, že komplexné pochopenie vojny je druhá obeť. A Jan Oberg dodáva, že tretia obeť je sebakritika, a ak ju neurobíme, sami sebe znemožňujeme pochopiť ozajstné motívy vojny a jej alternatívy.

Zakázanú otázku vyslovil aj Andrew Alexander v *Mail*. Pýtal sa: „Je možné, že by sa zistilo, že my (Američania) sme zabili viac nevinných civilistov ako Srbi?“

Démonizovať ľudí je ľahšie ako zvieratá

Propaganda prinášala správy, že bosnianske srbské vojenské oddiely znásilnili od 25 000 do 100 000 moslimských žien. Že Srbi vyhánali etnických Albáncov z Kosova, zabíjali ženy, starcov a deti a pod. Že počet zavraždených bol až 100 000. Propaganda mala v Juhoslávii ľahkú úlohu, lebo išlo len o démonizáciu ľudí–Srbov.

Predstavme si, že NATO by sa rozhodlo bombardovať srbské čistokrvné kone. V takom prípade by propaganda mala ťažšiu úlohu. Nevie, ako by presvedčila širokú verejnosť, že srbské kone znásilňujú moslimské kobyly. Alebo že srbské kone vyhánajú z kosovských pasienkov moslimské kone, dokopali na smrť moslimské žriebätá. Je možné, že propaganda by dokázala zdémonizovať srbské kone a ľudia by boli pobúrení ich násilnosťami. Problém by nastal až pri bombardovaní srbských koní. Organizácie na ochranu zvierat by boli zhrozené a masové demonštrácie ochranárov by apelovali proti barbarskému bombardovaniu koní. Okamžite by vzniklo mnoho organizácií na záchranu koní a určite

[104] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

by sa usilovali rýchlo a účinne zasiahnuť. Hrozilo by, že politici, ktorí sa nepostavia proti bombardovaniu srbských čistokrvných koní, nebudú v budúcich voľbách zvolení.

Prečo je teda také ľahké bombardovať ľudí? Bude to asi preto, že propaganda vie ľahšie zdémonizovať ľudí ako zvieratá. A aj preto, lebo organizácie na ochranu zvierat fungujú lepšie ako organizácie na ochranu ľudí.

Koľko zisku prinesie jedna vybuchnutá bomba a jeden ľudský život

„Čo sa stane s Rusmi, Čechmi, ma vôbec nezaujímá. Čo tieto národy ponúkajú z hľadiska dobrej krvi nášho typu, zoberieme. Ak je to nevyhnutné, aj únosom ich detí a výchovou u nás. Či žijú národy v blahobyte, alebo hladujú na smrť, ma zaujíma iba potiaľ, že ich potrebujeme ako otrokov pre našu kultúru, ináč ma nezaujímajú.“

Heinrich Himmler, október 1943 (Proces s hlavnými vojnovými zločincami pred medzinárodným vojenským tribunálom, Norimberg 14.11.1945–1.10.1946, vydané v Norimbergu, Nemecko, 1948)

Na burze na Wall Street v New Yorku sa obchoduje s akciami 30-tich najväčších korporácií sveta. Celková hodnota akcií sa vyjadruje indexom Dow Jones. Princíp je veľmi jednoduchý. Hodnota akcií firmy stúpa, keď sa predpokladá, že firma bude úspešne v budúcnosti napredovať a bude prinášať zisk. Naopak, hodnota akcií firmy klesá, keď sa predpokladá, že firma v budúcnosti nebude úspešná a nebude prinášať zisk.

Rozličné udalosti vo svete ovplyvňujú úspešnosť alebo neúspešnosť firiem, a tým aj ceny akcií na burze. Na webovej stránke <http://indexes.dowjones.com/chrt1990.html> je ukázané, ako sa vyvíjala celková cena akcií indexu Dow Jones za posledné roky. Na obrázku č. 1 sú označené aj významné udalosti vo svete a ich vplyv na cenu akcií. Zmienim sa len o troch udalostiach, ktoré ovplyvnili ceny akcií na Wall Streete o viac ako 1000 bodov.

V júni 1998 sa potvrdila recesia japonskej ekonomiky. Preto podľa očakávaní na burze bude japonská ekonomika dosahovať menšie zisky a v niektorých prípadoch bude mať aj straty. Pretože korporácie sú

medzinárodné, straty japonskej ekonomiky spôsobia aj straty medzinárodných korporácií. To sa odrazilo na páde akcií Dow na burze o viac ako 1000 bodov. Zaujímavé je, že počas tohto pádu cien akcií v auguste 1998 sa odrazu zrútila ruská ekonomika. V tom momente sa pád akcií zastavil a začali stúpať. Len mi tak napadá – bolo zrútenie ruskej ekonomiky v čase pádu Dow náhoda, alebo to niekto vedel zariadiť a tým zastavil pád cien akcií na newyorskej burze? Zaujímavé tiež je, že na tento pád ruskej ekonomiky ceny akcií reagovali presne opačne ako pri recesii ekonomiky v Japonsku. Zaznamenal sa prudký vzostup cien akcií a Dow stúpol o viac ako 1000 bodov.

Prečo burza reagovala opačne na podobný vývoj ekonomík Japonska a Ruska? Natíska sa logická úvaha: čím bude ruská ekonomika v horšom stave, tým budú medzinárodné korporácie na tom lepšie. Ruská ekonomika bude menej schopná konkurencie. Rusi budú mať menej peňazí na zbrojenie, a tým aj na obranu. Počas núteného výpredaja ruského nerastného bohatstva, práce a ľudí budú ceny nižšie a výhodnejšie pre medzinárodné korporácie.

Všimnime si teraz, ako reagovali ceny akcií na bombardovanie Juhoslávie v roku 1999. Už dva týždne pred bombardovaním (keď sa už vedelo, že sa bude bombardovať) ceny akcií začali stúpať a za šesť týždňov sa zvýšili o viac ako 1000 bodov. Predpokladám, že to spôsobil samotný fakt, že svetová moc medzinárodných korporácií sa rozhodla demonštrovať svoju moc a radikálne zakročiť proti niekomu alebo niečomu, ak sa dobrovoľne nepodvolil jej záujmom. A dôležité bolo, že svetové spoločenstvo nemalo reálnu šancu urobiť niečo proti bombardovaniu. De iure i de facto s tým súhlasilo.

[106] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Obrázok č. 1

Pretože činy v súčasnom svete sa merajú peniazmi, usiloval som sa zistiť, aký zisk resp. stratu utrpeli medzinárodné korporácie bombardovaním Juhoslávie. Kongres USA vyčlenil na bombardovanie 15

mld USD, ktoré zaplatia daňoví poplatníci. Nevie, koľko vyčlenili ďalšie štáty. Čo sa týka ziskov, potrebujem zistiť, ako sa zvýšila cena akcií, keď index Dow Jones sa zvýši o 1000 bodov. Na internete sa mi podarilo nájsť hodnotu ceny akcií v USD z roku 1996 (keď index Dow mal okolo 6000 bodov). Cena týchto akcií vtedy bola 4 011 423 452 000 USD. Keď to prepočítam na 1000 bodov, vychádza mi, že len 30 najväčších korporácií zarobilo na bombardovaní Juhoslávie 668 570 575 300 USD. Keď z tejto sumy odrátam náklady na bombardovanie, úplatky a lobovanie, môže to dať čistý zisk viac ako 600 miliárd USD.

A koľko zisku priniesla jedna vybuchnutá bomba a jeden vyhasnutý ľudský život v Juhoslávii? Keď to prepočítam na 1500 zabitých civilistov, tak zisk z jedného zabitého civilistu bol okolo 400 miliónov USD. Z toho jasne vidieť, že bombardovanie sa finančne oplátilo. A preto sa oplátilo investovať nemalé sumy aj do premývania mozgov ľudí tejto planéty.

Vec interná a vec verejná

„Nesmierna priepasť medzi tým, čo robia lídri USA vo svete, a tým, čo si myslia Američania, že robia ich lídri, je jedným z najväčších úspechov veľkej propagandy dominantnej politickej mytológie.“

Michael Parenti, politológ a spisovateľ

Čím je systém totalitnejší, tým väčší sa odlišujú informácie pre verejnosť od interných informácií. Takto to funguje v atmosfére inkvizície. Ako príklad uvediem, ako sa líšil verejný názor najvyšších predstaviteľov Nemecka na bombardovanie Juhoslávie v roku 1999 s ich internými dokumentmi.

V súčasnosti funguje väčšina vlád v štátoch, ktoré sú členmi NATO a Európskej únie, „vo víre inkvizície“. Dokazuje to aj postoj Nemecka ku kosovskému problému. Na webovej adrese (<http://www.counterpunch.org/germanmemo.html>) sú publikované interné dokumenty nemeckého ministerstva zahraničia, ktoré sa týkajú situácie

[108] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

pred bombardovacou genocídou v Kosove. Dokumenty boli zozbierané vďaka „International Association of Lawyers Against Nuclear Arms“ (Medzinárodná asociácia právnikov proti jadrovým zbraniam). Z dokumentov, ktoré som voľne preložil, vyberám:

1. Názor „Upper Administrative Court at Munster“ z 11.3.1999 (Az: 13A 3894/94.A): „Etnickí Albánci v Juhoslovanskej federálnej republike neboli a ani teraz nie sú vystavení regionálnej ani celoštátnej perzekúcii“ (Téza 1).
2. Názor „Bavarian Administrative Court“ z 29.10.1998 (Az: 22 BA 94.34252): „Správa ministerstva zahraničia zo 6.5, 8.6. a 13.7.1998 pre predvolaných žalobcov nedovoľuje záver, že v Kosove sú etnickí Albánci skupinovo perzekvovaní. Dokonca ani regionálna skupinová perzekúcia etnických Albáncov v špecifických častiach Kosova nebola pozorovaná s dostatočnou určitosťou. Násilné akcie Juhoslovanskej armády a polície od februára 1998 boli cieľené na aktivity separatistov a nie sú dôkazom perzekúcie celej albánskej etnickej skupiny v Kosove alebo v jeho časti. Juhoslovanské násilné akcie od februára 1998 boli selektívne násilné akcie proti ilegálnemu hnutiu (špeciálne proti Kosovskej oslobodzovacej armáde) a proti ľuďom v blízkom kontakte s ňou... Štátny program alebo perzekúcia cieľená na celú etnickú skupinu Albáncov neexistuje ani teraz a neexistovala ani predtým.“
3. Spravodajská správa ministerstva zahraničia z 12.1.1999 pre „Administrative Court of Trier“ (Az: 514-516.80/32 426): „Dokonca v Kosove zjavné politické perzekúcie zamerané na etnických Albáncov nie sú overené. Východné Kosovo nie je zasiahnuté vojenským konfliktom. Občiansky život v mestách ako Priština, Uroševac, Gnjilan a v ďalších počas celého konfliktu pokračuje relatívne normálne. Akcie bezpečnostných zložiek nesmerovali proti kosovským Albáncom ako etnickej definovanej skupine, ale proti vojenským oponentom a ich skutočným alebo údajným podporovateľom.“
4. Spravodajská správa z ministerstva zahraničia zo 6.1.1999 pre „Bavarian Administrative Court, Ansbach“: „V tomto čase možno pozorovať zvýšenú tendenciu v Juhoslovanskej federatívnej republike tam, kde sa utečenci vracajú do svojich domovov... Navzdory dezolátnej ekonomickej situácii v Juhoslovanskej federatívnej

- republike (podľa oficiálnych informácií z Juhoslovanskej federatívnej republiky bolo na jej území ubytovaných 700 000 utečencov z Chorvátska, Bosny a Hercegoviny) nezistili sa medzi utečencami stavy chronickej podvýživy ani nedostatočná lekárska starostlivosť a nezaznamenalo sa ani významné zvýšenie počtu bezdomovcov... Podľa odhadu ministerstva zahraničia jednotliví kosovskí Albánci (a ich blízki príbuzní) stále ešte majú možnosti, i keď obmedzené, usadiť sa v tých častiach Juhoslávie, v ktorých už žijú ich priatelia, pripravení poskytnúť im nový domov a podporu.“
5. Správa ministerstva zahraničia z 15.3.1999 (Az: 514-516,80/33841) pre „Administrative Court, Mainz“: „Ako ukázala situačná správa z 18.11.1998, Kosovská oslobodzovacia armáda sa vrátila na pozície, ktoré čiastočne opustili srbské bezpečnostné sily v októbri 1998, takže zasa kontroluje veľkú oblasť v zóne konfliktu. Pred začiatkom jari 1998 boli tu stále potýčky medzi Kosovskou oslobodzovacou armádou a srbskými bezpečnostnými silami, ale až teraz, na jar a v lete 1998, sa vystupňovala intenzita bojov.“
 6. Názor „Administrative Court of Baden–Witttemberg“ zo 4.2.1999 (Az: A 14 S 22276/98): „Rôzne správy prezentované senátu súhlasne hovoria o tom, že humanitná katastrofa albánskej civilnej populácie, ktorej sme sa obávali, bola odvrátená. ... Zdá sa, že je to pravda, pretože po dohode, ktorú urobili srbskí vodcovia na konci roku 1998 (Situačná správa ministerstva zahraničných vecí z 18.11.1998) sa intenzita bojov znížila. Odvtedy sa bezpečnostná situácia a podmienky života albánskej populácie výrazne zlepšili. ... Špeciálne vo väčších mestách sa verejný život odvtedy vrátil do relatívneho normálu (cf. on this Foreign Office, January 12, 1999 to the Administrative Court of Trier; December 28, 1998 to the Upper Administrative Court of Lenberg and December 23, 1998 to the Administrative Court at Kassel) i napriek tomu, že napätie medzi populačnými skupinami sa medzitým zvýšilo v dôsledku individuálnych násilných činov... Veľké násilnosti proti civilom, napríklad v Račaku, ktoré podľa názoru vo svete spôsobili Srbi, vyvolali všeobecné rozhorčenie. Počet takýchto činov však neumožňuje dospieť k záveru, že každý Albáanec žijúci v Kosove je vystavený extrémnemu nebezpečenstvu života alebo že každý, kto sa vrátil do Kosova, je ohrozený na živote alebo na zdraví.“

[110] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

7. Názor „Opinion of the Upper Administrative Court at Munster“ z 24.2. 1999 (Az: 14 A 3840/94,A): „Nejestvujú dostatočné dôkazy o tajnom programe alebo o dohode srbskej strany o tom, že treba likvidovať Albáncov, vyhnáť ich preč alebo ináč ich extrémnym spôsobom perzekvovať, ako sa o tom v súčasnosti píše. ...Udalosti od februára a marca 1998 nedokazujú, že ide o program perzekúcie proti albánskemu etniku. Opatrenia, ktoré robí srbská armáda, smerujú v prvom rade proti Kosovskej oslobodzovacej armáde a jej prívržencom a podporovateľom.

V ďalšom vyberám niektoré poznámky k uvedeným dokumentom (<http://www.counterpunch.org/germanmemo.html>), ktoré som voľne preložil a upravil.

Podobne ako v prípade Clintonovej vlády súčasný režim v Nemecku, predovšetkým minister zahraničia Joschka Fischer, ospravedľňuje intervenciu v Kosove poukazom na „humanitárnu katastrofu“, „genocídu“ a „etnické čistky“, ktoré sa tam robia. Tvrdili to najmä mesiac pred útokom NATO. Ako však dokazujú interné dokumenty Fischerovho ministerstva zahraničných vecí a rozličných regionálnych správnych súdov v Nemecku počas celého roka pred začatím bombardovania lietadlami NATO, kritériá etnických čistiek a genocídy neboli splnené.

Dokumenty ministerstva zahraničia boli stanoviskami pre potreby súdov, ktoré rozhodovali o štatúte kosovsko–albánskych utečencov v Nemecku. Nieкто si môže myslieť, že tieto dokumenty sú zavádzajúce, aby podhodnotili humanitárnu katastrofu s cieľom limitovať počet utečencov. Veľmi významná je však skutočnosť, že nemecké ministerstvo zahraničia, aby ospravedľnilo intervenciu NATO, verejne tvrdilo, že Srbi robia etnické čistky a páchajú genocídu na albánskom etniku, a súkromne, ako ukazujú interné dokumenty, ich popieralo. Rovnako, ako ich v tom čase popierala aj juhoslovanská polícia. Takto pokračovala dvojaká politika dokonca aj v marci 1999. Tieto dokumenty naznačujú, že dôvodom nemeckej vlády, aby sa ako člen NATO mohla zúčastniť na intervencii v Kosove, nebolo zastaviť genocídu. Genocída (ako sa chápe v nemeckom a medzinárodnom práve) v Kosove nepredchádzala bombardovaniu NATO, prinajmenšom nie v čase od začiatku roku 1998 do konca marca 1998. Genocída bola produktom bombardovania.

Výňatky z týchto oficiálnych dokumentov získala organizácia IALANA (*International Association of Lawyers Against Nuclear Arms*), ktorá ich poslala do rozličných médií. Tieto výňatky boli publikované v „*German daily junge Welt*“ 24.4.1999. (Pozri: <http://www.jungewelt.de/1999/04-24/011.shtml> a komentár na <http://www.jungewelt.de/1999/04-24/001.shtml>).

Predpokladám, že rozpor medzi internými dokumentmi a verejnými vyhláseniami politikov ospravedľujúcimi bombardovanie v Juhoslávii nebol len v Nemecku, ale aj v ďalších štátoch NATO. Politici v týchto štátoch konali podľa zákonov súčasnej inkvizície, ktorá sa oficiálne nazýva otvorená neoliberalná demokratická spoločnosť. Tieto štáty sú súčasťou inkvizičného systému a nemôžu sa postaviť proti jeho dogmám rovnako, ako sa nikto nemohol postaviť proti dogmám kresťanskej inkvizície pred 200 či 1000 rokov a komunistickej pred desiatich rokov. Som hlboko presvedčený, že mnohé iné verejné vyhlásenia bohov súčasných mytológií sú v protiklade s ich interným poznaním faktov. Tomu sa v súčasnej demokracii hovorí sloboda slova, keď mocní nás môžu presvedčiť o čomkoľvek i napriek tomu, že interné dokumenty tvrdia niečo iné. Taká je kultúra naša i západnej Európy, ku ktorej sa hrdo hlásime.

Podstatné je nájsť odpoveď na otázku: Aká je to magická sila, čo núti vodcov vyspelých demokratických štátov západnej Európy vyhlasovať a podporiť uskutočnenie zločinu i napriek tomu, že je to v rozpore s ich internými dokumentmi a v rozpore s ich vnútorným názorom? Je to moderný druh mafie operujúcej v podmienkach neoliberalizmu súčasného typu?

Kde sú tie komunistické časy, keď sme boli presvedčení, že to len naši komunistickí politickí vodcovia poslúchajú rozhodnutia Moskvy a že západní vodcovia sa rozhodujú demokraticky podľa svojho svedomia a vedomia, ako im káže ústava a demokracia.

Postup udalostí opísaný v tejto kapitole je príkladom, ako funguje občianska otvorená neoliberalná spoločnosť v súčasnosti. O takúto spoločnosť sa usilujú naši humanisti a demokrati, a zdá sa, že úspešne.

[112] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Inkvizícia a Medzinárodný tribunál v Haagu

„Nepriatelía sú potrební, aby krútili kolesá vojenského stroja Spojených štátov.“

John Stockwell, bývalý úradník CIA a spisovateľ

V druhom polroku 1999 masmédiá často opakovali správy z Medzinárodného trestného tribunálu pre bývalú Juhosláviu v Haagu. Opakovali, ako sa medzinárodná spravodlivosť usiluje potrestať ľudí, ktorí sú zodpovední za zločiny v bývalej Juhoslávii. Medzi hľadanými zločincami je aj prezident Juhoslávie Milošević a mnoho ďalších účastníkov konfliktu v Juhoslávii. Celkove bolo obžalovaných 75 vojnových zločincov. Zatiaľ som sa z masmédií nedozvedel, či Medzinárodný súd v Haagu neuvažuje súdiť za zločiny v Juhoslávii napríklad prezidenta USA W. J. Clintona alebo J. Solanu, T. Blaira a ďalších. Až po dlhšom hľadaní informácií o Medzinárodnom trestnom tribunáli v Haagu som zistil prečo.

Medzinárodný trestný tribunál pre bývalú Juhosláviu v Haagu (ICTY) je typický produkt inkvizície. Bol vytvorený „ad hoc“ v roku 1993, nie ako krok k reálnemu medzinárodnému tribunálu, ale ako politický tribunál, ktorý ovplyvňujú USA, veď ony sa najväčšou mierou pričínili o jeho vytvorenie. Tribunál získal finančnú a personálnu podporu od vlády USA a súkromných korporácií. Šéf tribunálu označil ministerku zahraničných vecí USA za “matku tribunálu”. ICTY bol vytvorený v Haagu pre Juhosláviu a v Tanzánii pre Rwandu. Nie pre iných vojnových zločincov. USA sa usilujú, aby vojnové zločiny spáchané na území bývalej Juhoslávie boli potrestané. USA odmietli garantovať imunitu vodcov v bosnianskom konflikte. Spolu s Britániou a Francúzskom dodali informácie pre juhoslovanský tribunál v Haagu, ktoré viedli k obžalovaniu srbského vodcu Slobodana Miloševića. „V úsilí o spravodlivosť pre Kambodžu“ USA aktívne podporovali aj vytvorenie medzinárodného tribunálu pre Červených Kmérov.

Problém je, že v súčasnosti ani v Haagu a ani nikde na svete nie je medzinárodný súd, ktorý by stíhal vojnových zločincov bez rozdielu

národnosti, postavenia a štátneho občianstva. Tribunál v Haagu, ako každý inkvizičný tribunál, súdi len tých vojnových zločincov, pre ktorých bol šitý.

Snaha o vytvorenie skutočného medzinárodného trestného súdu

Samozrejme, medzinárodné spoločenstvo sa usiluje vytvoriť medzinárodný vojenský tribunál, ktorý by súdil vojnových zločincov bez rozdielu národnosti a mocenského postavenia.

Americký predstaviteľ v OSN zastupujúci nevládne humanistické organizácie Beth Lamont v článku *Ustanovenie medzinárodného trestného súdu* (The Humanist Magazine, November/December 1998) http://www.thirdworldtraveler.com/Human_Rights/EstabIntlCriminalCourt.html píše:

Po päťdesiatročnom úsilí boli položené základy nového Medzinárodného trestného súdu (International Criminal Court – ICC). Stalo sa tak v Ríme, v Taliansku, v dňoch 15.6. - 17.7.1998, po piatich týždňoch rokovaní v šiestich oficiálnych jazykoch medzi 162 štátmi. Na tomto dôležitom podujatí spravodlivosti boli aj ďalšie významné nevládne organizácie spojené v Koalicii za medzinárodný súdny dvor (Coalition for an International Court – NGO), a to Humanist Association, Amnesty International, Human Rights Watch, the Lawyers Committee for Human Rights, Global Policy Reform a the World Federalist Movement.

Medzinárodný trestný súd „The International Criminal Court“ (ICC) má byť permanentný súd, ktorý nahradí dočasný tribunál pre súdenie vojnových zločincov v Haagu, s právom súdiť jednotlivcov na celom svete obvinených z genocídy, vojnových zločinov a zločinov proti humanite. ICC bude formálne vytvorený po ratifikovaní Rímskeho štatútu Medzinárodného trestného súdu (The Rome Statute of the International Criminal Court) v 60 krajinách.

V Ríme 17.7.1998 hlasovalo 120 štátov za vytvorenie permanentného ICC na súdenie vojnových zločinov, zločinov proti humanite a genocíde. Len sedem štátov bolo proti, medzi nimi Irak, Čína, Izrael a USA... Pre zaujímavosť, dokument podporili aj americkí spojenci – Kanada, Austrália a Británia. ICC bude sídliť v Haagu a bude mať 18 sudcov, predsedu a zástupcu. Budú ich voliť štáty, ktoré ratifikujú štatút. Do 24.7.2000 štatút podpísalo už 98 štátov, z toho 14 ho už ratifikovalo.

[114] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Najzaujímavejšie na tom je, že USA ho odmietli podpísať. Podrobnosti o vývoji a boji za zavedenie permanentného súdneho tribunálu a opozičného stanoviska USA je možné nájsť na webových stránkach v článkoch:

- Gregory Stanton: End Imperial Impunity (These Times magazine) (http://www.thirdworldtraveler.com/International_War_Crimes/EndImperialImpunity.html). Gregory Stanton, bývalý profesor medzinárodného práva a zamestnanec State Departmentu, poverený rezolúciou OSN ustanoviť Rwanda Tribunal. Je riaditeľom World Federalist Association's Campaign to End Genocide a koordinátorom pre Coalition for an International Criminal Court (www.iccnw.org).
- U.S. Opposes International Court (http://www.thirdworldtraveler.com/Human_Rights/USOpposesIntlCourt.html).
- A World Court for Criminals (The Economist, October 9, 1999, U.S. Edition) (http://www.thirdworldtraveler.com/International_War_Crimes/WorldCourtCriminals.html)
- Welcome to the Coalition for an ICC Home Page on the International Criminal Court. (<http://www.iccnw.org/index.html>)

O postojoch USA k vytvoreniu medzinárodného súdu možno usudzovať podľa ich predstaviteľov.

V marci 1998, keď sa blížila konferencia v Ríme, predseda Výboru senátu pre zahraničné vzťahy Jesse Helms poslal list štátnej tajomníčke Madeleine Albrightovej, v ktorom deklaroval, že ICC bude "dead on arrival" (mŕtvy hneď pri zrode), ak USA nedostanú právo veta na kontrolu súdu.

Iróniou je, že Senát USA schválil rezolúciu, ktorá požaduje, aby juhoslovanského prezidenta Slobodana Miloševića súdili ako vojnového zločinca zodpovedného za „smrť stoviek tisícov, mučenie a znásilnenie desiatok tisícov a násilné premiestnenie okolo 300 000 utečencov“.

Predseda výboru právnikov pre ľudské práva Norman Dorsen a prvý viceprezident Century Foundation/Twentieth Century Fund Senior Morton H. Halperin hovoria, že treba zabezpečiť, aby nijaký Američan nebol súdený týmto súdom (Washington Post 13.5. 1998).

Ako USA, ktoré sa považujú za krajinu zákona, môžu rešpektovať zákon a zároveň byť nad ním? Čo si myslia iné krajiny, ktoré sa podpísali

pod požiadavku vytvoriť medzinárodný súd, o USA? Čo sa stalo s vodcom demokracie?

USA pevne verili, že vytvoria systém medzinárodnej spravodlivosti, ale pri základnej podmienke: že takýto systém sa nebude vzťahovať na USA. Entuziazmus USA sa ihneď stratil, keď iné krajiny správne odmietli podmienku, že Bezpečnostná rada OSN môže vetovať rozhodnutie medzinárodného súdu. Vie sa, že táto rada OSN je len politický nástroj veľmocí. USA obhajovali svoj postoj tým, že dnes sú jediná supervelmoc, preto sa môže stať, že americkí vojaci a politickí predstavitelia budú cieľom politicky motivovaných perzekúcií, a to bude sťažovať ich úsilie chrániť mier na celom svete.

Z toho vyplýva jednoduchý záver: USA nemôžu tolerovať nijaké zasahovanie do vlastnej suverenity, nedovolia to nijakej medzinárodnej organizácii, tobôž nie súdu, nad ktorým by nemali mať priamu kontrolu.

Vynára sa otázka, prečo sú USA proti vytvoreniu ICC? Prečo sa usilujú zahrnúť do štatútu ICC dodatky, ktorých dôsledkom by bola „imunita“ pre niektorých predstaviteľov štátov? Pravdepodobne USA vedia, prečo sú proti. Prečo majú USA strach pred Medzinárodným vojnovým tribunálom? Dobre vedia, že sú to obžaloby za vojnové zločiny vo Vietname, v Laose, Kambodži a inde. Ako píše bývalý pracovník CIA John Stockwell, USA/CIA by sa mali zodpovedať za milión ľudí zabitých v kórejskej vojne, dva milióny vo Vietname, 800 000 zabitých v Indonézii, milión v Kambodži, 20 000 v Angole, 22 000 v Nikarague atď. USA si uvedomujú, že ICC môže obviniť prezidenta, ministra obrany a vojakov USA, ktorí konali na základe rozkazu, za podobné akty, ako bolo bombardovanie v Kambodži, zamínovanie nikaragujských prístavov, bombardovanie továrne v Sudáne, Juhoslávii a podobne. Je zrejmé, že idea medzinárodného súdu na vyšetrenie vojnových zločinov spôsobuje nervozitu aj v Pentagóne. Americkí vojaci nehľadajú vojnových zločincov. Pentagón má dosť roboty, aby zahladil stopy po vlastných vojnových zločinoch. Preto USA nie sú z vytvorenia súdu šťastné, podobne ako Izrael a mnohé arabské krajiny.

Dokument ICC musia ratifikovať v 60 krajinách, aby sa stal zákonom. Predpokladá sa, že to bude trvať päť rokov a že mnohé krajiny, vrátane USA, budú lobovať proti ratifikácii dokumentu, ktorý má posunúť o krôčik vpred spravodlivosť na svete. Zaujímavé sú dve veci. Po prvé, že

[116] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

štát, ktorý sa oháňa slobodou, demokraciou a zákonnosťou, je proti vytvoreniu medzinárodnému súdu, a po druhé, o postoji USA k novému medzinárodnému súdu masmédiá neinformujú tak, aby bežní ľudia o tom vedeli. Tomu hovorím kapitalistická totalita.

Samozrejme, je tu aj druhá možnosť, že ICC bude ratifikovaný (dokonca aj v USA) a bude fungovať, ale jeho práva budú dôsledkom lobovania západných demokratických štátov okyptené a zakamuflované. Takže navonok ICC bude predstavovať svetový spravodlivý systém, ale v skutočnosti to bude len nástroj na presvedčenie verejnosti o humanite a spravodlivosti kapitalistickej demokracie.

Dúfam, že štatút ICC sa podarí ratifikovať v nezmenenej podobe a nebude len nástrojom inkvizície, akým je súčasný Medzinárodný trestný tribunál pre bývalú Juhosláviu v Haagu. Držím palce a obdivujem všetkých, ktorí sa o vytvorenie ICC už dlhé roky usilujú. A dúfam, že ICC sa raz stane skutočnosťou a posunie fakľu našej civilizácie dopredu.

Postup ratifikácie v jednotlivých krajinách možno nájsť na <http://www.iccnw.org/html/country.html>.

Z web stránky: <http://www.iccnw.org/rome/html/ratify.html>

Prikladám stav zo dňa 24.7.2000

Do tohto dňa Rímsky štatút ICC podpísalo 98 krajín, medzi nimi aj Slovensko. A k tomuto dátumu ho ratifikovalo už 14 hrdinských krajín, ktorých zoznam je v tabuľke.

Senegal	2 February 1999
Trinidad and Tobago	6 April 1999
San Marino	13 May 1999
Italy	26 July 1999
Fiji	29 November 1999
Ghana	20 December 1999
Norway	16 February 2000
Belize	5 April 2000
Tajikistan	5 May 2000
Iceland *	25 May 2000

Vo víre inkvizície [117]

Venezuela *	7 June 2000
France *	9 June 2000
Belgium	28 June 2000
Canada *	7 July 2000

Najnovšie informácie o ICC je možné nájsť na:
(<http://www.iccnw.org/index.html>), a na kontaktnej adrese:
NGO Coalition for an International Criminal Court
c/o WFM/IGP, 777 UN Plaza,
New York, New York 10017, USA
Phone: +1-212-687-2176, Fax: +1-212-599-1332
Main Email: cicc@iccnw.org
Convenor: William R. Pace

Oponenti bombardovania v Juhoslávii žalujú vodcov NATO

„Každý človek s humánnym presvedčením sa musí rozhodnúť pre protest, ktorý sa najlepšie zhoduje s jeho presvedčením, ale protestovať musíme všetci.“

Martin Luther King junior

Väčšina masmédií prijala dôvody, pre ktoré NATO bombardovalo Juhosláviu, ako správne, spravodlivé a legálne. Nerozširovala názory oponentov bombardovania. Tiež som si myslel, že oponenti bombardovania sú len bezvýznamní ľudia, ktorí ani veľmi neovládajú medzinárodné právo, chartu OSN a dokumenty z rokovaní medzi Juhosláviou, Európskou úniou a NATO. Až pri hlbšom záujme a oboznámení sa s problémom som zistil, že to tak nie je. Zistil som, že bombardovanie v Juhoslávii odsúdilo mnoho intelektuálov, právnikov v oblasti medzinárodného práva a mnoho sudcov, ktorí podali žaloby na Medzinárodný tribunál v Haagu, v ktorých žalujú politikov a vodcov NATO za bombardovanie v Juhoslávii.

[118] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Na webovej stránke

<http://www.zmag.org/CrisesCurEvts/kosovoconf.htm> je správa z konferencie „Právo a Vojna“ (Paríž 25.10.1999), kde 12 prednášajúcich zo siedmich krajín prezentovalo fakty o ilegálnej vojne NATO v Juhoslávii. Správa má názov O zločinoch NATO proti Juhoslávii. Obvinenia nezneli z úst laikov, ale predniesli ich vysokoškolskí profesori, právnici, experti a aktivisti, ktorí študovali pozadie juhoslovanského konfliktu a intervencie NATO. Uvediem mená aspoň niektorých:

Jan Oberg, riaditeľ *the Transnational Foundation for Future and Peace Research* z Lúnd (Švédsko). Profesor Raju George Thomas z *Marquette University in Wisconsin* (USA). Roland Weyl, ktorý prednášal za *the International Association of Democratic Jurists*, Catherine Samaryová z Parížskej univerzity a Barbara Delcourtová, ktorá prednáša medzinárodné právo na *the Free University of Brussels*. Olivier Corten, profesor medzinárodného práva z *the Free University of Brussels*, torontský právnik Christopher Black, rumunský sudca Domenico Gallo, Zeljan Schuster z University v New Havene, Annie Lacroix–Rizová z Parížskej university, Brian Becker z *International Action Center* v New Yorku.

Na internete som našiel nasledovné žaloby podané na vodcov NATO, ktoré boli poslané na „International Criminal Tribunal“ do Haagu. Na webovej adrese

(http://www.transnational.org/features/Indictment_of_NATO.html) sa nachádza 25–stránková obžaloba, ktorú poslali právnici na „International Criminal Tribunal“ do Haagu. Týmto by som rád vyjadril úctu a vďaku týmto ľuďom. Z obžaloby stručne vyberám: (Ako biofyzik sa ospravedlňujem za preklad z angličtiny do slovenčiny, pretože nepoznám správne právnické výrazy v slovenčine.)

List bol adresovaný Madam Justice Louise Arbour, Prosecutor, International Criminal Tribunal for the Former Yugoslavia, Churchillplein 1, 2501 EW, The Hague, Netherlands, ako aj ďalším predstaviteľom NATO, z ktorých len pre zaujímavosť vyberám: William J. Clinton, Madeleine Albright a William S. Cohen. *William J. Clinton, President White House, 1600 Pennsylvania Ave NW Washington, District of Columbia 20500, United States of America.* Tony Blair, Robin Cook and

Vo víre inkvizície [119]

George Robertson, *C/o Rt. Hon. Tony Blair, Prime Minister 10 Downing St. SW1A 2AA London, United Kingdom*, Javier Solana, Jamie Shea, Wesley K. Clark, Harold W. German, Konrad Freytag. D. J. G. Wilby, Fabrizio Maltinti, Giuseppe Marani and Daniel P. Leaf, *C/o Javier Solana, Secretary General NATO Headquarters, 1110 Brussels, Belgium*, Jerzy Buzek, B. Geremek and J. Onyszkiewicz, Vaclav Havel, J. Kavan a V.Vetchy... List dostali aj mnohí ďalší predstavitelia vlád.

Odosielatelia boli väčšinou profesori vysokých škôl, ktorí sa zaoberajú medzinárodným právom. Uvediem ich aspoň v skratke:

Professor Michael Mandel, Professor W. Neil Brooks, Professor Judith A. Fudge,

Professor H. J. Glasbeek, Professor Reuben A. Hasson and Sil Salvaterra, *Barrister and Solicitor, Community Legal Aid Services Programme, Osgoode Hall Law School, York University,*

Toronto, Ontario, Canada M3J 1P3,

David Jacobs and Brian Shell,

Jacobs Lawyers, *Ontario, Canada M6G 1Z6,*

Christopher Black, *Canada M2J 2H3,*

John Philpot, *Québec, Canada H2L 4C7,*

Fred Stasiuk, *Canada M9G 4X8,*

Professor Peter Rosenthal, *Canada,*

Professor Roberto Bergalli, *Barcelona, Spain,*

The American Association of Jurists:

Alejandro Teitelbaum,

Permanent Representative to the United Nations in Geneva,

69004 Lyon, France,

Alvaro Ramirez Gonzalez, *Nicaragua,*

Vanessa Ramos, *New York,*

Beinusz Szmukler, *Argentina.*

Pre Medzinárodný súdny tribunál pre zločiny v bývalej Juhoslávii

OZNÁMENIE O EXISTENCII INFORMÁCIÍ TÝKAJÚCICH SA VÁŽNEHO PORUŠENIA MEDZINÁRODNÉHO HUMANITÁRNEHO PRÁVA, KTORÉ SPADÁ DO PRÁVOMOCI TRIBUNÁLU;

[120] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

POŽADUJEME, ABY ŽALOBCA VYŠETROVAL MENOVANÝCH JEDNOTLIVCOV ZA PORUŠENIE MEDZINÁRODNÉHO HUMANITÁRNEHO PRÁVA A PRIPRAVIL OBŽALOBU PROTI NIM PODĽA ČLÁNKU 18.1 A 18.4 ŠTATÚTU TRIBUNÁLU.

Z obvinení vyberám:

S OHLADOM NA Medzinárodný tribunál pre potrestanie osôb zodpovedných za vážne porušovanie medzinárodného humanitárneho práva na teritóriu bývalej Juhoslávie od roku 1991 v zhode s ustanovením jeho Štatútu (článok 1);

A S OHLADOM NA článok 2 tohto Štatútu tribunál má moc „súdne stíhať osoby, ktoré páchali alebo prikázali páchať skutky, ktoré vážne porušili Ženevské konvencie z 12.8.1949, menovite vykonali nasledujúce skutky proti osobám alebo majetku:

- (a) úmyselné zabitie;
- (c) úmyselné spôsobenie veľkého utrpenia, alebo vážne poškodenie tela alebo zdravia;
- (d) zničenie a privlastnenie si majetku, ktoré nemožno odôvodniť vojenskou nevyhnutnosťou a je nezákonné a svojvoľné.

A S OHLADOM NA článok 3 Štatútu, kde sa hovorí, že „Medzinárodný tribunál bude mať moc súdne stíhať osoby porušujúce zákony alebo pravidlá vojny. Tieto porušenia budú zahrňovať, ale nebudú ohraničené len na:

- (a) používanie otravných látok alebo iných zbraní spôsobujúcich zbytočné utrpenie;
- (b) bezdôvodné ničenie miest, mestečiek a dedín alebo ich devastáciu nezodôvodnenú vojenskou nevyhnutnosťou;
- (c) útok alebo bombardovanie akýmkoľvek prostriedkami bezbranných miest, dedín, obydľí a budov;
- (d) zhabanie, deštrukciu alebo úmyselné zničenie inštitúcií venujúcich sa náboženstvu, charite a vzdelaniu, umeniu a vede, historické monumenty a umelecké diela...

... **A S OHLADOM NA** článok 7 Štatútu, kde sa hovorí o individuálnej kriminálnej zodpovednosti, ako:

1. Osoba, ktorá plánovala, navádzala, rozkázala, vykonala alebo ináč pomáhala podporovať plánovanie, prípravu a vykonanie zločinov, o

ktorých sa píše v článkoch 2 a 5 Štatútu, bude individuálne zodpovedná za tie zločiny.

2. Oficiálne postavenie každej obvinenej osoby, či je to hlava štátu alebo vlády alebo iný vládny zamestnanec, nebude dôvodom na oslobodenie takej osoby od kriminálnej zodpovednosti ani zmiernenia trestu....

... **A S OHĽADOM NA** článok 18 Štatútu sa hovorí, že:

1. Žalobca začne vyšetrovanie „ex-officio“ alebo na základe informácií získaných z ľubovoľných zdrojov, najmä od vlád, orgánov OSN, od medzivládnych a nevládných organizácií. Žalobca posúdi prijaté alebo získané informácie a rozhodne, či sú dostačujúce, aby sa rozhodol ďalej postupovať...

... **A S OHĽADOM** na to, že NATO vykonalo 5000 až 10 000 bombardovaní na teritóriu bývalej Juhoslávie od 24.3.1999;

A S OHĽADOM na to, že predstavitelia NATO otvorene priznali, že cieľom bombardovania bola civilná infraštruktúra a vojenské objekty...

... **A S OHĽADOM** na to, že bombardovanie spôsobilo smrť okolo 1000 civilistom, mužom, ženám a deťom a vážne zranilo okolo 4500 ľudí...

... **A S OHĽADOM** na to, že tieto dôkazy očitých svedkov, videozáznamov, televíznych dokumentov... sú prístupné žalobcovi;

A S OHĽADOM na to, že všetky vyššie menované osoby, hlavy štátov a vlád 19 krajín NATO, ich ministri zahraničia a obrany, úradníci a vojenský vodcovia NATO verejne priznali, že súhlasili a dali rozkaz na tieto akcie a plne si uvedomovali ich podstatu a účinok.

A S OHĽADOM na to, že vyššie menované osoby konali tak, že zjavne porušili Chartu OSN, ... článok 2,... článok 33,... článok 37,... článok 39,... článok 41,... článok 42,... článok 51,...

A S OHĽADOM na to, že vyššie menované osoby... konali tak, že zjavne porušili Dohodu NATO, ... článok 1,... článok 7,...

A S OHĽADOM na to, že vyššie menované osoby konali tak, že zjavne porušili „Protocol Additional to the Geneva Conventions of 12 August 1949“... a „Protection of Victims of International Armed Conflicts (Protocol I), 8 June 1977“,... článok 51,... článok 79,... článok 85,... článok 57, paragraf 2,...39,... článok 41,... článok 42,... článok 51,...

Preto my dôsledne požadujeme, aby žalobca začal ihneď vyšetrovanie a obvinil za vážne zločiny proti medzinárodnému humanitárnemu právu NASLEDOVNÉ HLAVY ŠTÁTOV A VLÁD,

[122] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

**MINISTROV ZAHRANIČNÝCH VECÍ A MINISTROV OBRANY
KRAJÍN NATO:**

William J. Clinton, Madeleine Albright, William S. Cohen (United States of America), Tony Blair, Robin Cook, George Robertson (United Kingdom), Jean Chrétien, Lloyd Axworthy, Arthur Eggleton (Canada), Jean-Luc Dehaene, E. Derycke, J.-P. Poncelet (Belgium), Vaclav Havel, J. Kavan, V. Vetchy (Czech Republic), Poul Nyrup Rasmussen, N.H. Petersen, H. Haekkerup (Denmark), Jacques Chirac, Lionel Jospin, H. Védrine, Alain Richard (France), Gerhard Schröder, J. Fischer, R. Scharping (Germany), Kostas Simitis, G. Papandreou, A. Tsohatzopoulos (Greece), Viktor Orban, J. Martonyi, J. Szabo (Hungary), David Oddsson, H. Asgrimsson, G. Palsson (Iceland), Massimo D'Alema, L. Dini, C. Scognamiglio (Italy), Jean-Claude Juncker, J. Poos, Alex Bodry (Luxembourg), Willem Kok, J. van Aartsen, F.H.G. de Grave (Netherlands), Kjell Magne Bondevik, K. Vollebæk, D.J. Fjærvoll (Norway), Jerzy Buzek, B. Geremek, J. Onyszkiewicz (Poland), Antonio Manuel de Oliveira Guterres, J. J. Matos da Gama, V. Simão (Portugal), Jose Maria Aznar, A. Matutes, E. Serra Rexach (Spain), Bulent Ecevit, I. Cem and H. S. Turk (Turkey);

**A NASLEDOVNÝCH PREDSTAVITEĽOV A VOJENSKÝCH
VODCOV NATO:**

Javier Solana, Jamie Shea, Wesley K. Clark, Harold W. German, Konrad Freytag, D. J. G. Wilby, Fabrizio Maltinti, Giuseppe Marani and Daniel P. Leaf;

a ďalších, ktorých určí na základe vyšetrovania žalobca,...

Zaslané 6.5.1999 _____

S úctou Váš

Michael Mandel (Professor) for W. Neil Brooks; Judith A. Fudge, H. J. Glasbeek, Reuben A. Hasson (Professors); Sil Salvaterra, David Jacobs, Brian Shell, Christopher Black, John Philpot, Fred Stasiuk (Barristers and Solicitors); Peter Rosenthal (Professor, Barrister and Solicitor); Roberto

Bergalli (Professor); Alejandro Teitelbaum, Alvaro Ramirez Gonzalez, Vanessa Ramos, Beinusz Szmukler (American Association of Jurists).

„ANNEX“: (nasleduje podrobný opis zločinov)

Bližšie informácie možno nájsť na:

The Transnational Foundation for Peace and Future Research

Vegagatan 25, S - 224 57 Lund, Sweden

Phone + 46 - 46 - 145909 Fax + 46 - 46 - 144512

<http://www.transnational.org> E-mail: tff@transnational.org

Contact the Webmaster at: comments@transnational.org

Created by Maria Näslund © 1997, 1998, 1999 TFF

Zločiny NATO v Juhoslávii odsúdili dokonca najvyšší sudcovia

Grécka. Na webovej stránke:

http://www.thirdworldtraveler.com/International_War_Crimes/GreekJudges_NATO.html, sa objavil článok Mansea Jacobího *Grécki sudcovia*

odsúdili NATO za vojnové zločiny (Censored Alert, Summer 1999, Project Censored).

Dvadsať členov „Council of State“ (gréckeho najvyššieho súdu) vydalo vyhlásenie, kde konštatujú porušenie medzinárodných zákonov, poukazujúc na medzinárodné zločiny proti Juhoslávii, ktoré zaviedli obdobie bezprávia a vrátili nás späť do obdobia Svätej aliance a smutne známej Osi.

NATO bolo uznané vinným za neslýchaný a barbarský útok proti Juhoslávii vo vyhlásení, ktoré podpísali dvadsiati najvyšší sudcovia gréckeho „Council of State“ pod vedením viceprezidenta Michalisa Deklerisa. V tomto dôležitom vyhlásení odsúdili NATO za bombardovanie, odsúdili medzinárodné zločiny, ktorých sa dopustili vyhlásené krajiny NATO týmto vojenským útokom. Varovali, že každý prijatý zákon, ktorý by zatiahol Grécko do vojny, vážne porušuje ústavu.

Celý text vyhlásenia si možno prečítať na uvedenej webovej adrese. Vyhlásenie okrem M. Deklerisa podpísali členovia Najvyššieho súdu: St. Sarivalasis, Ioanna Mari, Dim. Kostopoulos, Evdoxia Galanou, Sot. Rizos, Pan. Pikrammenos, Nik. Sakellariou, Th. Papaevangelou, Nik. Rozos, Dion. Marinakis, St. Haralambos a za sudcovskú asociáciu Maria Kamanov, Ekaterini Christoforidou, I. Kapelousos, Dim. Alexandris,

[124] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Eleni Anagnostopoulou, Euth. Antonopoulos, Varvara Kapitsi, Theo Aravanis.

Na webovej stránke <http://www.counterpunch.org/mandel.html> sa nachádza text listu (editovaný „alexander cockburn a jeffrey st. clair“), ktorý 26.7.1999 poslali na adresu:

„The Honourable Madam Justice Louise Arbour, Prosecutor, International Criminal Tribunal for the Former Yugoslavia, Churchillplein 1, 2501 EW, The Hague, Netherlands.“

Odosiela: Prof. Michael Mandel z *York University Osgoode Hall Law School, 4700 Keele Street Toronto, Ontario, CANADA M3J 1P3*; Alejandro Teitelbaum, *American Association of Jurists, 80 Quai Gillet, 69004 Lyon, France*;

Glen Rangwala, *Movement for the Advancement of International Criminal Law, Trinity College, University of Cambridge, Cambridge CB2 1TQ, United Kingdom*.

V liste poukazujú na zabíjanie civilistov bombami NATO a žiadajú, aby sa vodcovia NATO za to zodpovedali pred súdom. (<http://www.counterpunch.org/natocrimespr.html>).

Na webovej stránke <http://www.counterpunch.org/warcrimes.html> je článok, v ktorom britskí experti na medzinárodné právo z fakulty sociálnych a politických vied Cambridžskej univerzity obviňujú vodcov NATO z vojnových zločinov.

Pravdepodobne na haagsky súd prišlo ešte mnoho ďalších žalôb na vodcov NATO. Bohužiaľ, podľa zákonov inkvizície masmédiá o nich dôraznejšie neinformujú a ani nepátrajú po ich osude, tak ako informujú o žalobách na srbských, chorvátskych alebo albánskych predstaviteľov.

KGB a „School of the Americas“

„V School of the Americas (SOA) sme bežne mali študentov z Latinskej Ameriky, ktorí boli známi porušovatelia práv, a nezáležalo nám na tom.“

Major Joseph Blair (vo výslužbe), bývalý školiteľ SOA

„Je to ako navoňavkovať toxickú skládku.“

„Nemôžete vyučovať demokraciu cez hlaveň pušky.“

Joe Moakley, D–Mass, o pláne „znovuo tvoriť“ School of Americas vo Fort Benningu, Ga., ako Centrum pre Medziamerickú bezpečnostnú spoluprácu

Zistil som, že som degenerovaný, lebo vždy, keď Okydávači socializmu a komunistov spomenú tajnú sovietsku políciu KGB a ukážu v televízii školu a triedu, kde policajti KGB v uniformách sedia v laviciach a napäto počúvajú predstaveného generála, spomeniem si, čo som čítal o „the School of the Americas“ (škola Amerík). Aby si každý mohol urobiť predstavu o mojej degenerácii, zhrniem niektoré údaje o Škole Amerikáncov. Podrobnosti si môžete prečítať na:

http://www.thirdworldtraveler.com/SOA/SOA_watch.html, na:

<http://www.soaw.org/>, alebo na

<http://www.thirdworldtraveler.com/SOA/SOA.html>.

Americká vojenská škola „The School of the Americas“ (SOA) bola založená pôvodne v Paname roku 1946. V roku 1984 sa presťahovala do Fort Benningu, Georgia, USA. V škole sa učili a trénovali mladí ľudia z Latinskej Ameriky na boj proti povstalcov, proti ľavicovo orientovaným hnutiam a proti distribúcii narkotík. Absolventi tejto školy sú zodpovední za mnohé porušovania ľudských práv v Latinskej Amerike, za mnohé vraždy.

Škola trénovala 700 až 2000 vojakov ročne a od roku 1946 vychovala 60 000 absolventov. Cieľom školy nebolo vychovávať vojenských odborníkov, ochráncov krajiny pred agresormi. Škola vychovávala odborníkov na vedenie psychologickej vojny proti vnútornému

[126] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

nepriateľovi, najmä proti povstalcom. Naučila ich používať najnovšie vypočúvacie techniky, taktiku pechoty a trestných oddielov. Učili sa používať najnovšiu techniku na zničenie pravdy. Učili sa, ako umlčať odborárskych predákov, kňazov a žurnalistov. Škola ich pripravila na to, ako potlačiť hlasy disidentov, ako účinne zakročiť proti protestujúcim. Učila ich, ako ignorovať chudobných, hladných a okradnutých. Vyškolila ich, ako razantne potlačiť slobodu, terorizovať vlastných občanov. Trénovala ich, ako zničiť nádej na demokraciu. Preto „The School of the Americas“ volajú aj „School for Dictators“ (Škola diktátorov), „School of Assassins“ (Škola vrahov), alebo „Nursery of Death Squads“ (Jasle popravných čiat). Absolventi tejto školy „pracovali“ v štátoch, ktoré majú históriu plnú najhoršieho porušovania ľudských práv na západnej hemisfére. Medzi absolventmi školy boli aj slávni diktátori. Nielenže potláčali demokraciu, porušovali ľudské práva, ale majú na svedomí aj stovky až tisícky zavraždených. Napríklad Manuel Noriega a Omar Torrijos v Paname, Leopoldo Galtieri a Roberto Viola v Argentíne, Juan Velasco Alvarado v Peru, Guillermo Rodriguez v Ekvádore, Hugo Banzer Suarez v Bolívii a ďalší.

Absolventi školy významne prispeli k politickému vývoju v týchto krajinách. Ich počet nebol zanedbateľný, ako to ukazuje nasledovná tabuľka.

Krajina/ Počet absolventov (od roku 1946)

Argentína	931
Bolívia	4049
Brazília	355
Čile	2405
Kolumbia	8679
Kostarika	2376
Dominikánska rep.	2330
Ekvádor	2356
Salvádor	6776
Guatemala	1676
Honduras	3691
Nikaragua	4693
Panama	4235
Paraguaj	1084

Peru	3997
Uruguaj	931
Venezuela	3250

Absolventi americkej demokracie podporovali, vytvárali a udržiavali pri moci najrepresívnejších tyranov v Latinskej Amerike. Vykonávali atentáty, masakry a vraždy. Len v štáte Salvádor podľa údajov komisie OSN (The U. N. Truth Commission) odhalili absolventov SOA zodpovedných za nasledujúce masakry:

Atentát na Romera: zúčastnili sa 3 dôstojníci,	--- z toho 2 boli absolventi SOA.
Vraždy amerických mníšok: zúčastnili sa 5 dôstojníci,	--- z toho 3 boli absolventi SOA.
Vražda odborového predáka: zúčastnili sa 3 dôstojníci,	--- z toho 3 boli absolventi SOA.
Masakra v El Junquillo: zúčastnili sa 3 dôstojníci,	--- z toho 2 boli absolventi SOA.
Masakra v El Mazote: zúčastnili sa 12 dôstojníci,	--- z toho 10 boli absolventi SOA.
Vražda holandského žurnalistu: zúčastnil sa 1 dôstojník,	--- bol absolventom SOA.
Masakra v Las Hojas: zúčastnili sa 6 dôstojníci,	--- z toho 3 boli absolventi SOA.
Masakra v San Sebastiane: zúčastnili sa 7 dôstojníci,	--- z toho 6 boli absolventi SOA.
Masakra jezuitov: zúčastnili sa 26 dôstojníci,	--- z toho 19 boli absolventi SOA.

Dva údaje na internete som zatiaľ nenašiel. Nevieť, či The School of the Americas funguje aj v roku 2000 a či vychováva aj vojenských dôstojníkov zo Slovenska (a v čom ich vychováva)?

Sledujem v televízii a počúvam v rozhlase našich Okydávačov, humanistov a bojovníkov za ľudské práva. A ešte som nepočul, že by „School of Americas“ čo len spomenuli, nieto aby ju odsúdili. Tomu ja hovorím totalita kapitalistickej inkvizície. Asi len ja si myslím, že

[128] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

existencia a činnosť „School of the Americas“ dokumentuje demokraciu a humanitu vo fungovaní kapitalistického systému. Aj preto sa mi zdá, že som asi degenerovaný...

Ozaj, čo vedia o the School of Americas naši humanisti a bojovníci za ľudské práva a Okydávači socializmu a komunistov? Nič, veď prečo by ich to malo zaujímať. Predsa nie sú degenerovaní.

Protokoly a protokoly

„Keby ste mali radi Salvádor, budete milovať aj Kolumbiu. Sú to tie isté komandá smrti, tá istá vojenská pomoc, tie isté učesané správy z Washingtonu.“

Carlos Salinas, riaditeľ advokatury pre Latinskú Ameriku a Karibskú oblasť v Amnesty International

Z publikovaných údajov (napríklad obrázok č. 4 z knihy *My, Motroci XXI.storočia takto prisaháme* [34]) vyplýva, že po roku 1989 vo všetkých bývalých socialistických krajinách okrem Číny klesol HDP, znížila sa výstavba bytov, znížili sa investície do školstva a vedy, zvýšil sa počet vražd a násilných trestných činov, všeobecne sa rozšírila korupcia a začala stúpať narkománia [34]. Pretože vo všetkých týchto krajinách sú uvedené parametre približne rovnaké, vyzerá to, ako keby všetky bývalé krajiny socialistického bloku sa po roku 1989 riadili „podobnými protokolmi“, ktoré vládam v týchto krajinách „upravovali“ postup, aby sa dosiahli rovnaké výsledky.

Na tieto zatiaľ hypotetické „protokoly“ som si spomenul, keď som čítal o dokumentoch, ktoré boli odtajnené v USA. Dokumenty obsahovali protokoly a príručky, ktoré vypracoval Pentagón v USA pre represívne postupy vlád štátov v Latinskej a Južnej Amerike a v ostatnom svete. Obsahujú podrobné opisy represívnych opatrení a techniky na udržanie moci.

Pentagón odtajnil 20.9.1996 sedem manuálov – kníh, ktoré vypracovali vojenský odborníci USA. Používali sa v rokoch 1987 až 1991 v kurzoch v Latinskej Amerike a podľa nich sa učilo aj v „the US Army

School of the Americas“. Šesť týchto manuálov (aj v španielčine) s rozsahom 1100 strán učí, ako používať represívne techniky. Boli to protokoly, ktoré učili, ako sa má postupovať proti ľavicovým organizáciám, proti odborárom, ako ľudí vypočúvať, ako robiť propagandu a pod. Nehovoria nič o zabezpečení ľudských práv ani o demokracii. Vláda USA predpokladá, že okolo 1000 kópií manuálov bolo distribuovaných do Latinskej Ameriky. Podľa týchto manuálov diktátori v Latinskej a Južnej Amerike, ale aj v iných častiach sveta vládli a ochraňovali ekonomický a politický vplyv medzinárodných korporácií. Naposledy boli odtajnené dve učebnice CIA (KUBARK Counterintelligence Interrogation, napísaná v roku 1963, a Human Resource Exploitation Training Manual z roku 1983), kde sa učí, ako treba ľudí psychicky a fyzicky mučiť a podobne. Z porovnávania zločinov páchaných v Latinskej Amerike sa spätne zistilo, že mnohé z nich sa robili podľa týchto manuálov.

Prečítajte si na uvedenej webovej adrese, čo tieto manuály obsahujú. Píše o nich napr. Lisa Haugaardová v článku *Textbook Repression: US Training Manuals Declassified* (Covert Action Quarterly Magazine, September 1997)
http://www.thirdworldtraveler.com/SOA/SOA_TortureManuals.html.
Lisa Haugaardová: *TORTURE 101 in the US School of the Americas* (SOA) http://www.thirdworldtraveler.com/SOA/torture101_SOA.html.
(Lisa Haugaardová je výkonou koordinátorkou pracovnej skupiny nevládných organizácií pre Latinskú Ameriku so sídlom vo Washingtone, D.C.)
Článok bol publikovaný v IN THESE TIMES Magazine, 14.10.1996.
(IN THESE TIMES magazine 2040 N. Milwaukee Avenue, Chicago, IL 60647 e-mail itt@igc.apc.org).

Za prečítanie stojí kniha Williama Bluma *Rogue State* [35], ktorá obsahuje ukážky z týchto manuálov. V príručke CIA z päťdesiatych rokov sa píše, ako páchať atentáty, ktoré budú vyzerat' ako nešťastná náhoda, nespôsobia veľký rozruch a budú sa vyšetrovať len zbežne. Píše sa, že „najúčinnnejšia nehoda je pád z výšky 75 stôp (22,86 m) alebo vyššej na tvrdú dlažbu. Výťahové šachty, otvorené schodištia, nezabezpečené okná, mosty môžu slúžiť na tento cieľ... Atentát musí byť vykonaný náhle, obeť sa chyť za členky a prehodiť sa cez zábradlie... Veľmi efektívne sa dajú

[130] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

použiť drogy. Ak atentátnik je trénovaný doktor alebo zdravotná sestra a obeť je na liečenie alebo na lekárskom vyšetrení, potom je tu ľahká a istá metóda. Predávkovanie morfiom aplikované ako sedatívum spôsobí smrť bez rozruchu a atentát sa dá ťažko dokázať. Výška dávky bude záležať na tom, či obeť používa narkotiká pravidelne. Ak nie, dve dávky budú stačiť...”

Je možné, že o 20–30 rokov budú odtajnené protokoly, ktoré k nám prinášali „poradcovia“ pred rokom 1989 pre „humanistov a demokratov“, a po roku 1989 nové protokoly obsahujúce politické a ekonomické kroky predpísané vládam bývalých krajín socialistického bloku. Protokoly pravdepodobne ukážu, ako sa má robiť „križiacke ťaženie proti komunistom a socializmu“ a ako sa má moderne kolonizovať Východ. Možno sa taktiež zistí, že tieto protokoly podávajú krok po kroku návod, ako zabezpečiť politickú a ekonomickú nadvládu medzinárodných korporácií v tomto regióne, v rámci ktorej sa presadila stratégia šokovej terapie a rýchla privatizácia štátneho majetku. Z obrázku č. 4 z knižky *My, Motroci XXI. storočia takto prisaháme* [34] vyplýva, že pravdepodobne všetky bývalé štáty socialistického bloku sa riadili rovnakými protokolmi, okrem Číny, ktorá bola dostatočne silná a múdra, takže protokoly jej nikto nemohol nanútiť. Čína sa na svoj prospech riadila vlastnými odborníkmi.

V týchto zatiaľ hypotetických protokoloch je už možno napísané, aký osud nás čaká. Možno máme byť motroci (moderní otroci) stredoeurópskeho typu, možno východoeurópskeho typu a možno osvedčeného latinskoamerického typu. Nedajbože, aby nás postihol osud afrického typu. Predpokladám, že je iba malá pravdepodobnosť, že sa staneme novým pokusným typom európskych motrokov.

Je však možné, že niektorí z nás budú patriť medzi motrokárov (moderných otrokárov), klaňať sa bohom súčasných mytológií a chrániť ich proti prípadnej vzbure motrokov.

The National Endowment for Democracy

„Chlapci od Kapitálu sa tiež radi bavia o smrti socializmu pri poháriku Martini. Toto slovo je zakázané v zdvorilej besede. A dúfajú, že si nikto nevšimne, že každý socialistický experiment akéhokoľvek významu v dvadsiatom storočí bol – bez výnimky – rozdrvený, zvrhnutý, napadnutý, skorumpovaný, prekrútený, rozvrátený, destabilizovaný alebo mu Spojené štáty znemožnili existenciu iným spôsobom. Žiadnej socialistickej vláde – od ruskej revolúcie po Sandinovcov v Nikaragve, od komunistickej Číny po FMLN v Salvádore – žiadnej nebolo dovolené vzniknúť a padnúť čiste svojou vlastnou zásluhou; žiadna nebola ponechaná dostatočne v bezpečí, aby mohla stiahnuť obranu proti všemocnému nepriateľovi za svojimi hranicami a slobodne i naplno popustiť kontrolu doma.“

William Blum: Killing Hope

Väčšina údajov, ktoré uvádzam v tejto kapitole, je z kníh Williama Bluma [5,35]. V 70–tych rokoch sa aj v USA znieslo veľa kritiky na adresu CIA a jej aktivít v zahraničí. Ako odpoveď na túto kritiku Reaganova administratíva v USA roku 1983 v rámci križiackeho ťaženia proti komunizmu vytvorila Národnú nadáciu pre demokraciu – The National Endowment for Democracy (NED)

(<http://members.aol.com/bblum6/ned.htm>). NED, tento trójsky kôň, sa navonok predstavuje ako nevládna organizácia, ale v skutočnosti je podporovaná vládou USA. Na jej financovaní sa podieľa Medzinárodný republikánsky inštitút, Národný demokratický inštitút pre zahraničné otázky v spolupráci s AFL–CIO (American Center for International Labor Solidarity) a Obchodná komora, ako aj Centrum pre medzinárodnú podporu súkromného podnikania. Tieto inštitúcie distribuujú peniaze pre ďalšie inštitúcie v USA a na celom svete. Takto rozličnými cestami NED ovplyvňuje vnútorný a medzinárodný vývoj v cudzích štátoch. Peniazmi, technickým „know how“, školeniami, propagačnými materiálmi, počítačmi, faxmi, kopírkami, automobilmi podporuje vybrané skupiny, občianske organizácie, odborové organizácie, disidentov, študentské skupiny, vydavateľov kníh a časopisov a ďalšie médiá. Takto NED ovplyvňuje filozofiu myslenia robotníkov, obchodníkov a ďalších

[132] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

občanov, že najlepšie sa im bude žiť v systéme voľného trhu vo vzájomnej kooperácii, pri minimálnej intervencii vlád v ekonomike, a že najhorší je socializmus v akejkoľvek forme. Vytvára filozofiu virtuálnej pravdy, že ekonomika voľného trhu sa vlastne rovná demokracii, reformám a rastu životnej úrovne. Zdôrazňuje pozitívny význam cudzích investícií.

V rokoch 1994 až 1996 NED poskytla 15 grantov za viac ako 2,5 milióna USD Americkému ústavu pre voľný rozvoj práce (American Institute for Free Labor Development), ktorý v krajinách tretieho sveta podporuje spomínané ciele.

NED zakladala a pravdepodobne zakladá pravicové odborové organizácie, ktoré sú v opozícii voči revolučným odborovým organizáciám. Takto boli založené NED–odborové organizácie napríklad aj vo Francúzsku, Portugalsku a Španielsku. Vo Francúzsku v rokoch 1983–4 podporovala NED pseudoodborové organizácie profesorov a študentov, ktoré boli v opozícii voči ľavicovo organizovaným profesorom. V tomto prípade NED organizovala sériu seminárov, publikovala postre, knihy a pamflety, ako napríklad „Subversion and the Theology of Revolution“ a „Neutralism or Liberty“.

V jednom z programov NED na roky 1997–98 sa píše: Treba identifikovať bariéry rozvoja súkromného sektora na lokálnej a federálnej úrovni v Juhoslovanskej federálnej republike... (a) vyvinúť stratégiu, aby súkromný sektor rástol (Podľa Výročnej správy NED za obdobie od 18.11.1983 do 30.9.1984, str.21). Ako vyplýva z jej vlastných výročných správ z 90–tych rokov, NED významne podporovala kritikov juhoslovanského prezidenta Slobodana Miloševića.

Skrátka, programy NED sú synchronizované so základnými úlohami Nového svetového poriadku ekonomickej globalizácie. Majú za úlohu „podporiť demokratické inštitúcie na celom svete cez súkromný, nevládný sektor“. Ich úloha bola nahradiť aktivity CIA v šírení demokracie a kapitálu po celom svete.

Cieľ týchto úsilí je:

- aby svet bol bezpečný pre americké a medzinárodné korporácie,
- rozšíriť ich politickú a ekonomickeú hegemoniu na čo najväčšiu oblasť,

– zabrániť vzostupu každej spoločnosti, ktorá by mohla slúžiť ako úspešný vzor alternatívy proti súčasnému neoliberalnému kapitalistickému modelu.

Uvediem niekoľko príkladov zo stránky

(<http://members.aol.com/bblum6/ned.htm>), kde sa hovorí o aktivitách NED.

NED finančne podporila aktivity proti Sandinovej vláde v Nikarague vo voľbách vo februári 1990. A pomocou milióna dolárov ju pomohla poraziť.

Napríklad v júni 1990 v Bulharsku vyhrala voľby Socialistická strana. Hneď nato NED začala finančne a poradensky podporovať opozíciu, vytvárať chaos a nátlak, až prezident odstúpil a nahradila ho opozícia. Skrátka, Socialistická strana nesmela mať šancu ukázať, že existuje aj iná alternatíva vládnutia.

Čosi podobné sa stalo aj v Albánsku v marci 1991, keď vo voľbách vyhrali veľkou väčšinou komunisti. Hneď sa tam zaktivovala NED, poskytla 80 000 USD robotníckemu hnutiu a 23 000 USD na podporu stranického a občianskeho vzdelávania a tréningov. Hneď nato nastali v Albánsku veľké nepokoje a trojtýždňový generálny štrajk, čoho dôsledkom bol júnový kolaps vlády.

V 80 a 90-tych rokoch NED bola aktívna na Haiti, kde sa angažovala proti Jean-Bertrandovi Aristidovi. V rokoch 1990–1992 NED poskytla 250 000 USD Americkému kubánskému fondu, fanatickej proticastrovskej skupine na Miami. Takto financovala aj teroristu Luisa Posada Carrilesa. V roku 1996 NED pomáhala zvoliť vládu v Mongolsku, ktorá mala byť viac poruke medzinárodným korporáciám.

Samozrejme, predpokladám, že NED si plní svoje úlohy aj v iných krajinách, nevynímajúc Slovensko a voľby v roku 1998.

Zoznam organizácií, ktoré boli alebo ešte sú v spojení s NED (pre jednoduchosť ich uvádzam v angličtine)

Center for Foreign Journalists (U.S.)
Center for International Enterprise
Committee to Protect Journalists (New York)

[134] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Development Assistance Committee (OECD)
Danish International Development Agency European Union
Free Trade Union Institute (FTUI)
Groupe d'Etudes et des Recherches sur la Démocratie et
Développement Economique et Sociale (based in Benin)
Institute for Democracy in Eastern Europe (Washington and Warsaw)
International Foundation for Electoral Systems (U.S.)
International Press Institute (Vienna)
International Republican Institute
National Democratic Institute for International Affairs
Norwegian Agency for Development
Organization of American States
Organization of African Unity
Organization for Economic Cooperation and Development (OECD)
Participatory Development and Good Governance
Swedish International Development Authority
United Nations Transitional Authority in Cambodia
Westminster Foundation for Democracy (Britain)

Predpokladám, že NED plnila svoje úlohy pri kolonizácii Východu, pričom využívala a zneužívala na svoje ciele Okydávačov, disidentov, veriacich, starú šľachtu a podomových mudrlantov, a v súčasnosti aktívne pôsobí aj na Slovensku v podobe mnohých humánných a demokratických organizácií, ktoré podporujú humanitu, demokraciu a ľudské práva. Jej cieľom je vychovať kvalitného motroka XXI. storočia.

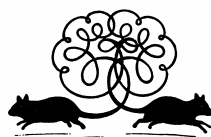
Komu je to na úžitok?

„Ak tí, ktorí sú na čele spoločnosti – politici, riadiaci pracovníci firiem a tlačoví a televízni magnáti – ovládnu naše myšlienky, budú sa cítiť bezpečne vo svojej nadvláde. Nebudú potrebovať vojakov, ktorí by hliadkovali na uliciach. Budeme sa kontrolovať sami.“

Howard Zinn, historik a spisovateľ

Motrokári vynakladali a vynakladajú obrovské prostriedky na zničenie komunizmu vo svete. A vedia prečo. Komunizmus je jediná sila, ktorá by ich mohla zničiť. A toho sa báli a boja motrokári, Veľkí samci kapitalistického sveta a Veľkí samci virtuálnej reality. Nechcú prísť o svoje motrokárske a veľkosamcovské majetky a moc a s tým spojené privilégiá, o výsadné postavenie, ktoré buď zdedili po predkoch, alebo si ho vydobyli v „demokratickom boji“. Súčasná „demokracia“ im zaručuje, že väčšina týchto privilégií je dedičná, podobne ako sa postavenie motrokov väčšinou dedí z otca na syna. Dokonca súčasné zákony neoliberalizmu, ktoré si sami vytvorili, im umožňujú poistiť si tieto privilégiá a rozširovať ich. Preto motrokári a Veľkí samci neoliberalizmu budú presadzovať a oslavovať súčasné status quo a chrániť si ho ako oko v hlave. A najmä už nikdy viac nesmú dopustiť, aby sa motroci vzbúrili a obrali ich o spravodlivé a večné privilégiá.

Bohovia súčasných mytológií

„Čo sa týka politiky, mnohí sa považujeme za mierne liberálnych alebo centristických, radi prezentujeme svoje milé sentimenty voči našim ratolestiam, dávame im peniažky, aby sme ich poslali do letného tábora, páči sa nám, že môžeme byť veľkorysí. Nie sme nacisti, sme milí ľudia. Čítame sofistikované knihy. Chodíme do kostola. Chodíme do synagógy. Medzitým odsúvame deti iných ľudí do ekonomickej a enviromentálnej zóny smrti. Znemožňujeme im cestu von. V tej zóne smrti nie sú žiadne výdobytky civilizácie. My si však iba povieme, pohodlne sediac v kresle: „Nuž, dúfam, že sa nepozabijajú navzájom. A ak áno, nie je to moja chyba.“

Jonathan Kozol, spisovateľ

Súčasťou hardverového a softverového vybavenia programovateľných biologických strojov, čiže nás, je aj úcta, pokora, obdiv, strach a vernosť. V dávnych dobách toto softverové vybavenie vytváralo mytológiu imaginárnych bohov, voči ktorým naši predkovia prejavovali úctu, pokoru, obdiv, strach a boli im verní. Bohovia im pomáhali, keď ich ľudia ctili a niečo im obetovali. Bohovia sa hnevali a aj trestali, keď sa ľudia k nim nesprávali tak, ako sa k bohom patrí.

Moderná doba vymenila starých bohov mytológie za novú realitu. Bohovia súčasných mytológií sa delia na veľkých bohov a malých bôžikov. Veľkí bohovia pôsobia celosvetovo a malí bôžikovia lokálne. Medzi malými bôžikmi sú ľudia, ktorých velebí masmédiá, ukazujú ich davu spolu s bohatstvom, mocou a obdivovanými autami, šperkmi,

nábytkom a plnými skriňami šiat. Ich obdivovanie je výsledkom hardverového a softverového vybavenia Pritakávačov. Pritakávači sú nastavení tak, že sú nútení niekoho obdivovať, niekomu sa klaňať, niečomu byť verní a niekomu slúžiť. Malí bôžikovia súčasných mytológií sú často lokálni boháči, politici, komedianti, modelky, speváci, športovci a ďalší. Mnohí s nich si radi namýšľajú, že patria medzi Veľkých samcov.

Naproti tomu motrokári určili celosvetových veľkých bohov súčasných mytológií, kde vládne Boh neoliberalizmu so svojou božskou suitou, do ktorej patrí súkromné vlastníctvo, WTO, MAI, NATO a vojenský humanizmus, voľný trh, Svetová banka, MMF, CIA, korporácie, médiá, doláre, sloboda, demokracia a ľudské práva. Motrokári nám ich predstavili ako bohov dobrých, ku ktorým máme mať úctu, pokoru, obdiv, strach a vernosť. Keď im budeme obetovať, vyslyšia a odmenia nás. Keď nie, bohovia súčasných mytológií sa na nás môžu nahnevať a potrestať nás.

Ako počas celej histórie sa ľudia báli diablov, čertov, duchov, satanov, bosoriek a ďalších temných síl, tak aj teraz sa my musíme báť diablov súčasných mytológií, kde najhorší a najtemnejší je komunizmus. Treba ho zatracovať spolu s ďalšími temnými silami, ako spoločenské vlastníctvo, štátne plánovanie, komunisti, národnári, nezávislí, socializmus, alternatívne ekonomické a politické prúdy a ľavicové hnutia. Všetci títo nešťastníci upadli do nemilosti u bohov súčasných mytológií a boli zvrhnutí na dno pekelné, a preto je zakázané sa k nim utiekať. Je len málo neveriacich kacírov, ktorí sa ich neboja alebo ich dokonca uznávajú.

Podobne ako bohovia v dávnomveku ani naši bohovia súčasných mytológií nie sú volení v ľudových voľbách, tobôž nie v demokratických. Napríklad nevolení predstavitelia NATO, MMF, Svetovej banky, WTO, MAI alebo predstavitelia medzinárodných korporácií majú neporovnateľne väčší vplyv na život ľudí v mnohých štátoch ako ich volení štátni predstavitelia.

[138] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Ó, Vaša Výsosť neoliberalizmus, obdivujeme vás a pokorne sa vám klaniam

„Začiatkom dvadsiateho storočia nazývali niektorí kritici fašizmus ‚kapitalizmom bez rukavičiek‘, čím mysleli, že fašizmus bol čistým kapitalizmom bez demokratických práv a inštitúcií. Vieme, že v skutočnosti je oveľa komplexnejší. Neoliberalizmus, na druhej strane, je skutočným ‚kapitalizmom bez rukavičiek‘“.

Robert W. McChesney: Introduction in Profit Over People

Najvyšší boh súčasných mytológií, sídlia na globálnom Olympe, sa nazýva neoliberalizmus. Ako píše Robert W. McChesney v úvode ku knihe Noama Chomského [20], neoliberalizmus je politický a ekonomický model, ktorý dovoľuje súkromným záujmom čo najviac kontrolovať ekonomický a sociálny život s cieľom dosiahnuť maximálne zisky.

Neoliberalizmus, pôvodne spájaný s reaganizmom a thatcherizmom, dominoval v posledných dvoch desaťročiach v politicko-ekonomických programoch politických strán stredy aj väčšiny strán ľavice a pravice. Tieto strany svojou politikou reprezentujú záujmy extrémne bohatých investorov a necelej tisícky veľkých korporácií.

Základné pravidlá neoliberalizmu sú jednoduché: medzinárodná liberalizácia obchodu a financií a privatizácia. Nech trh určuje cenu, reguluje infláciu. Vlády štátov, ktoré nestoja v ceste týmto pravidlám, sa považujú za demokratické, ostatné sú nútené prijímať ultimáta demokracie neoliberalizmu. Výsledkom je, že globálne usporiadanie sveta sa riadi dohodami najvyšších kňazov neoliberalizmu, o ktorých medzinárodné médiá biznisu referujú už ako o “*de facto* svetovej vláde nového imperiálneho veku“ [20].

Ako píše Noam Chomsky [20], neoliberalizmus reprezentuje oblasť, kde sily obchodu sú silnejšie a agresívnejšie a majú menej organizovanú opozíciu ako v minulosti. V tomto politickom prostredí sa neoliberalizmus usiluje získať politickú moc na všetkých možných frontoch a zabraňuje existencii iných reálnych netrhových, nekomerčných a demokratických síl. V záujme potlačenia netrhových síl neoliberalizmus operuje nielen ako ekonomický systém, ale aj ako politický a kultúrny systém.

Neoliberalizmus nie je nič nové pod slnkom, je to len novodobá verzia boja malej skupiny bohatých ohraničujúca politické práva a občiansku silu väčšiny, aby mohla slobodne podnikat'.

Neoliberalizmus funguje najlepšie, keď je zaručená formálna demokracia slobodných volieb. V skutočnosti populácia nemá prístup k informáciám a nemá finančné podmienky na presadzovanie svojich názorov v rozhodovaní.

Neoliberalizmus vo svojich mytologických hymnách zdôrazňuje, že voľný trh zaručuje súťaživú, racionálnu, efektívnu a spravodlivú ekonomiku. V skutočnosti, ako v iných mytológiách, nič z toho nie je pravda. Trh je málokedy spravodlivo súťaživý. Ekonomiku kontrolujú masívne korporácie a kontrolujú si svoje trhové územia, kde efektívne vedia zabrániť súťaži. Samotné korporácie sú totalitné organizácie, ktoré efektívne operujú na nedemokratických základoch.

Ďalšou súčasťou mytológie globálnej trhovej ekonomiky je, že vlády štátov nemajú zasahovať do jej prirodzeného chodu. Opak je však pravdou. Vlády silných štátov hrajú v trhovej ekonomike významnú úlohu. To len vlády slabých štátov nemajú zasahovať do "prirodzeného" trhového mechanizmu. Korporácie využívajú vlády na podporu svojich záujmov vo svete a vlády podporujú svoje korporácie, pričom často ich finančne dotujú z daní občanov.

Globálna trhová ekonomika sa v súlade s ideológiou moderného obchodu prezentuje ako prirodzená expanzia voľného trhu cez hranice štátov. Opak je však pravdou. Globalizácia je výsledkom úsilia mocných vlád, špeciálne vlády USA, ktorých politika obmedzuje iné vlády, núti ich dať voľnú ruku korporáciám. Bohatým patrí svet a ich záujmy dominujú v ekonomikách štátov tohto sveta. Pravdaže, dominujú bez toho, aby mali nejaké záväzky voči obyvateľom týchto štátov. Dôkazom je napríklad vytvorenie Svetovej obchodnej organizácie (WTO) na začiatku 90-tych rokov a vytváranie „Multilateral Agreement of Investment“ (MAI) v súčasnosti.

Veľké korporácie majú zdroje, aby ovplyvnili médiá a politické procesy. V USA až 80% príspevkov na podporu politických strán prichádza od malej skupiny 0,25% Američanov. Takto sa v podmienkach neoliberalizmu riadia trhovým princípom aj voľby, kde príspevok politickej strane je vlastne rovnaká investícia ako do každého iného

[140] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

biznisu. Výsledkom tohto procesu je, že slobodné demokratické voľby sú formalitou pre občanov, ale trhovou ekonomikou pre korporácie.

Pravidlá neoliberálnej demokracie pretvárajú občanov na konzumentov. Namiesto občianskej komunity občanov vytvárajú komunity v „shopping malls“ (v supermarketoch). Výsledkom toho je, že i napriek slobodným voľbám sa jednotliviec cíti demoralizovaný a sociálne bezmocný a často sa stáva apatickým a cynickým [20].

V duchu prikázania, že „nebudeš mať iných bohov okrem mňa“ aj obhajcovia neoliberalizmu nás presviedčajú, že v súčasnom svete niet inej alternatívy. Komunistické spoločnosti, sociálne demokracie a dokonca aj štáty so skromným sociálnym zabezpečením, ako napríklad USA, rezignovali a ich obyvatelia akceptovali neoliberalizmus ako jediný fungujúci systém. Vyznávači neoliberalizmu poučujú, že tento systém nemusí byť perfektný, ale je to jediný možný ekonomický systém.

Rozličné inštitúcie prostredníctvom médií ovládaných korporáciami vytvárajú nevyhnutnú ilúziu, že súčasný stav je racionálny, benevolentný, nevyhnutný a dokonca žiadaný. Táto ilúzia nás presviedča, že toto „status quo“ je najlepšie pre náš svet a nemáme vzdorovať tým, ktorí z neho ťažia.

Výsledkom je, že súčasní demokraticky volení predstavitelia štátov a vlád začínajú byť prežitkom. Dostávajú sa do podobnej symbolickej úlohy v štáte ako králi, kráľovné a princezničky v divadelných európskych monarchiách.

Cesta hospodárskej globalizácie

„Štát národnej bezpečnosti reprezentuje záujmy úzkej elity a slúži im. Jej hospodárska politika ‚žmýkania nahor‘, podporovaná samopalmi, sa zdôvodňuje tým, že dlhodobý rast sa v konečnom dôsledku prenesie aj do nižších vrstiev. Je to samoučelná ideológia, ktorá umožňuje západnému publiku dobre zmýšľať o sebe samom a svojej krajine.“

Edward S. Herman, ekonóm, spisovateľ a kritik médií a zahraničnej politiky USA

Významnú suitu Boha neoliberalizmu tvoria MMF a Svetová banka. Ich vplyv na život ľudí opíšem na základe článkov, ktoré som získal z internetu.

Činnosť týchto dvoch organizácií môže najlepšie posúdiť ich dlhoročný pracovník Davison Budhoo. Susan Meeker–Lowryová v článku *Mr. Budhoo's Bombshell: A People's Alternative to Structural Adjustment* (Earth Island Journal, Summer 1995)

(http://www.thirdworldtraveler.com/IMF_WB/Budhoo_IMF.html)

opisuje, ako sa Davison Budhoo verejne rozlúčil s pracoviskom po dvanásťročnom pôsobení v MMF a Svetovej banke ako ekonóm senior, keď sa v máji 1988 vzdal funkcie.

„Dnes sa ja vzdávam úradu v MMF po viac ako 12 rokoch a po 1000 dňoch práce v poli, aby som predával vašu medicínu a vaše vrece podvodov vládám a ľuďom v Latinskej Amerike, v Karibiku a v Afrike. Pre mňa je rezignácia neoceniteľné oslobodenie, pretože s ňou som urobil prvý veľký krok k tomu miestu, kde môžem dúfať, že si umyjem ruky od krvi miliónov chudobných a hladujúcich ľudí. Pán Camdessus (prezident MMF), vy viete, že tej krvi je toľko, že tečie potokmi. Niekedy sa vyparí, a všetok ten povlak ostáva nalepený na mne. Niekedy mám pocit, že nie je dost' mydla na celom svete, aby som sa očistil od vecí, ktoré som urobil vo vašom mene a v mene vašich predkov a pod vašou oficiálnou pečat'ou.“

Týmito slovami sa Davison Budhoo po dvanásťročnom pôsobení v MMF a Svetovej banke v máji 1988 vzdal funkcie. Budhoo, rodený Grenadaňan, absolvoval „London School of Economics“ a v roku 1966 nastúpil do Svetovej banky, neskôr prešiel do MMF. Bol zodpovedný za návrh a implementáciu „Structural Adjustment Programs“ (SAPs) pre národy Afriky, Latinskej Ameriky a Karabiku. Jeho viac ako stostranový otvorený list hlavnému riaditeľovi MMF Michelovi Camdessusovi s názvom „Enough is Enough,“ (Čo je veľa, to je veľa) šokoval svet a dostal sa na titulné strany tlače v mnohých krajinách (nie však v USA).

Budhoo bol prvý, kto prelomil mlčanie týkajúce sa interných afér MMF, odhalil veľký štatistický podvod počas financovania Trinidadu a Tobaga v rokoch 1985–1987.

Nasledovný text je spracovaný podľa uvedeného listu:

Svetová banka zaviedla v roku 1980 „Structural Adjustment Programs“ pre chudobné zadlžené krajiny, aby sa zvýšila ich exportná schopnosť a mohli platiť dlhy. Pod tlakom tohto programu rozvojové krajiny museli devalvovať menu, znížiť výdaje na sociálne programy, zdravotníctvo a vzdelanie. Museli eliminovať bariéry prekážajúce medzinárodným korporáciám a obchodu. Mali privatizovať národné bohatstvo, deregulovať obchod, znížiť mzdy, obmedziť pôžičky a zvýšiť úroky. Vďaka týmto radikálnym zásahom do ekonomiky zadlžených štátov začala v nich prudko rásť chudoba, šírila sa hlad a choroby.

Násilné privatizovanie národného hospodárstva a pôdy v rozvojových krajinách často otvorilo cestu oportunistickým medzinárodným korporáciám a prinieslo environmentálnu degradáciu celých regiónov. Zdôrazňovanie exportu na úkor lokálnych potrieb zvýšilo exploataciu týchto krajín. Musia ťažiť viac nafty, nerastných surovín, vyrábať viac lesov a podobne.

I keď zadlžené krajiny zaplatili v rokoch 1982–1990 viac ako 1300 mld USD do MMF, boli v 90–tych rokoch o 61% viac zadlžené ako v roku 1982. Podľa výročnej správy UNICEF z roku 1988 tieto chudobné krajiny zaplatili splácaním dlhu a úrokov tri razy viac, ako bola pomoc od Svetovej Banky a MMF.

Vyhlásenie funkcionára „Institute for African Alternatives“: „Podľa „Structural Adjustment Programs“ Svetová banka a MMF nielenže riadia individuálnym sektorom v ekonomike, ako to bolo v minulosti... teraz riadia krajinu úplne... schvaľujú štátny rozpočet... rozhodujú o peňažných záležitostiach, obchode a finančnej politike... až po rokovaní s nimi môže krajina začať rokovať s inými partnermi.“

Počas rokov, keď Budhoo pracoval v Svetovej banke a MMF, zistil, že väčšina ľudí, ktorí tam pracujú, sú „successors of colonial civil servants“ (nasledovníci koloniálnych štátnych zamestnancov). Upozornil, že napríklad Južnú Afriku spravuje Európske oddelenie a nie Africké oddelenie. Z toho Budhoo uzatvára, že „súčasný aparát je logickým

dôsledkom... prevládajúceho medzinárodného mýtu o bielom mužovi ako ‚nadčloveku‘ a farebnom ako ‚podčloveku‘. Tento systém treba chrániť a udržiavať pri živote a čierneho resp. hnedého kolonizovaného človeka treba prehliadať a odsúvať nabok...“

Zamestnanci MMF dostávajú ročný plat v šesťciferných sumách v dolároch, ďalej náhradu za cestovanie a prácu v zahraničí, ubytovanie a vzdelanie pre rodinu. Plat zamestnanca MMF v rozvojových krajinách je často väčší ako plat hlavy štátu. Túžba byť zamestnancom MMF, tejto „new nobility of Earth“ (novej nobility sveta) môže byť veľmi podmaňujúca.

Budhoo v liste opisuje aj schôdzu rady riaditeľov MMF, na ktorej bývalý americký prezident Ronald Reagan povedal, že jediná povinnosť MMF je pretvoriť všetky krajiny na voľné koleso západnej trhovej ekonomiky (to free wheeling Western market economies). Táto deklarácia signalizuje, že MMF sa už neusiluje o „rozvoj“ alebo zmierňovanie chudoby, či o iný humánný cieľ.

Budhoo v rezignačnom liste opísal aj to, ako viac než tri roky vyrábali klamné ekonomické údaje o niektorých chudobných krajinách, aby potvrdili správnosť koncepcie MMF, a tak dali zelenú určitej politickej a ekonomickej politike. MMF viac ako dvakrát nadhodnotil pozitívne údaje o Trinidade a Tobagu i napriek námietkam Budhooa, že údaje sú chybné. Údaje sa nielenže neupravili, ale aby sa zatusoval podvod, vymazali sa aj všetky podkladové materiály.

Ďalšie údaje sú z článku Davisona Budhooa, publikovaného na adrese:

http://www.thirdworldtraveler.com/IMF_WB/Budhoo_50YIE.html.

Davison Budhoo IMF/World Bank Wreak Havoc on Third World. Z knihy *50 Years Is Enough* (edited by Kevin Danaher of Global Exchange).

V roku 1994 pri príležitosti 50. výročia založenia Svetovej banky a MMF si jedna miliarda ľudí gratulovala k úspechu a tri miliardy chudobných si negratulovali, pretože o 50. výročí ani nevedeli. Tak to aj má byť. Prijatím rozvoja a výhodných štrukturálnych programov (IMF–World Bank structural adjustment programs) rozvojové krajiny sa stali ešte chudobnejšími, ako boli predtým. Napríklad potravinová bezpečnosť v Afrike sa dramaticky znížila. Podľa „UN Economic Commission for Africa“ chudobné krajiny Afriky pod vplyvom Svetovej banky a MMF

[144] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

znižili rozpočtový príspevok na zdravotníctvo o 50% a na vzdelanie o 25%. Svetová banka a MMF podporili devalváciu meny, tým sa zvýšila inflácia a ceny importovaného tovaru. Náhle sa museli odstrániť kontroly cien, bariéry obchodu, čím sa domáca produkcia načisto zlikvidovala a nastúpila nezamestnanosť. Krajiny sa museli podvoliť ideológii privatizácie štátneho vlastníctva.

A ako si žijú ľudia po „IMF–World Bank structural adjustment programs“ v rozvojových krajinách? Podľa údajov UNICEF a Hospodárskej komisie OSN pre Afriku sa odhaduje, že od roku 1982 každoročne zomrie v Afrike, Azii a Latinskej Amerike prinajmenšom 6 miliónov detí mladších ako 5 rokov ako výsledok programov (structural adjustment programs) MMF a Svetovej banky.

Podľa „Northern-oriented UNDP“ 1,2 mld ľudí žije v absolútnej chudobe, 1,6 mld ľudí v treťom svete je bez pitnej vody a viac ako 2 mld sú nezamestnaní alebo čiastočne zamestnaní. UNDP v Správe o rozvoji ľudstva z roku 1992 hovorí, že medzera medzi bohatými a chudobnými v rozvojových krajinách sa za posledných 10 rokov zdvojnásobila. Dnes 20% najbohatších ľudí sveta, žijúcich najmä v Európe a Severnej Amerike, má príjem 150 ráz vyšší ako 20% najchudobnejších žijúcich na južnej pologuli.

Aká je úloha IMF a Svetovej banky vo svete?

„Úspechy minulých zápasov a aspirácií celého národa sú vymazané a zabudnuté... Žiaden Agent Orange alebo bomby s ocelovými guľôčkami, žiaden napalm, žiadne toxické chemikálie: otvorila sa nová fáza ekonomického a sociálneho (skôr ako fyzického) ničenia. Zdanlivo neutrálne a vedecké nástroje makroekonomickej politiky vytvorili nenásilný nástroj rekolonizácie a ožobračovania.“

Michel Chossudovsky, ekonóm

Hlavný ekonóm Svetovej banky Lawrence Summer v decembri 1991 v internej správe píše, že Svetová banka musí podporovať migráciu „the dirty industries“ (priemyslu, ktorý poškodzuje prostredie) do menej rozvinutých krajín, pretože – okrem iných dôvodov – tam je cena za poškodenie zdravia a smrť následkom znečistenia prostredia menšia (The

Economist, London, 8.2.1992, str. 66 (US edition),
<http://members.aol.com/superogue/intro.htm>.

Úvodom niekoľko faktov:

„Boh vie, že ste sem neboli vyslaní, aby ste pracovali pre blaho tých ľudí, ktorých máte na starosti, ale aby ste z nich dostali maximum, aby nemecký ľud mohol žiť. Toto očakávam od vášho úsilia. Táto večná starosť o cudzích ľudí už musí teraz prestať, raz a navždy. Mám pred sebou správy, čo sa očakáva, že budete dodávať. Nie je to vôbec veľa, ak beriem do úvahy vaše územia. V tejto súvislosti ma nezaujíma, či budú vaši ľudia hladovať.“

Hermann Wilhelm Göring, 6.8.1942 (Proces s hlavnými vojnovými zločincami pred medzinárodným vojenským tribunálom, Norimberg 14.11.1945–1.10.1946, vydané v Norimbergu, Nemecko, 1948)

Podľa časopisu *Forbes* zo dňa 4.8.2000 bolo v tom čase na svete 482 miliardárov (v USD), o 17 viac ako pred rokom. Ich majetok sa zvýšil za 1 rok o 100 miliárd USD a dosiahol hodnotu 1 100 000 000 000 USD. Najbohatší „aktívni miliardári“ sú Bill Gates (60 miliárd USD), Larry Ellison (47 miliárd), tretí Warren Buffett (28 miliárd) atď... Podľa štatistickej ročenky Slovenska 1999 výdavky štátneho rozpočtu za rok 1998 boli 197 miliárd Sk: pri kurze 35 Sk za 1 USD to bolo 5,63 miliardy USD. Trojčlenkou ľahko vypočítame, že 482 ľudí zarobilo za rok toľko, čo by stačilo na pokrytie štátneho rozpočtu Slovenska na 17,8 rokov.

[146] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

USA majú v súčasnosti 5 miliónov milionárov (v USD), keď napríklad pred desiatimi rokmi ich bolo len 1,3 milióna (<http://www.zmag.org/zmag/articles/march2000sklar.htm>).

Jedno percento populácie USA vlastní 40% majetku v krajine. Desiat percent populácie vlastní takmer tri štvrtiny majetku USA. V roku 1996 priemerný CEO (hlavný manažér) v USA mal príjem 209-krát vyšší ako robotník v továrni. Bill Gates má majetok, ktorý je o trošku väčší ako majetok Zimbabwe, Ghany, Islandu, Panamy, Kostariky, Kene, Salvádu a Dominikánskej republiky spolu (Z magazine 6.2.2000, <http://www.zmag.org/ZSustainers/ZDaily/2000-02/06albert.htm>).

Leo Singer (Slovo 10, 2000, str. 15): „Burzy v bohatých krajinách, kde rozhodujú nadnárodné spoločnosti, určili, že roľník z tretieho sveta zarobí 4% z ceny čokolády, 2 až 5% z ceny banánov a 3% z ceny čaju, za ktoré si tieto plodiny kupujú ľudia v západnej Európe.“

Takéto sú výsledky súčasného neoliberalizmu. Prečo asi? Ako čiastočné odpovede na tieto otázky ponúkam údaje z článkov z internetu. Napríklad článok Susan Georgeovej *The Debt Boomerang (IMF / World Bank)* z knihy *50 Years Is Enough* (edited by Kevin Danaher of Global Exchang) (http://www.thirdworldtraveler.com/IMF_WB/boomerang_50YIE.html).

Oficiálnym cieľom IMF a Svetovej banky je podporovať rozvoj všetkých členov spoločnosti. Ako to myslia vedúci týchto organizácií, ktorí vládnu nad financiami krajín tretieho sveta, ukazuje štatistika.

Každý mesiac od roku 1982 až do konca roku 1990 zadlžené krajiny na „Juhu“ platili priemerne 6,5 mld USD len ako úroky bohatým veriteľom na „Severe“. Ak do toho zahrnieme splácanie dlhu spolu s úrokmi, potom je to 12,5 mld USD mesačne – suma, ktorú krajiny tretieho sveta vynaložia na zdravotníctvo a vzdelanie.

Veritelia majú možnosť pomocou Svetovej banky a MMF intervenovať v zadlžených krajinách, aby si zabezpečili, že sa dlhy budú platiť. Pretože priemerný občan v chudobných zadlžených krajinách má príjem len asi vo výške dvoch percent príjmu občanov v „high-income creditor“ štátoch, platenie dlhov je rovnako brutálne ako žmýkanie krvi z kameňa.

Aby chudobné štáty mohli splácať dlhy, musia zvýšiť export a znížiť štátne výdavky. Zaujímavé je, že ani to nepomáha a dlh chudobných krajín stále rastie. I napriek tomu, že chudobné krajiny zaplatili od roku

1982 do roku 1990 viac ako 1 300 mld USD, na začiatku deväťdesiatych rokov sa ich dlh zvýšil o 61%. Pričom dlh krajín v subsaharskej časti Afriky sa zvýšil až o 113%.

Kto sú ľudia, ktorí riadia MMF a Svetovú banku?

„Existuje obrovské tajné sprisahanie medzi vládou Spojených štátov, jej agentúrami a mnohonárodnými korporáciami na jednej strane a miestnymi podnikateľskými a vojenskými klikami v treťom svete na strane druhej, ktoré má za cieľ získať úplnú kontrolu nad týmito krajinami a „rozvíjať“ ich na základe spoločného podniku. Vojenský lídri tretieho sveta boli starostlivo živení bezpečnostnými organizáciami Spojených štátov, aby slúžili ako presadzovatelia takéhoto partnerstva a patrične zásobovaní samopalmi a najnovšími údajmi o metódach výsluchu rozvracačov.“

Edward S. Herman, ekonóm, spisovateľ a kritik médií a zahraničnej politiky USA

Podľa článku: *Who are the people really running the IMF and World Bank? How do they get their money? And what's the difference between the two institutions?* (Dollars and Sense magazine, July/August 1999, p. 41,

http://www.thirdworldtraveler.com/IMF_WB/WhoAreThePeople.html).

MMF a Svetovú banku riadia členovia rôznych vlád, ale nie podľa princípu jeden štát – jeden hlas. Každá vláda má úmerne toľko hlasov, koľko peňazí dala do týchto organizácií. V tomto zmysle operuje podobne ako súkromná organizácia, len vlastníci sú vlády a nie súkromníci. Vláda USA má v týchto inštitúciách najviac hlasov a spolu s blízkymi spojencami kontroluje ich činnosť.

[148] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

V roku 1998 mali USA 18% hlasov v MMF a 15% vo Svetovej banke. USA, Nemecko, Japonsko, Veľká Británia a Francúzsko kontrolujú spolu okolo 40% podielu v oboch inštitúciách. Ostatné hlasy sú rozdelené medzi 175 zvyšných vlád. Takže ľudia, ktorí teraz riadia MMF a Svetovú banku, sú tí istí, ktorí riadia politiku USA a ich blízkych spojencov.

Podstatný je však fakt, že pomocou MMF a Svetovej banky vláda USA a jej blízki spojenci robia politiku vo svete bez toho, aby sa do toho mohli miešať ich parlamenty, medzinárodné konvencie alebo nedajbože voliči. Preto môžu propagovať také slobodné voľby, demokraciu a dodržiavanie ľudských práv, ktoré vyhovujú ich mocenským záujmom.

Zdá sa, že demokraticky v MMF a Svetovej banke sa rozdeľujú len hlavné funkcie, kde prezident Svetovej banky bol vždy Američan a prezident MMF bol vždy Európan.

MMF a Svetová banka požičiavajú peniaze vládam. Pretože chudobné vlády často nemajú možnosť si inde požičať, obracajú sa na tieto inštitúcie, ktoré im požičajú peniaze za určitých podmienok. Tieto podmienky sú súčasťou politiky bohatých štátov voči štátom chudobným. Aká je táto politika, to dokumentujú aj ďalšie články: *International Monetary Fund 101* (Multinational Monitor magazine, January / February 1998) http://www.thirdworldtraveler.com/IMF_WB/IMF_101.html, alebo Asad Ismi: *Plunder With A Human Face* (Drancovanie s ľudskou tvárou, Z magazine, February 1998) http://www.thirdworldtraveler.com/IMF_WB/PlunderHumanFace.html).

Z článkov vyberám:

Svetová banka v rokoch 1984–1990 devastovala krajiny tretieho sveta pomocou „Structural Adjustment Programs“ (SAPs). Z týchto krajín sa v tomto období transferovalo 178 mld USD do západných komerčných bánk. Bolo to také obrovské vyciavanie chudobných krajín, že istý bývalý riaditeľ západnej banky poznamenal. „Nikdy od čias conquistadorského rabovania Latinskej Ameriky svet nezakúsil taký jednosmerný tok bohatstva, aký vidíme teraz.“

Po 12 rokoch, keď sa krajiny Latinskej Ameriky riadili politikou MMF a Svetovej banky, je v tomto regióne so 460 miliónmi takmer polovica chudobných, čo je zvýšenie o 60 miliónov za desať rokov. Počet latinskoamerických miliardárov sa zvýšil zo 6 v roku 1987 na 42 v roku 1994. Podľa „the United Nations Economic Commission for Latin

America and the Caribbean“ (ECLAC) počet chudobných je stále oveľa vyšší, ako bol v roku 1980 a distribúcia príjmov sa zhoršila.

SAPs v Peru pomocou MMF a Svetovej banky dotlačil 4 milióny ľudí do extrémnej chudoby, ich reálne príjmy sa znížili na polovicu. V roku 1991, ako výmenu za 100 miliónov dolárov pomoci od USA, Peru dovolilo podľa inštrukcií MMF otvoriť svoj trh pre kukuricu z USA. Výsledok bol, že do roku 1995 pestovanie kukurice v Peru kleslo na desatinu a produkcia koky sa zvýšila o 50%. Sprievodným znakom kokainizácie ekonomiky sa stala obrovská korupcia a kriminalizácia celej ekonomiky.

Svetová banka predpokladá, že do roku 2000 bude 300 miliónov Afričanov žiť pod hranicou chudoby, čo je zvýšenie o 50% od roku 1994, keď ich bolo len 200 miliónov. Od roku 1984 do roku 1990 čistý tok finančných zdrojov z Afriky do IMF a Svetovej banky bol okolo 5 miliárd USD. Hrubý domáci produkt sa v Afrike sa znížil o 2,2% v osemdesiatych rokoch a odhaduje sa, že bol na tej istej úrovni ako v roku 1960.

Od roku 1990 do 1993 Zambia dala na základné vzdelanie 37 miliónov USD a poskytla 1,3 mld USD medzinárodným bankám. Ročne Ghana dáva 75 miliónov USD na všetky sociálne programy dokopy, je to menej ako 20% z toho, čo platí zahraničným veriteľom.

Uganda dáva menej ako 1 USD na osobu na základné zdravotníctvo a 9 USD na osobu na splácanie dlhov. Tieto tri krajiny poslali medzinárodným bankám v roku 1994 až 2,7 mld USD.

Zatiaľ čo ľudia v treťom svete žijú horšie, predstavitelia Svetovej banky si užívajú. Napríklad kompenzácia pre prezidenta Svetovej banky je 105 000 USD ročne, 74 seniorov dostáva viac ako 120 000 USD. Zamestnanci majú zadarmo zdravotné kluby a doplnkové dovolenky. Svetová banka renovuje svoje sídlo za 314 miliónov USD, pričom 300 miliónov ide zo sumy 2,7 mld USD, ktorou splácala dlh Uganda, Ghana a Zambia v roku 1994.

Toto všetko vedia aj predstavitelia Svetovej banky, v ktorej dominujú USA. Takto sa banka stáva nástrojom zahraničnej politiky USA. Ako príklad môže slúžiť zastavenie pôžičiek v slobodných voľbách zvolenému socialistickému prezidentovi Salvadorovi Allendemu v Čile, čo bolo prvým krokom k destabilizácii ekonomiky. Prezident USA Richard Nixon a Henry Kissinger použili banku (ako sa vyjadril prezident, „make the Chilean economy scream“). Následná ekonomická kríza vydláždila cestu

[150] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

krvavému prevratu v roku 1973. Hneď nato USA poskytli pomoc vojenskému diktátorovi Pinochetovi, ktorý dal zavraždiť Allendeho a niekoľko tisíc Čiľanov. Od roku 1973 do roku 1976 Svetová banka poskytla Čile 350,5 miliónov USD, takmer 13 ráz viac, ako mu poskytla (27,7 milióna USD) počas trojročného prezidentovania Allendeho.

Podobne v osemdesiatych rokoch sa Svetová banka využívala v rámci „low-intensity conflicts“ proti vládam Afganistanu, Angoly, Nikaraguy, Panamy a Grenady, ako i proti bojovníkom za slobodu v Salvádore, Guatemale a na Filipínach.

Drancovanie krajín tretieho sveta Svetovou bankou a MMF nastolilo také sociálne problémy, že niektoré štáty skolabovali, ako napríklad Somálsko a Afganistan. Dalšie si začali pomáhať drogami, ako Kolumbia, Peru a Mexiko.

Čo hovoria o úspechoch IMF ich vlastné údaje

„Netreba génia, aby zdvihol HDP (rozvojovej krajiny) vypálením dažďových pralesov, použitím otrockej práce a sociálnymi represiami dosiahol, aby všetko fungovalo, ako má.“

Hazel Henderson, ekonóm

Vyberám z článku: Gabriel Kolko *Ravaging the Poor, IMF Indicted by Its Own Data* (Multinational Monitor magazine, June 1998)
http://www.thirdworldtraveler.com/IMF_WB/RavagingPoorIMF.html.

Gabriel Kolko je autorom 11 kníh zaoberajúcich sa krajinami tretieho sveta. Kolko je profesorom historiografie na York University v Toronte.

Po prvý raz po päťdesiatročnom pôsobení kritizujú MMF aj významní ekonómi, akým je harvardský profesor Martin Feldstein alebo miliardár George Soros. V decembri 1987 MMF rozšíril svoj „structural adjustment program“ a vytvoril „Enhanced Structural Adjustment Facility“ (ESAF). Krajiny, ktorým sa budú poskytovať pôžičky z tohto programu, musia prijať podmienky MMF. Tieto podmienky nútia robiť domácu a zahraničnú politiku podľa zámerov MMF. Medzi štandardné predpísané recepty MMF patrí redukcia vládnych výdajov, zníženie vplyvu vlády na riadenie ekonomiky, podporovanie exportu a odstránenie obchodných obmedzení, deregulácia ekonomiky a privatizácia štátnych

podnikov. Vlády musia eliminovať subvencie, dokonca aj v potravinách a bývaní, a zvýšiť konzumné dane. MMF kontroluje dodržiavanie týchto kritérií častejšie ako raz ročne a v niektorých prípadoch dokonca mesačne. Krajinám, ktoré v tomto teste neuspeli, sa neposkytnú ďalšie pôžičky. (Pripomína to balíček opatrení prijatý na Slovensku v roku 1999.)

Dňa 28.7.1997 MMF uverejnil predbežné výsledky vlastného hodnotenia 79 chudobných krajín. Samozrejme, že sa usiloval, aby hodnotenie dopadlo čo najlepšie pre program MMF „Enhanced Structural Adjustment Facility“ (ESAF). Z údajov MMF sa dá zistiť, že krajiny, ktoré neprijali program MMF, neskrachovali a niektoré sú na tom teraz lepšie ako tie, ktoré spravoval MMF.

Podľa správy MMF v rokoch 1981–1985 pred prijatím programu ESAF klesol priemerný ročný hrubý domáci produkt (GDP) na obyvateľa o 1,1%, a v rokoch 1990–1995, keď sa program ESAF zaviedol, bol nulový. Hodnoty GDP v rozvojových krajinách, ktoré neprijali program ESAF, bol 0,3% v rokoch 1981–1985 a 1,0% v rokoch 1991–1995.

Program ESAF zlyhal v hlavnom bode, pre ktorý bol určený, a to znížiť zadlženosť chudobných krajín. Vonkajšia zadlženosť vyjadrená v percentách hrubého národného produktu (Gross National Product, GNP) pre ESAF krajiny sa zvýšila z 82% v rokoch 1980–1985 na 154% v rokoch 1991–95. Naproti tomu v krajinách, ktoré neprijali program ESAF, vonkajšia zadlženosť sa zvýšila iba z 56% na 76% ich GNP.

Najväčšie rozdiely medzi ESAF a „non-ESAF“ krajinami boli v exporte. Export v ESAF krajinách sa zvýšil z 1,7% v rokoch 1980–1985 na 7,9% v rokoch 1991–95. Naproti tomu v krajinách, ktoré neprijali program ESAF, sa export zvýšil z 4,4% na 5,7%.

Gabriel Kolko sa v článku usiloval zistiť dosah tohto programu presnejšie. Na to bolo potrebné použiť inú metodológiu, ako použil MMF. Treba porovnať len tie krajiny, ktoré mali pôvodné rovnaké ekonomické ukazovatele. MMF pri kalkuláciách zahrnul aj údaje s non-ESAF krajín, kde ročný príjem na osobu bol 3000 USD alebo aj viac. Preto Gabriel Kolko pre porovnanie použil údaje len z tých krajín v oboch skupinách, kde ročný príjem na obyvateľa bol menej ako 400 USD. Na svete je 23 takýchto krajín, ktoré prijali program ESAF (populácia okolo 436 miliónov) a 13 krajín (populácia okolo 1,2 miliardy), ktoré ho neprijali. Porovnaním ekonomických ukazovateľov mu vyšlo, že krajiny v oboch skupinách si počínali približne rovnako. V krajinách, ktoré MMF

[152] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

riadil a riadi, s populáciou 670 miliónov ľudí, rastie zadlženosť, chudoba a ľudské poníženie.

Podľa zoznamu Svetovej banky publikovaného vo *World Development Report 1996*, 25 krajín, ktoré exportujú základné produkty (okrem ropy), je veľmi zadlžených. Sú to najchudobnejšie krajiny sveta a 16 z nich (populácia v roku 1995 bola 217 miliónov) sa riadilo pokynmi MMF a plnilo podmienky programu ESAF.

Štúdia Svetovej banky publikovaná v máji 1997 vo *World Bank Economic Review* hovorí o zdrojoch chudoby a hodnotí chudobu v 42 krajinách. Ako vyplýva zo štúdie, v krajinách východnej a strednej Európy, Latinskej Ameriky a subsaharskej Afriky je najväčšia chudoba a práve tam bol MMF najaktívnejší. Zatiaľ čo chudoba sa znížila vo východnej a južnej Ázii, na Blízkom východe a v severnej Afrike.

Mýty o potravinách

„Vo svete narastajúcej nerovnosti je legitimita inštitúcií, ktoré poskytujú precedens pre majetkové práva ‚Tých, čo majú‘ na úkor ľudských práv ‚Tých, čo nemajú‘ nevyhnutne veľmi otáznna.“

David Korten, ekonóm a internacionalista

Mýty o potravinách hovoria, že zdroje Zeme na produkciu potravín sú takmer vyčerpané, a preto je prirodzené, že je nedostatok potravín a mnoho ľudí je podvyživených a hladných. Tieto mýty bohov súčasných mytológií majú ospravedlniť súčasný stav v chudobnom svete.

Aká je potravinová bezpečnosť Zeme? Touto otázkou sa zaoberá aj článok Ústavu pre potraviny a politiku rozvoja publikovaný na webovej stránke, z ktorého vyberám

(http://www.thirdworldtraveler.com/Global_Secrets_Lies/Myth_FoodScarcity.html *Institute for Food and Development Policy* (www.foodfirst.org):

Pravda o dostatočnosti produkcie potravín je iná, ako ju podávajú mýty. Dnes sa vyprodukuje toľko obilia, koľko stačí na zabezpečenie 3500 kalórií pre každého obyvateľa. Posledných 35 rokov sa na svete zvyšovala produkcia potravín o 16% rýchlejšie, ako sa zvyšovala populácia. Platí to všade, s výnimkou Afriky. (Podľa organizácie „Food

and Agriculture Organization“ – FAO, ktorú riadi OSN.) Sklady sú často plné potravín a vznikajú problémy, čo s nadprodukciou. Sloboda a demokracia kapitalistického sveta zabezpečila, že na svete je 1,2 miliardy ľudí, ktorí sa prejedajú a majú starosti s tučnotou, a 1,2 miliardy ľudí, ktorí nemajú dostatok potravín a trpia podvýživou. Len náklady vynaložené na schudnutie tučných ľudí by významne pomohli sa najesť 1,2 miliardy hladných.

Podľa údajov „American Association for the Advancement of Science“ (AAAS) z roku 1997 v rozvojovom svete 78% podvyživených detí do 5 rokov žije v krajinách, ktoré majú nadbytok potravín. Dokonca mnoho krajín, kde sa vyskytuje hlad, exportuje viac potravín, ako ich importuje. Severské krajiny sú najväčší importéri potravín. Kupujú až 71.2% potravín zo svetového importu (údaje z roku 1992). Import potravín v 30-tich najchudobnejších krajinách predstavuje len 5.2% medzinárodného obchodu s potravinami.

India patrí medzi najväčších exportérov poľnohospodárskej produkcie. Zatiaľ čo 200 miliónov Indov nemá dostatočný prísun potravy, India v roku 1995 exportovala pšenicu a múku za 625 miliónov USD a 5 miliónov ton ryže za 1,3 mld USD. Pritom ide o dve základné potraviny Indov.

Brazília exportovala v roku 1994 potraviny za 13 mld USD (druhá medzi rozvojovými krajinami). Pritom 70 miliónov Brazílčanov nemá dostatok potravy.

Afrika. Je prekvapujúce, že krajiny v subsaharskej oblasti, kde je 213 miliónov podvyživených ľudí, exportujú potraviny. V osemdesiatych rokoch sa export z týchto krajín zvýšil. V roku 1994 až 11 krajín v tomto regióne exportovalo iba potraviny. Podobne krajiny západnej Afriky, kde sa často vyskytuje hladomor, exportujú potraviny, dokonca aj počas hladomoru. Koncom šesťdesiatych a na začiatku sedemdesiatych rokov tieto krajiny exportovali poľnohospodárske produkty v sume okolo 1,25 mld USD, zatiaľ čo import obilia bol tri razy menší. Do roku 1990 produkcia potravín v Afrike na osobu sa znižovala a v roku 1995 jedna tretina konzumácie obilia závisela od exportu. Opakované správy o nedokonalom poľnohospodárstve a závislosti od importu viedli k názoru, že v Afrike žije viac ľudí, ako je v nej potravinových zdrojov. Nie je to pravda, lebo Afrika má potenciál na zvyšovanie produkcie potravín. Problém je v tom, že v Afrike bol porušený systém produkcie potravín.

[154] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Koloniálny a postkoloniálny systém v Afrike vytlačil ľudí z lepšej pôdy na horšiu, pričom lepšia pôda sa používa na produkciu potravín na export.

Koľko ľudí môže Zem užiť? Odhady sú rozličné, od 5,5 miliardy až po 44 miliárd ľudí podľa zistení jedného holandského výskumného tímu. V roku 1996 v USA sa predpokladalo, že naša populácia bude stúpať až do roku 2050, keď bude mať 9,36 mld ľudí a ustáli sa. Naďalej však bude pretrvávajúť problém, že v bohatých krajinách majú ľudia starosti s tučnosťou a v chudobných s podvýživou. Bohom súčasných mytológií to však pravdepodobne vyhovuje.

Malá banánová kaša

„Nedávny kvantitatívny skok v schopnosti transnárodných spoločností uskutočňovať relokáciu svojich zdrojov a prevádzok po celom svete v podstate vytvára situáciu, že všetci robotníci komunity a štáty sa zapájajú do súťaže o priazeň týchto korporácií. Výsledkom sú ‚preteky až po samé dno‘, pri ktorých mzdy a sociálne podmienky majú tendenciu klesať na úroveň tých najzúfalejších.“

Jeremy Brecher, historik a spisovateľ

V poslednom čase som často čítal v novinách (jeseň 1999), že USA nesúhlasia s európskymi tarifami na Chiquita banány a že to je dôvod „banánovej vojny medzi USA a Európou“. Zaujímalo ma, koľko USA dopestujú banánov, že im stojí za to handrkovať sa s Európou o tarify. Pravdepodobne ani jeden. Ako som však vydedukoval z nasledovných článkov, bude to asi ináč. Banány pre nich pestujú v Strednej a Južnej Amerike a USA ich len vyvážajú do Európy.

Vzťah USA k banánom sa opisuje v článkoch: *Mike Gallagher & Cameron McWhirter: Bananas, Bulldozers and Bullets – Chiquita Banana* (Earth Island Journal, Fall, 1998)

http://www.thirdworldtraveler.com/Transnational_corps/BananasBullets_Chiquita.html. *Jan Bauman: Chiquita Banana* (Marin Interfaith Task Force, September 1998, source – Cincinnati Enquirer, May 3, 1998)
http://www.thirdworldtraveler.com/Transnational_corps/ChiquitaBanana.html

Desiatky rokov americká korporácia „the United Fruit Company“ (v roku 1990 si zmenila meno na „Chiquita Brands International“) vládla ako banánový barón v Latinskej Amerike bez väčšieho záujmu svetových masmédií. Politika tejto korporácie bola pootvorená verejnosti 3.5.1998, keď *Cincinnati Enquirer* opísal na 18 stránkach, aké praktiky používa „Chiquita“ na plantážach v Latinskej Amerike. Žurnalisti Mike Gallagher a Cameron McWhirter zbierali informácie po celý rok v Strednej Amerike, v Európe a vo Washingtone. Rozprávali sa s robotníkmi na plantážach, manažérmi, vedcami a vládnymi úradníkmi. Získali viac ako 2000 správ. Zistili, že Chiquita tajne kontroluje desiatky firiem v Strednej Amerike, o ktorých sa všeobecne predpokladalo, že sú nezávislé. Chiquita vedela, ako obísť vládne zákazy kúpiť pôdu. Vedela, ako eliminovať odbory na plantážach. Žurnalisti zistili, že na plantážach používala škodlivé pesticídy, ktoré boli v USA zakázané a robotníkom škodili. V Hondurase vo februári 1996 Chiquita použila honduraské vojsko, ktoré brutálne vyhnalo bývalých pracovníkov z mesta Tacamiche. Mesto bolo zničené, pôda predaná a neskôr zakúpená od vlády za 1 USD. V Kolumbii Chiquita podplácala vládných úradníkov, aby mohla používať vládne sklady a ušetrila milióny na daniach. Chiquita, ktorá sa chváli tým, ako chráni ekológiu, postrekovala plantáže toxickými látkami a ani o tom neupovedomila robotníkov, ktorí tam pracovali.

Carl Lindner, riaditeľ Chiquity finančne sponzoroval v USA obe najväčšie strany a predpokladá sa, že to je hlavný dôvod „banánovej vojny medzi USA a Európou“, v ktorej sa USA stavajú proti európskym tarifám na Chiquita banány.

Po uverejnení tohto článku v *Cincinnati Enquirer* vedenie Chiquity odmietlo obvinenia novin, na čo odpovedal ich prezident a vydavateľ Harry Whipple: „Stojíme si za svojím článkom. Sme naň hrdí.“ Ale sila Chiquity sa ukázala obrovská, pretože uvedený spor sa skončil tak, že *Enquirer* sa musel verejne ospravedlniť a ponúkol Chiquite 10 miliónov USD na uzmiernenie. Tomu ja hovorím banánová demokracia.

Samozrejme, že aj ja všetko odvolávam, čo je napísané v tomto článku, lebo nemám 10 miliónov USD potrebných na uzmiernenie Chiquity.

[156] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Cesta potravinovej globalizácie

„Zločinec je osoba s dravým inštinktom predátora, ktorá nemá dostatočný kapitál, aby vytvorila korporáciu.“

Howard Scott

Inkvizícia v dávnych dobách mala moc na životom a smrťou jednotlivcov a mala na to aj mnohé prostriedky. Napríklad na nepohodlné osoby uvalila kliatbu, aby im nikto nemohol poskytnúť prístrešie a stravu.

Akými donucovacími prostriedkami okrem NATO, Svetovej Banky a MMF, okrem embarga, charitatívnych organizácií... má súčasná inkvizícia trestať nepohodlné osoby? Stane sa genetická modifikácia semien jedným z týchto prostriedkov? Nevedno, no tak či onak stojí za pozornosť.

Nová cesta genetickej modifikácie semien

Naši prastarí otcovia, môj starý otec a všetci roľníci už 12 000 rokov vedia, že časť úrody obilia treba odložiť ako osivo na budúci rok. Zdá sa však, že tento starý zvyk sa čoskoro poruší. Píšu o tom Hope Shand a Pat Mooney v časopise *Earth Island Journal* v článku *Terminator Seeds Threaten an End to Farming* (*Earth Island Journal*, Fall, 1998).

http://www.thirdworldtraveler.com/Transnational_corps/TerminatorSeeds_Monsanto.html). Hope Shand o tom píše aj v časopise *Multinational Monitor* magazine v článku *Terminator Seeds: Monsanto Moves to Tighten Its Grip on Global Agriculture* (*Multinational Monitor* magazine, November 1998

http://www.thirdworldtraveler.com/Transnational_corps/TerminSeeds_Monsanto2.html). (Hope Shand, Research Director of RAFWSA and Pat Mooney, Executive Director of RAFI Canada. PO Box 640, Pittsboro, North Carolina 27312; (919) 542-1396, fax (919) 5420069; rafiusa@rafi.org, www.rafi.ca)

V marci 1998 firma „Delta ~ Pine Land Co. arid the US Department of Agriculture“ (USDA) oznámila, že dostala americký patent (U.S.

patent number 5 723 765) na novú genetickú technológiu, ktorá má zabrániť, aby farmári používali vlastné osivo.

Nová technológia umožní semenárskym firmám geneticky zmeniť semená tak, že rastlina, ktorá z nich vyrastie, je sterilná. Takže farmári nebudú môcť z úrody časť odložiť na zasiatie na budúci rok. Ak chcú novú úrodu, musia si kúpiť nové osivo. Samozrejme, keďže získaná úroda bude opäť sterilná, o rok si musia opäť kúpiť osivo a tak dookola. Patent na sterilizáciu osiva je veľmi široký, dá sa aplikovať na všetky druhy rastlín, a je jedno, či sú geneticky modifikované, alebo klasické. V súčasnosti sa patent testuje na bavlnu a tabaku a predpokladá sa, že na trh sa dostane po roku 2004.

Výskumníci z USDA použili 190 000 USD na podporu výskumu tejto technológie, ktorú „Rural Advancement Foundation International“ (RAFI) nazval „Terminator seed technology“. Semenárska firma Delta & Pine Land prispela ďalšími 530 000 USD.

Podľa Willarda Phelps z USDA cieľom novej technológie je zvýšiť hodnotu patentovaných semien, ktoré vlastní americké semenárske spoločnosti, a otvoriť nový trh v druhom a treťom svete.

A čo o tom hovorí molekulárny biológ Melvin J. Oliver, pôvodný vynálezca novej technológie? Vysvetľuje, prečo USA vyvinuli technológiu, ktorá zabráni farmárom, aby siali semená, ktoré si samy dopestovali. „Našou úlohou je chrániť poľnohospodárstvo USA a zvýšiť našu schopnosť konkurencie voči zahraničiu.“

USDA dostane 5% z predaja semien. Deň nato, ako bol patent zverejnený, hodnota akcií firmy Delta & Pine Land Company sa prudko zvýšila. Akcionári rýchlo zistili, čo tento patent znamená. Že takto sa dá ovládnuť trh a rozhodovať o potravinovej sebestačnosti. Je jasné, že profit USDA a semenárskeho priemyslu sa môže zvýšiť, bude to však na úkor farmárov a globálnej potravinovej bezpečnosti.

Výskumníci USDA podporili tento projekt. USDA a Delta & Pine Land požiadali o patentovú ochranu od Brazílie až po Vietnam. Dňa 12.5.1998 firma Monsanto kúpila firmu Delta & Pine Land Company za 1,8 miliárd USD. To znamená, že firma, ktorá dokáže sterilizovať semená, je v rukách korporácie, ktorá je na tretom mieste a medzi agrochemickými korporáciami na druhom mieste na svete. Proponenti technológie Terminátora tvrdia, že farmári si budú môcť vybrať, ktoré semená použijú

[158] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

na sejbu. A že nová technológia umožní vyšľachtiť nové, lepšie odrody, ktoré sa doteraz neoplatilo šľachtiť.

V Bratislave sa konala v dňoch 14.–15.5.1998 Štvrtá konferencia „Parties (COP) to the Convention on Biological Diversity“. Na mítingu odznela filipínska rezolúcia volajúca po zákaze tejto technológie a podporili ju delegáti z Kene, Zambie, Pakistanu, Rwandy a Sri Lanky. Oponenti technológie hovoria, že genetická technológia sterilizovania semien porušuje práva farmárov používať vlastné semená na šľachtenie nových foriem osiva a že je to ohrozenie potravinovej bezpečnosti pre 1,4 mld ľudí.

Podľa USDA a Delta & Pine Land technológia Terminátora je určená najmä pre Áziu, Afriku a Latinskú Ameriku. Murray Robinson, prezident Delta & Pine Land, povedal pre časopis *U.S. Seed Trade Journal*, že podľa predpokladov sa sterilizačná technológia bude používať na 405 miliónoch hektároch vo svete – v Číne, Indii a Pakistane.

Podľa OSN viac ako 1,4 mld farmárov závisí od vlastného osiva alebo osiva, ktoré si vymieňa s okolitými farmármi. Chudobní farmári v tropickom a subtropickom pásme produkujú 15 až 20% svetových potravín a množstvo odrôd, ktoré majú, je základom pre ďalšie šľachtenie. Proponenti Terminátora hovoria, že farmári si môžu vybrať, ktoré osivo budú používať. Na to oponenti hovoria, že vládne podporné programy pre chudobných farmárov sú väčšinou spojené s podmienkami, ako a čo majú pestovať. Terminátor bude terminovať zdravý ekosystém.

V súčasnosti desať najväčších semenárskych korporácií kontroluje 30% obchodu so semenami s obratom 23 mld USD. Firma Monsanto, ktorá kúpila patent Terminátora, dodávala napríklad v rokoch 1998–99 70% osiva sójového bôbu v Argentíne, a predpokladá sa, že o tri roky bude kontrolovať 50% osiva sójového bôbu v Brazílii.

Čo dodať. Presadí sa patent Terminátora vo svete? Budeme vydaní na milosť a nemilosť vydieraniu inkvizície kontrolujúcej prídely potravín? Verím, že Terminátori nezískajú takú moc, aby nás mohli terminovať, kedy sa im zachce.

Cesta informačnej globalizácie

„Jedným zo zámerov médií kontrolovaných korporáciami je vstúpiť ľuďom pocit bezmocnosti, nehybnosti a paralýzy. Tým sa sleduje zámer urobiť z vás dobrého konzumenta, oddeliť ľudí jeden od druhého a vstúpiť im pocit nemožnosti spoločenskej zmeny.“

David Barsamian, novinár a vydavateľ

Informačnú globalizáciu som sčasti opísal v predchádzajúcich knižkách [33,34]. Tu sa sústreďím len na súčasnú demokratickú slobodu odpočúvať všetko, všade a každého.

Za socializmu na Slovensku sa všeobecne vedelo, že Verejná bezpečnosť odpočúva nepohodlných ľudí. V byte im nasadila odpočúvacie zariadenie, odpočúvala im telefón a neviem čo ešte. Bol to prejav totality a nedemokratickosti štátu vedeného komunistickou stranou. O odpočúvaní v socialistickom Československu, ktoré odsudzoval celý demokratický západný svet, sa napísali knihy a dokonca som videl aj celovečerný hraný film. Počas socializmu svet západnej demokracie a slobody vo vysielaní Hlasu Ameriky a Slobodnej Európy, naši humanisti, demokrati a Okydávači často zdôrazňovali, že odpočúvanie ľudí je porušením ľudských práv a je znakom totalitného systému.

Preto ma prekvapilo, prečo naši humanisti, demokrati a Okydávači neprotestujú proti systému odpočúvania ľudí na celom svete, ktorý už dlho využívajú USA, a neprotestujú dokonca ani proti novému systému, ktorý bol patentovaný v roku 1999 v USA.

V správe komisie Európskeho parlamentu „Civil Liberties Committee“ vydanéj v januári 1998 sa hovorí, že v Európe e-mail, telefóny a faxy rutinne odpočúva americká „National Security Agency“ a ciele informácie sa prenášajú z Európy satelitom cez „Menwith Hill in the North York moors in the UK“ do „Fort Meade v Marylande“, USA. (Podľa článku W. Bluma *Eavesdropping on the World.*)

Podľa článku Suelette Dreyfusa (15.11.1999) s názvom *This is just between us (and the spies)*

(<http://www.independent.co.uk/news/Digital/Features/spies151199.shtml>)

[160] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

„National Security Agency“ (Národná bezpečnostná agentúra, NSA) USA vypracovala a dala si patentovať (10.8.1999) novú technológiu (US Patent number 5 937 422) na monitorovanie miliónov telefónnych rozhovorov. NSA odmietla patent komentovať. Tento patent potvrdil, že NSA pracovala na vývoji postupu, ako automaticky analyzovať ľudský hlas a predpokladá sa, že systém je schopný vyhľadať ľudský hovorený prejav v ľubovoľnom jazyku. Dokonca systém automaticky prideli značku alebo urobí opis odpočutej telefonической informácie. Vďaka tomu sa požadované informácie nebudú ťažkopádne vyhľadávať pomocou kľúčových slov, ako je to na internete, ale aj pomocou významu správy.

Bolo by veľmi zaujímavé a poučné vedieť, ako argumentovala vládna National Security Agency USA, keď žiadala parlament USA o peniaze na vypracovanie tohto odpočúvacieho systému. Myslím si, že neargumentovali tým, že uvedený systém bude šíriť demokraciu a zabezpečovať dodržiavanie ľudských práv na celom svete. Skôr argumentovali ináč, ale to nechávam na čitateľa.

Doteraz NSA používala systém schopný plne automaticky vyhľadávať požadované údaje zasielané e-mailom, faxom alebo inou písanou formou. Nový patent však dovoľuje zozbierať milióny telefonických rozhovorov a vyhľadávať špecifický typ konverzácie. Tento patent spôsobuje napätie medzi USA a Európskym parlamentom, pretože USA môže robiť komerčnú špionáž v oblastiach, kde európske korporácie súťažia s americkými. NSA odpočúva medzinárodné rozhovory pomocou siete známej ako „Ešalón“. Táto sieť je výsledkom tajnej dohody podpísanej po druhej svetovej vojne medzi piatimi štátmi: Austrália, Nový Zéland, Kanada, Británia a USA. NSA má v Európe dve hlavné satelitné odpočúvacie strediská, a to v „Menwith Hill, Yorkshire“ a v „Bad Aibling, Germany“.

Predpokladá sa, že v súčasnosti je odpočúvacia technika NSA oveľa dokonalejšia, pretože prijatý patent bol podaný 15.4.1997 a Patentový úrad USA drží žiadosti o udelenie patentu v tajnosti dovtedy, kým patent neudelí.

Škaredé triky CIA

„Funkciou CIA je udržiavať svet nestabilným a propagandou viesť Američanov k nenávisti, čo umožňuje štátu utrácať akúkoľvek sumu peňazí na zbrane.“

John Stockwell, bývalý pracovník CIA a spisovateľ

Ďalší z bohov súčasných mytológií je aj CIA. Ako vidieť z nasledujúceho, nie je to Boh dobra, i keď sa nám to motrokári usilujú nahovoriť.

Praktická činnosť a mnohé škaredé triky CIA sú vynikajúco opísané v knihe Williama Bluma *Killing Hope* [5]. Na 450 stranách opisuje 55 akcií CIA v nezávislých štátoch sveta. Aby som priblížil praktickú činnosť CIA, uvediem z knihy *Killing Hope* len jednu krátku kapitolu o akcii CIA v Ekvádore v rokoch 1960–1963. Táto akcia je relatívne bezvýznamná, ale podrobnosti o nej sú známe vďaka Philipovi Ageemu, agentovi CIA pôsobiacom v tom čase v Ekvádore. Philip Agee odišiel z CIA a napísal o jej metódach knihu *Inside the Company: CIA Diary*, New York, 1975 (čím sa stal pre CIA zradcom a verejným nepriateľom číslo 1).

Malý národ v Ekvádore na začiatku 60–tych rokov predstavoval typickú nerozvinutú banánovú republiku v Južnej Amerike. Elita v spoločnosti, okolo 1% populácie, mala podobný príjem ako ľudia v USA patriaci do vyššej triedy. Dve tretiny populácie žili v biede s príjmom okolo desať USD mesačne, s bezvýznamným vplyvom na politiku a ekonomiku krajiny.

V septembri 1960, na základe vysokého volebného víťazstva, sa dostala k moci vláda pod vedením José Maríu Velascu Iburru. Velasco nebol Fidel Castro a dokonca ani socialista, ale aj tak sa dostal do nemilosti USA a CIA za neústupčivý opozičný postoj k dvom prioritám americkej politiky v Ekvádore. Tieto priority USA boli: prerušenie vzťahov s Kubou a zničenie aktivistov komunistickej strany a ľavičiarov.

Úlohou CIA bolo zabezpečiť, aby sa tieto dve priority americkej politiky v Ekvádore dodržiavali. Použila na to rozličné prístupy a

[162] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

techniky, o ktorých vieme podrobnosti vďaka spomenutej knihe Philipa Ageeho.

CIA infiltrovala v Ekvádore všetky významné politické organizácie od ultraľavice až po ultrapravicu, často na najvyšších miestach. Ľavica bola infiltrovaná, aby okrem iného odvieďa mladých radikálov od podpory Kuby a od antiamerikanizmu. Pravica bola infiltrovaná, aby sa navádzala na aktivity v koordinácii s prioritami CIA.

Keď CIA potrebovala organizáciu na dosiahnutie nejakého cieľa, jednoducho ju vytvorila. Podobne vytvorila skupiny, ktoré „v záujme národa a štátu“ umiestňovali články v najvýznamnejších novinách, obviňovali vládu, že sa do nej dostali aj ultraľaví extrémisti a žiadali zrušiť spojenie s Kubou. Často používala trik, že predstaviteľ nejakej skupiny prišiel s vyhlásením alebo výzvou, ktorú pripravila CIA, a nato editor novín alebo známy komentátor prejav podporil, prípadne vychválil, pričom všetci zúčastnení boli na výplatnej listine CIA.

Rozličné organizácie vytvorené CIA reálne existovali, iné boli len na papieri. V jednom prípade dôstojník CIA vytvoril papierovú organizáciu s názvom „Ecuadorean Anti-Comunist Front“ a bol prekvapený, keď v novinách objavil, že taká organizácia už existuje. Preto zmenil meno papierovej organizácie na „Ecuadorean Anti-Comunist Action“.

CIA sa špeciálne zamerala na robotnícku triedu. Vytvorila mnoho robotníckych organizácií, z ktorých mnohé mali len názov a vedenie. Tieto organizácie menila, spájala v rozličných kombináciách alebo likvidovala a znovu vytvárala nové, aby našla optimálnu kombináciu, ktorou by mohla konkurovať skutočným odborovým organizáciám a pretiahnuť ich národných vodcov. CIA organizovala rôzne školenia v Ekvádore alebo dokonca aj v USA, ktoré boli platené nejakou odborovou alebo dobročinnou organizáciou. Cieľom školení bolo dostať do vedenia rozličných organizácií potenciálnych agentov CIA alebo smerovane diskutovať o nebezpečí komunizmu pre odbory. Výsledkom činnosti bolo, že agenti CIA často žiarlivo súperili aby sa dostali na najlepšiu pozíciu v odborových organizáciách vytvorených CIA. Pretože agenti CIA, ktorí o sebe nevedeli, boli na najvyšších miestach v mnohých organizáciách sveta, na medzinárodných konferenciách dochádzalo k situáciám, že nikto nevedel, s kým má dočinenia a kto je kto.

V Ekvádore podobne ako v mnohých latinskoamerických krajinách CIA publikovala v ovládaných novinách vymyslené antikomunistické

články. Tieto články preberali ďalšie noviny, televízne a rozhlasové stanice ovládané CIA. Takéto správy ďalej šírili mnohí žurnalisti platení CIA a opakovali ich aj neutrálne masmédiá. Podobných správ, ktoré boli napísané v úradoch CIA a obleteli svet, bolo neúrekom.

V každom oddelení ekvádorskej vlády bol človek, ktorý kolaboroval s CIA za peniaze, prípadne mal inú motiváciu. Dokonca v istom období boli takíto ľudia v mocenskej pozícii vlády na druhom a treťom mieste. Títo agenti CIA vo vláde mali dobrú povesť a pokladali sa za odborníkov, lebo disponovali informáciami o domácom a svetovom dianí, ktoré dostávali od CIA. Naproti tomu ministri s ľavicovými tendenciami boli cieľom negatívnej propagandy z mnohých zdrojov CIA a dokonca zinscenované demonštrácie proti ľavicovému ministrovi tlačili na prezidenta, aby ho vymenil.

CIA kontrolovala, kto z Ekvádora cestoval na Kubu alebo do ZSSR. U týchto osôb pri návrate colní úradníci v Ekvádore často našli „dôležité“ dokumenty podhodené CIA. Tieto dokumenty široko publikovali masmédiá, často obsahovali inštrukcie „ako zvýšiť nenávisť medzi triedami“ alebo provokatívne informácie, ktorých cieľom bolo vyvolať rozkol v komunistickej strane. Všeobecne dokumenty „potvrdzovali“, že verejnosť sa má báť komunistických plánov ovládať Ekvádor, pretože komunisti by ho dostali pod silný vplyv Kuby a ZSSR. Dokumenty mali kompromitovať ľavicové hnutia a pod.

CIA financovala konzervatívne skupiny v kvázi náboženskej kampani proti Kube a „ateistickému komunizmu“. To významne oslabilo popularitu prezidenta Velasca a jeho vlády medzi chudobou a najmä medzi hlboko veriaci Indiánmi, ktorí ho väčšinou volili. CIA presne vedela, aký vplyv majú jej akcie na fyzický a psychický stav prezidenta, pretože lekár prezidenta Dr. Filipe Ovalle bol tiež jej agent.

Agenti CIA pripravovali bombové atentáty v kostoloch alebo v sídlach pravícových organizácií a zariadili, aby verejnosť verila, že výbuchy majú na svedomí ľavičiari. Agenti CIA manifestovali na uliciach spolu s ľavičiarimi s transparentmi proti armáde, aby ju oslabil a tak urýchlili možnosť vládneho prevratu.

Niektoré triky CIA nevyšli tak, ako si predstavovala. Napríklad počas volebnej kampane 19.3.1960, kde kandidoval Velasco, dvaja plukovníci Národnej polície, agenti CIA, sa zúčastnili na výtržnostiach s cieľom narušiť demonštrácie na podporu Velasca. Políciu počas výtržností riadil

[164] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Bob Weatherwax, tiež agent CIA, pričom päť podporovateľov Valesca zabili a mnohých zranili. Keď sa Valesco stal prezidentom, dal podplukovníkov zatvoriť a Weatherwaxa požiadali, aby opustil krajinu.

Mnohé aktivity CIA v Ekvádore sa vykonávali bez informovania amerického veľvyslanectva. Keď kubánske veľvyslanectvo obvinilo CIA z protikubánskych aktivít, americký veľvyslanec vydal vyhlásenie, „že každý v úrade CIA sa na tom zasmial... pretože agenti v Ekvádore, ktorých platia Spojené štáty, sú technickí pracovníci pozvaní ekvádorskou vládou, aby prispeli k zvyšovaniu životného štandardu ľudí v Ekvádore“.

Pretože vládu nebolo možné odstrániť po dobrom, použila sa na to v novembri 1961 armáda. Velasco bol nútený rezignovať a nahradil ho viceprezident Carlos Júlio Azosemana. V tom čase boli dvaja kandidáti na post viceprezidenta. Jedným z nich bol viceprezident Senátu, ktorý bol agentom CIA. Ďalší bol rektor univerzity, umiernený politik. V deň, keď ekvádorský Kongres rozhodoval o viceprezidentovi, ranné noviny priniesli správu, podľa ktorej komunistická strana a vojenská ľavicová mládežnícka organizácia vyjadrila podporu rektorovi univerzity. Túto správu dal do novín komentátor, ktorý bol hlavným agentom propagandy CIA na „Quito station“. Rektora to veľmi skompromitovalo, a preto bol zvolený kandidát CIA, ktorému tím CIA zvýšila mesačný plat zo 700 USD na 1000 USD. Pravdaže, správu o tom, že komunistická strana a mládežnícka ľavica podporuje rektora univerzity, noviny dementovali až po tomto rozhodnutí Kongresu.

Po krátkom čase CIA zistila, že ani Azosemana nie je akceptovateľný, pretože tiež odmietol prerušiť vzťahy s Kubou. Bolo ho treba vymeniť. CIA zorganizovala ďalšiu akciu. V marci 1962 vojenská posádka vedená plukovníkom Aureliom Naranjom, ktorý bol samozrejme na výplatnej listine CIA, dala Azosemanovi ultimátum, aby do 72 hodín prerušil styky s Kubou a prepustil ľavicového ministra práce. Prezident Azosemana vyhovel týmto požiadavkám a na dôvažok vyhostil z krajiny poľskú a československú delegáciu.

Bol to dobrý výsledok CIA, preto sa na jej stanici v Quito oslavovalo, zatiaľ čo ľudia v Ekvádore boli nahnevaní na vojenský vplyv v krajine a v strachu o vlastné životy sa niektorí chopili aj zbraní. V tomto prípade ďalšie udalosti sa rozvíjali podľa mnohokrát overeného scenára v iných krajinách. Malá skupina ľudí, chudobne ozbrojená a slabo trénovaná, infiltrovaná agentmi CIA, takže o každom jej pohybe sa vopred vedelo,

bola konfrontovaná s práporom elitne ozbrojených výsadbárov trénovaných z USA. Takto to vyzeralo na bojovom poli. Tlač však podávala iný obraz, podľa nej malá skupina sa rozrástla na stovky po zuby ozbrojených bojovníkov, ktorí dostali zbrane zo zahraničia (myslí sa tým Kuba) a celú operáciu podrobne naplánoval kongres komunistickej strany mesiac vopred. Boli to štandardné klamstvá pre domácu a zahraničnú verejnosť.

Dňa 11.7.1963 prezidentský palác v Quito obkľúčili tanky a vojaci. Prezident bol odstránený a k moci sa dostala vojenská chunta. Jej prvý štátnický čin bol zákaz komunizmu. „Komunistov“ a „ľavicových extrémistov“ pochytili a uväznili. Zoznam ľudí, ktorých treba pozatvárať, dodala chunte CIA (CIA's Subversive Control Watch List). Takýto zoznam majú štandardne stanice CIA v mnohých krajinách. Zahŕňa nielen mená „podozrivých“ ľudí, ale aj mená a adresy ich rodinných príslušníkov a priateľov a miesta, kde sa často zdržiavajú. Ďalší čin chunty bol taktiež štandardný (ako v mnohých iných krajinách), suspendovala občianske slobody a zrušila voľby v roku 1994. Zaujímavé je, že tento systém vládnutia už vôbec neprekážal USA. Masmédiá v USA sa o Ekvádor zaujímali len okrajovo.

Čo počas týchto troch rokov masmédiá v USA povedali o udalostiach v Ekvádore, ktoré sa diali v ich mene? Veľmi málo, ak vôbec nič. V *New York Times* počas troch rokov nebola žiadna správa, ktorá by hovorila o vplyve CIA alebo USA na udalosti v Ekvádore. Okrem malej výnimky. Drobná správa na spodku strany 20 (*New York Times* 14.7.1963) hovorí, že rádio Havana obvinilo USA, že podporovali prevrat v Ekvádore. Pričom kubánska vláda často verejne poukazovala na americké aktivity v Ekvádore, ale len táto jedna správa sa dostala do *New York Times*. Musíme sa opýtať: Prečo sa tieto obvinenia kubánskej vlády považovali za nevýznamné a médiá ich nepublikovali? Prečo sa nevyšetrovali? (Takéto otázky kladie Willia Blum v knihe *Killing Hope* [5].)

Opísaná tajná operácia v Ekvádore je len jedna z mnohých, kde CIA odstránila demokraciu a nastolila vojenskú chuntu. Bývalý vysoký úradník CIA John Stockwell vo svojich knihách *In Search of Enemies* a *The Praetorian Guard* píše, že sa tak stalo vo viac ako 20 krajinách. Detaily sú opísané na webových stránkach:

http://www.thirdworldtraveler.com/Stockwell/StockwellCIA87_1.html

[166] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

http://www.thirdworldtraveler.com/Stockwell/StockwellCIA87_2.html

<http://www.thirdworldtraveler.com/Stockwell/MyStory.html>

http://www.thirdworldtraveler.com/Stockwell/SecretWars_Stockwell.html

Škaredé triky CIA v Ekvádore ukazujú príklad vzťahu veľmoci USA ku klientským štátom. Je to vzťah nadriadeného k podriadenému, vzťah, kde prvoradú úlohu zohráva ekonomický zisk. Na príklade Ekvádora vidieť politiku krajiny, ktorá navonok bojuje za slobodu, demokraciu a ľudské práva na celom svete, ale v reálnej politike v Ekvádore obmedzila slobodu, odstránila demokraciu a podporila uchopenie moci vojenskou chuntou. Netreba hádam pripomínať, že podobné vzťahy platia aj pre ostatné klientské štáty.

Majú niečo spoločné Ekvádor 60–tych rokov a súčasné Slovensko?

Predpokladám, že majú, hoci neviem, v akom rozsahu. Predpokladám, že na Slovensku podobne ako v Ekvádore môže mať elita v spoločnosti (menej ako 1% populácie) podobný príjem ako ľudia v USA patriaci do vyššej triedy. Pritom dve tretiny populácie žije v relatívnej chudobe. Nevieť, či významný predstaviteľ západných spravodajských služieb, ktoré majú za úlohu kolonizovať Východ a zabrániť myšlienkam socializmu a komunizmu, napíše knihu o škaredých trikoch používaných v minulosti a v súčasnosti v strednej a východnej Európe. Šanca, že sa tak stane v blízkej budúcnosti, je malá. Pretože, i keď je tu veľa podobností medzi Ekvádorom 60–tych rokov a súčasným Slovenskom, fakty sú zatiaľ utajené v trezoroch a možno už aj navždy zničené.

Ako by to vyzeralo u nás na Slovensku, keby cudzie spravodajské služby používali tie isté metódy, ako používala CIA v Ekvádore? Znamenalo by to, že v slovenskej vláde by mali na každom oddelení svojho agenta a v istom období by dokonca druhý a tretí najvýznamnejší predstaviteľ štátu bol cudzím agentom. Znamenalo by to, že vláda, ktorá nespĺňa kritériá CIA, bude odstránená. Masmédiá, odborové organizácie, občianske a iné združenia ľudí by boli infiltrované cudzími agentmi. Významní žurnalisti v novinách, spravodajcovia v rozhlase a televízii by boli na výplatných listinách cudzích spravodajských služieb. Mnohé dobročinné a občianske združenia by vďačili za svoj vznik spravodajským

službám, ktoré chcú ich prostredníctvom získať politický a ekonomický vplyv na Slovensku – ako súčasť kolonizácie Východu. Významní slovenskí politici, ktorí tak často vystupujú v televízii, by boli na výplatných listinách cudzích spravodajských služieb. Za to by tvrdo obhajovali privatizáciu strategických podnikov ponúkaných zahraničiu, šokovú terapiu, vstup do Európskej únie a NATO bez podmienok, liberalizáciu obchodu a pod., jednoducho všetko to, čo zaručí, že Slovensko sa dostane pod bezpodmienečný cudzí politický a ekonomický vplyv, kde motokárom pribudnú ďalší a kvalitní motroci.

Otázka znie, bolo by to tak na Slovensku, alebo to tak je? Ja si myslím, že skôr to tak je, hoci neviem, v akom rozsahu.

Korporácie a suverenita štátov

„Dvadsiate storočie je charakterizované tromi politicky veľmi dôležitými rozvojovými procesmi: rastom demokracie, rastom moci korporácií a nárastom korporatívnej propagandy ako prostriedku na ochranu moci korporácií pred demokraciou.“

Alex Carey, austrálsky spoločenský vedec

„Pozrite sa, senátor, [spoločnosť] Ford nepodniká v oblasti bezpečnosti. Naším cieľom je dosiahnuť čo najväčší zisk pre našich akcionárov.“

Henry Ford III. pred výborom Senátu (60–te roky), ktorý vyšetroval bezpečnosť automobilov

Hrubá produkcia určitého regiónu, štátu alebo korporácie určuje vplyv na svetové dianie. V súčasnosti mnohé medzinárodné korporácie produkujú viac, ako je hrubá domáca produkcia väčšiny štátov. Takto korporácie, títo bohovia súčasných mytológií, vládnu.

Nasledujúca tabuľka porovnáva hrubú domácu produkciu (GDP=HDP) ekonomicky najsilnejších štátov a korporácií v roku 1995. Z tabuľky vidieť, že GDP len 21 ekonomicky najsilnejších štátov je väčšia ako GDP korporácií. Je pravdepodobné, že GDP korporácií sa stále relatívne zvyšuje. Treba si uvedomiť, že predstavitelia korporácií, ktoré

[168] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

čoraz viac a viac rozhodujú o vývoji vo svete, nie sú volení v demokratických voľbách. A korporácie majú prostriedky na finančnú podporu svojej politickej strany. To znamená, že voliči majú čoraz menší a menší vplyv na dianie vo svete a tým menej rozhodujú o vlastnom živote.

Musíme si uvedomiť, že prezidenti (CEO) týchto korporácií sú platení podľa zisku a ich plat je väčšinou viac ako jeden milión USD ročne. CEO pri svojich rozhodnutiach disponuje väčším majetkom ako mnoho súčasných vlád. Pre CEO, ktorý nie je volený v nijakých demokratických voľbách, je základnou prioritou zisk, a nie ľudské práva, demokracia ani šťastný život ľudí.

Musíme si uvedomiť aj to, že HDP (GDP) Slovenska v roku 1998 bol okolo 20 mld USD, t.j. oveľa menej, ako má korporácia, ktorá je v tabuľke na poslednom – stom mieste. Nepodarilo sa mi zistiť, koľko korporácií disponuje väčším GDP ako Slovensko. Údaje v tabuľke sú z webovej stránky:

http://www.thirdworldtraveler.com/New_Global_Economy/World_econ95.html. Pre jednoduchosť uvádzam štáty a korporácie v angličtine.

štát / Korporácia	GDP v USD
1 - United States	6,648,013,000,000
2 - Japan	4,590,971,000,000
3 - Germany	2,045,991,000,000
4 - France	1,330,381,000,000
5 - Italy	1,024,634,000,000
6 - United Kingdom	1,017,306,000,000
7 - Brazil	554,587,000,000
8 - Canada	522,172,000,000
9 - China	522,172,000,000
10 - Spain	482,841,000,000
11 - Mexico	377,115,000,000

Bohovia súčasných mytológií [169]

12 - Russian Federation	376,555,000,000
13 - North Korea	376,505,000,000
14 - Australia	331,990,000,000
15 - Netherlands	329,768,000,000
16 - India	293,606,000,000
17 - Argentina	281,922,000,000
18 - Switzerland	260,352,000,000
19 - Belgium	227,550,000,000
20 - Austria	196,546,000,000
21 - Sweden	196,441,000,000
22 - Mitsubishi Corp.	184,681,000,000
23 - Mitsuiand Corp.	181,661,000,000
24 - Indonesia	174,640,000,000
25 - Itochu Corp.	169,300,000,000
26 - General Motors Corp.	168,829,000,000
27 - Sumitomo Corp.	167,662,000,000
28 - Marubeni Corp.	161,184,000,000
29 - Denmark	146,076,000,000
30 - Thailand	143,209,000,000
31 - Ford Motor Corp.	137,137,000,000
32 - Hong Kong	131,881,000,000
33 - Turkey	131,014,000,000
34 - South Africa	121,888,000,000
35 - Saudi Arabia	117,236,000,000
36 - Toyota Motor Corp.	111,139,000,000
37 - Royal Dutch Shell Corp.	109,853,000,000
38 - Norway	109,568,000,000
39 - Exxon Corp.	107,893,000,000
40 - Nissho Iwai Corp.	97,963,000,000

[170] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

41 - Finland	97,961,000,000
42 - Wal-Mart Corp.	93,627,000,000
43 - Poland	92,580,000,000
44 - Ukraine	91,307,000,000
45 - Portugal	87,257,000,000
46 - Hitachi Corp.	84,233,000,000
47 - Nippon Tel and Tel Corp.	82,002,000,000
48 - AT&T Corp.	79,609,000,000
49 - Israel	77,777,000,000
50 - Greece	77,721,000,000
51 - Daimler-Benz Corp.	72,253,000,000
52 - IBM Corp.	71,940,000,000
53 - Malaysia	70,626,000,000
54 - Matsushita Electric Corp.	70,454,000,000
55 - General Electric Corp.	70,028,000,000
56 - Singapore	68,949,000,000
57 - Tomen Corp.	67,809,000,000
58 - Colombia	67,266,000,000
59 - Mobil Corp.	64,767,000,000
60 - Philippines	64,162,000,000
61 - Iran	63,716,000,000
62 - Nissan Motor Corp.	62,618,000,000
63 - Volkswagen Corp.	61,487,000,000
64 - Siemens Corp.	60,673,000,000
65 - Venezuela	58,257,000,000
66 - British Petroleum Corp.	56,992,000,000
67 - Bank of Tokyo-Mitsubishi Corp.	55,243,000,000
68 - Chrysler Corp.	53,195,000,000
69 - Philip Morris Corp.	53,139,000,000

Bohovia súčasných mytológií [171]

70 - Toshiba Corp.	53,089,000,000
71 - Ireland	52,060,000,000
72 - Pakistan	52,011,000,000
73 - Chile	51,957,000,000
74 - Nichimen Corp.	50,882,000,000
75 - New Zealand	50,777,000,000
76 - Toyota Electric Power Corp.	50,343,000,000
77 - Peru	50,077,000,000
78 - Kanematsu Corp.	49,878,000,000
79 - Unilever Corp.	49,638,000,000
80 - Nestle Corp.	47,767,000,000
81 - Sony Corp.	47,619,000,000
82 - Fiat Corp.	46,467,000,000
83 - VEBA Corp.	46,278,000,000
84 - NEC Corp.	45,593,000,000
85 - Honda Motor Corp.	44,090,000,000
86 - UAP-Union es Assurances Corp.	43,929,000,000
87 - Allianz Worldwide Corp.	43,486,000,000
88 - Egypt	42,923,000,000
89 - Algeria	41,941,000 000
90 - Elf Aquitaine Corp.	41,729,000,000
91 - Hungary	40,374,000,000
92 - Philips Corp.	40,146,000,000
93 - Fujitsu Corp.	39,007,000,000
94 - Industrial Bank of Japan Corp.	38,694,000,000
95 - Deutsche Bank Corp.	38,418,000,000
96 - Renault Corp.	36,876,000,000
97 - Mitsubishi Motors Corp.	36,674,000,000
98 - du Pont de Nemours Corp.	36,508,000,000

[172] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

99 – Mitsubishi Electric Corp.	36,408,000,000
100 – Hoechst Corp.	36,407,000,000

Vojenské objednávky

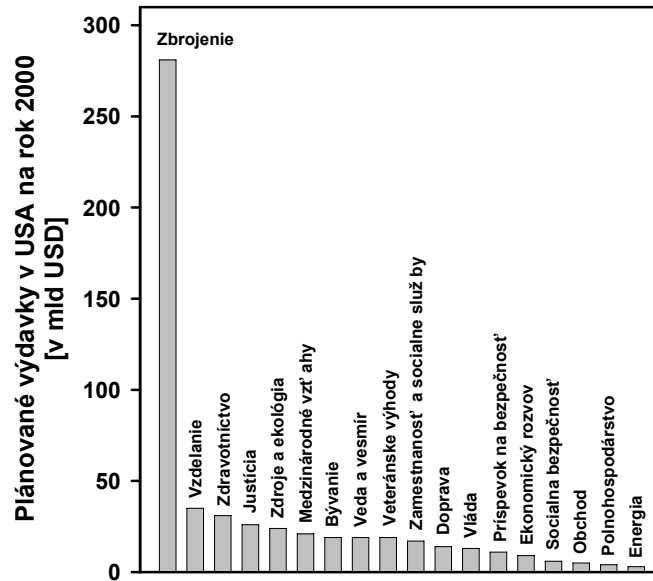
„Už to nie je otázka kontroly nad vojensko–priemyselným komplexom, ale skôr toho, aby sa z USA nestala totálne vojenská kultúra.“

Jerome Weisner, prezident Massachusettského ústavu technológií vo výslužbe

Chod našich dejín určujú vo veľkej miere peniaze. Činnosti, pri ktorých sa zarába viac peňazí, ovplyvňujú rozhodovanie elity viac ako činnosti, ktoré peniaze nezarábajú. V mnohých politických situáciách sa vypláca vyrábať zbrane. Obrázok č. 2 ukazuje predpokladaný rozpočet vlády USA na rok 2000. Pre porovnanie na obrázku č. 3 sú zobrazené výdavky štátneho rozpočtu Slovenska v roku 1998.

Z obrázka č. 2 vidieť, že výdavky na zbrojenie v USA oveľa predstihujú výdavky na ostatné potreby štátu. Naproti tomu výdavky na obranu a bezpečnosť, správu a súdy na Slovensku sú relatívne nevýznamné. Bohužiaľ, obrázok ukazuje aj to, že výdavky na vedu a techniku sú veľmi nízke a relatívne oveľa nižšie ako v USA.

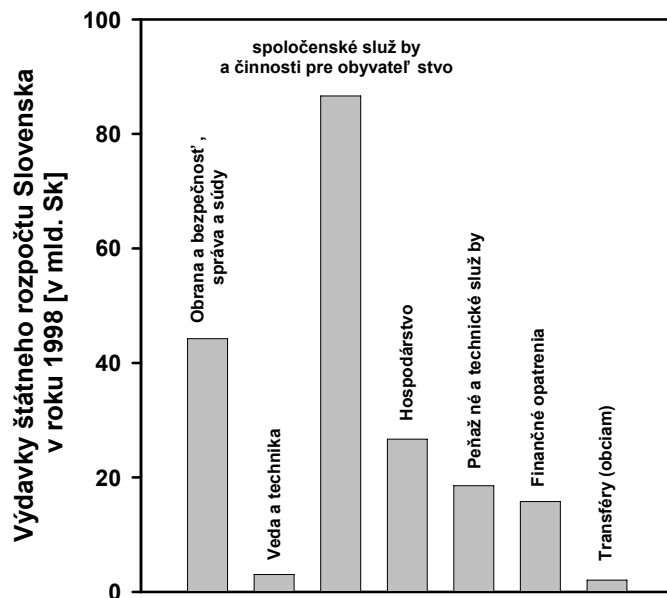
Z obrázka č. 2 vidieť, že zbrojenie hrá významnú úlohu v spoločnosti USA, a oplatí sa doň investovať. Na zbrojení si zarába na živobytie veľa ľudí a mnohí zarábajú veľmi dobre. Aby vojenské korporácie prosperovali, potrebujú vládne objednávky a možnosť exportovať zbrane. A za 260 miliárd USD sa vojenským korporáciám oplatí investovať nemalé sumy na lobovania nielen doma, ale aj v mnohých krajinách sveta. Musia ukázať, že vo svete je nepriateľ, a ak nie je, treba ho podporiť a vyzbrojiť, ako sa stalo v prípade Saddáma Husajna v Iraku (opísané v knižke: Všeobecné kecy, fakty a nezodpovedané otázky [33]). Preto pre ľudí, ktorí sa živia zbrojením, je pravdepodobne výhodná každá politická a vojenská nestabilita vo svete. Najvýhodnejšie sú malé vojny. Výhodne lobujú za vytváranie podmienok, aby vláda a svet kupoval ich zbrane.

Obrázok č. 2

Aby jedni poznali, že tí druhí môžu byť potenciálni nepriatelia. A majú na to obrovské prostriedky. Podľa množstva peňazí, ktoré vláda ide vyčleniť na zbrojenie v roku 2000, vidieť, že sa im to aj darí.

[174] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Štatistická ročenka Slovenskej republiky 1999

Obrázok č. 3

Na web stránke: <http://www.counterpunch.org/warmerch.html>, Alexander Cockburn a Jeffrey St. Clair prezentujú 50 najväčších amerických korporácií, ktoré dostali objednávky od Pentagónu v roku 1998. Predpokladám, že vlády mnohých krajín sú bezmocné voči vytváraniu malých a väčších nestabilít vo svete, pretože korporácie, ktoré ich vytvárajú, sú silné, napr. dvanásť z nich získalo len v roku 1998 kontrakty za viac ako 1 mld USD.

**50 najväčších amerických korporácií, ktoré dostali objednávky od
Pentagónu v roku 1998**

CONTRACTOR	USD
1. Lockheed/Martin	\$12,341,236,000
2. Boeing	\$10,865,899,000
3. Raytheon/Hughes	\$5,661,161,000
4. General Dynamics	\$3,679,867,000
5. Northrop Grumman	\$2,690,742,000
6. United Technologies	\$1,983,147,000
7. Textron, Inc.	\$1,837,815,000
8. Litton Industries	\$1,644,465,000
9. Newport News Shipbuilding	\$1,546,634,000
10. TRW, Inc.	\$1,347,903,000
11. The Carlyle Group	\$1,328,834,000
12. Science Applications International	\$1,223,978,000
13. General Electric Company	\$1,161,392,000
14. Humana, Inc.	\$867,453,000
15. GTE, Corporation	\$787,073,000
16. ITT Industries	\$780,794,000
17. General Electric, PLC	\$732,057,000
18. Allied Signal	\$655,994,000
19. Computer Sciences, Corp.	\$646,655,000
20. Foundation Health Systems, Inc.	\$592,990,000
21. CBS, Corporation	\$567,485,000
22. DynCorp	\$537,330,000
23. Standard Missile Company, LLC	\$475,088,000
24. IT Group, Inc.	\$435,920,000
25. Rockwell International Corp.	\$435,264,000
26. Triwest Healthcare Alliance	\$419,973,000
27. Avondale Industries	\$398,821,000
28. Mitre Corporation	\$394,821,000
29. Mass. Institute of Technology (MIT)	\$371,883,000
30. Texas Instruments	\$349,120,000
31. Rolls Royce, PLC	\$345,054,000
32. Aerospace Corporation	\$339,055,000

[176] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

33. Longbow Limited Liability, Corp.	\$331,067,000
34. Alliant Techsystems, Inc.	\$316,569,000
35. WorldCorp., Inc.	\$316,215,000
36. Highmark, Inc.	\$314,923,000
37. Booz, Allen & Hamilton	\$311,704,000
38. Johns Hopkins University	\$305,842,000
39. Philipp Holzmann, AG	\$304,869,000
40. New Energy Ventures, LLC	\$297,075,000
41. FDX Corporation	\$288,999,000
42. Halliburton Company	\$285,623,000
43. Unisys Corporation	\$281,187,000
44. Ocean Shipholdings, Inc.	\$278,784,000
45. Govt. of the United States	\$265,291,000
46. Electronic Data Systems, Inc.	\$260,804,000
47. NASSCO Holdings, Inc.	\$257,650,000
48. Sverdrup Corporation	\$255,834,000
49. Shell Oil Company	\$254,625,000
50. Nichols Research Corporation	\$243,772,000

Rozpočty na zabíjanie

„[Takmer 70% vojenského rozpočtu] slúži na dodávku mužov a zbraní, ktorí bojujú v cudzích krajinách, podporujú našich spojencov a priateľov, a na ofenzívne operácie v krajinách tretieho sveta... Ďalšou veľkou položkou rozpočtu obrany je 20% určených na útočnú jadrovú silu bombardérov, rakiet a ponoriek, ktorých úlohou je niesť jadrové zbrane proti Sovietskemu zväzu... Skutočná obrana Spojených štátov stojí okolo 10% z vojenského rozpočtu a je najmenej nákladnou funkciou, ktorú plní Pentagón...”

Admirál vo výslužbe Gene LaRoque, U.S. Navy

Zaujímavo vychádza aj porovnanie rozpočtov na zbrojenie v rozličných krajinách. Na webovej stránke:

http://www.thirdworldtraveler.com/New_Global_Economy/military_budgets97.html,

sú v tabuľke návrhy na vojenské rozpočty na rok 1997. Prvých dvadsať som dal na obrázok č. 4, aby bolo opticky vidieť rozpočet USA v pomere k ostatným štátom.

Zaujímavé je, že náklady na obranu USA sú oveľa väčšie ako náklady Ruska a Číny spolu s „nepriateľskými“ štátmi Irakom, Iránom, Sýriou, Líbyou, Severnou Kóreou a Kubou.

Z uvedených tabuliek a grafu vyplýva, že v zbraniach, vo vojenskej moci a vojenskej ochrane sa krúčia veľké peniaze. Tieto peniaze dovoľujú USA a NATO, aby chránili v minulosti „slobodný“ svet proti „komunistickej totalite“. Dnes ho chránia proti ostatným za cenu výpalného. Takto sa stávajú ochrancami, ktorých si treba platiť. V roku 1991 počas vojny s Irakom Japonsko zaplatilo USA viac ako 10 mld USD za ich žoldniersku úlohu vo vojne pri zabezpečovaní ťažby ropy z Blízkeho východu. Takto v súčasnosti aj ekonomickí rivali platia výpalné USA, pretože zaisťujú bezpečnosť obchodu a kontrolu celého svetového ekonomického systému. Takto môžu USA predávať „ochranu“ v podobe vstupu do NATO. (Noam Chomsky: THE WORLD'S RENT-A-THUG http://www.thirdworldtraveler.com/Chomsky/ChomOdon_Thug.html).

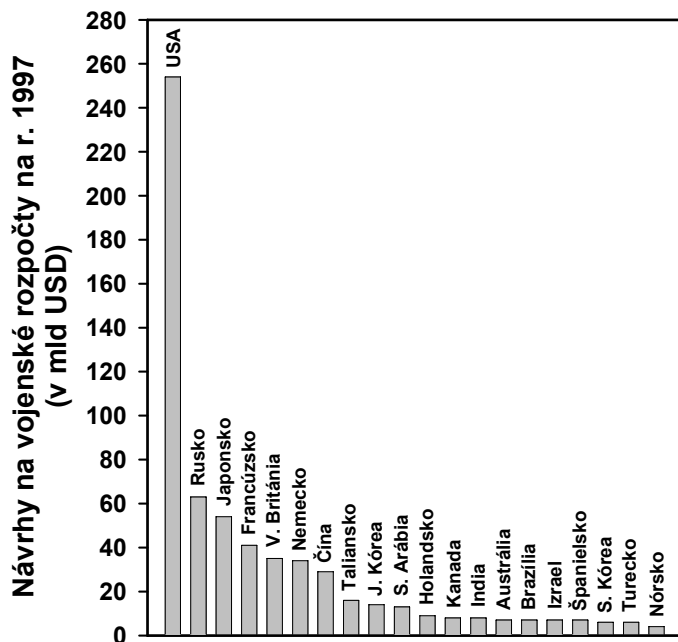
Zločinci reálni a internetoví?

„Je pravda, že biely človek priniesol veľké zmeny. Rôznorodé ovocie jeho civilizácie, hoci veľmi farebné a lákavé, je chorobné a smrtiace. Ak je súčasťou civilizácie mrzačiť, lúpiť a ničiť, čo je potom pokrok?“

Náčelník Luther Stojaci Medveď, 1933

Keď som na webových stránkach hľadal zločiny komunizmu, stále sa mi tam plietli aj zločiny kapitalizmu, o ktorých som v masmédiách nepočul. Zaujímavé je, že na internetových stránkach sa prezentujú

[178] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Obrázok č. 4

zločiny komunizmu a kapitalizmu, ale v masmédiách len zločiny komunizmu. Preto veľmi stručne opíšem niektoré stránky, ktoré poukazujú na zločiny kapitalizmu a obviňujú konkrétne osoby. Je to napríklad na stránkach:

<http://members.aol.com/superogue/warcrime.htm>

http://www.thirdworldtraveler.com/International_War_Crimes/

ClintonWarCriminal_Herman.html. Edward S. Herman v článku *Clinton*

Is The World's Leading Active War Criminal (Z magazine, december 1999) píše, že prezident USA W. J. Clinton je najaktívnejší kriminálnik na svete. Dokonca ho porovnáva s prezidentom Indonézie Suhartom, ktorý sa za podpory USA dopustil mnohých zločinov v Indonézii. Henry Kissinger, bývalý minister zahraničia USA, je tiež obvinený z vojnových zločinov v Ázii a bývalý prezident USA George Bush za zločiny v Paname v roku 1989.

V článku sa píše, ako Clinton nariadil bombardovať Bagdad ako odplatu za údajné, ale nedokázané sprisahanie Iraku – pokus o atentát na prezidenta USA Georga Busha. Pri bombardovaní bolo 8 Irackých civilistov zabitých a 12 zranených. Išlo o porušenie medzinárodného práva. Podobne bombardovanie v Líbyi v roku 1986 bolo „opodstatnené“ podľa článku 51 Charty OSN, kde sa hovorí, že USA mali právo na sebaobranu. Podobne sa „ospravedlňovalo“ bombardovanie v Afganistane a v Sudáne v roku 1998. Pritom Clinton podporil Turecko pri agresii proti Kurdom, podobne zvýšil pomoc Kolumbii a podporil bombardovanie v Juhoslávii.

Podľa článku jedným z najväčších Clintonových vojnových zločinov je jeho politika sankcií proti Iraku. Podľa správy UNICEF v roku 1999 v dôsledku týchto sankcií viac ako milión Irackých detí do 5 rokov trpí chronickou podvýživou a v dôsledku kombinácie chorôb a podvýživy zomiera mesačne o 4000–5000 detí viac, ako bola priemerná úmrtnosť pred zavedením sankcií. Zvýšil sa počet úmrtí následkom nedostatku liekov a pitnej vody, pričom napríklad len počet ochorení na maláriu stúpol 20–násobne. V časopise *Foreign Affairs* (May/June 1999) John and Karl Muellerovci píše, že sankcie v Iraku priniesli smrť už viac ako miliónu ľudí. V článku sa ďalej hovorí o Rwande a Východnom Timore.

Ďalšie web adresy:

<http://infoshop.org/warcrimes.html>

<http://www.zpub.com/un/war-crimes.html>

<http://www.counterpunch.org/complaint.html>

kde sa hovorí o zločinoch západných demokratických politikov ako Bill Clinton, George Bush, Henry Kissinger, Ollie North, Ronald Reagan, Saddám Husajn, Suharto, Pinochet, William Cohen, Madeleine Albrightová, Wesley Clark.

Sú títo ľudia zločinci reálni, alebo len internetoví? To je otázka, ktorú by mal vyriešiť budúci Medzinárodný súd ICC, ak vôbec začne

[180] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

v dohľadnom čase fungovať. Tým by sme sa mohli jednoducho zbaviť tejto našej malej internetovej záhady.

Klaňanie sa masmédiám

„Šikovným spôsobom, ako udržať ľudí v pasivite a poslušnosti, je presne ohraničiť spektrum prijateľných názorov, ale v rámci neho povoliť veľmi živú diskusiu – dokonca podporovať kritickejšie a disidentské názory. To dáva ľuďom pocit, že existuje slobodné myslenie, zatiaľ čo východiská systému sú po celý čas posilňované reštrikciami, ktoré určujú šírku diskusie.“

Noam Chomsky, americký lingvista a kritik médií a zahraničnej politiky
USA

Všadeprítomným bohom súčasných mytológií sú masmédiá. Tento boh má veľa bôžikov, ktorých si umiestňujeme na významné miesta v domoch. Podobne ako v pradávnej minulosti počas desiatok tisícročí bol súčasťou príbytku človeka domáci bôžik, ktorého soška stála v kúte na významnom mieste, tak teraz súčasťou nášho príbytku je televízor a rádio, ktoré nám nahrádzajú pradávnych bôžikov. V pradávnej minulosti každý večer si rodina uctila domáceho bôžika, poprosila ho o ochranu a rady do života, a verila tomu, čo v podobe lokálneho náboženstva tvrdil. My si podobne uctieваме každý večer súčasného bôžika a máme výhodu, že nám dáva rady do života jasne a zrozumiteľne, nemusíme ich dedukovať podľa nejakých znamení, ako to robili naši prapredkovia.

Podobne ako šamani a zaklínači v dávnych dobách vkladali do úst domáceho bôžika svoje rady, tak aj súčasní šamani a zaklínači radia pomocou masmédií. Podobne ako v minulosti aj súčasní šamani a zaklínači sa usilujú využívať túto výsadu čo najúčinnejšie.

Zločiny mediálne a skutočné

Masmédiá ako významný boh súčasných mytológií nahradili dávnych potulných kazateľov a misionárov. Určujú nám, čo je dobré a čo zlé, kto je zločinec a kto humanista, koho máme obdivovať a čím pohŕdať a ako sa máme správať, aby sme mu dobre slúžili. Médiá často vytvárajú ilúziu pravdy, ktorej veria občania celého nášho sveta (okrem výnimiek) a ktorá je ďaleko od objektívnej reality. Uvediem niekoľko príkladov.

Gulagy, gulagy a gulagy

Slovo gulag pozná takmer každý, v masmédiách sa toto slovo pripomína takmer denne ako synonymum zločinov komunizmu a stalinizmu. Gulagy sú pre masmédiá symbolom Stalinových zločinov v bývalom Sovietskom zväze. Preto ma zaujímalo, ako to s ruskými gulagmi vlastne bolo.

Počas režimu Josifa V. Stalina zahynulo v rokoch 1929–1953 pod tvrdým diktátom v bývalom Sovietskom zväze mnoho ľudí. Masmédiá nás informovali a stále informujú, koľko ľudí to vlastne bolo. V rámci križiackeho ťaženia proti socializmu a komunistom sa pomocou masmédií museli zveličovať všetky negatíva.

Michael Parenti [3], publikácia [29] a Oakland Tribune (22.1.1996) udávajú počty obetí stalinizmu počas studenej vojny. Tieto počty boli len odhadom rôznych autorov, ktoré propaganda celosvetovo rozšírila a my im doteraz veríme. Pre zaujímavosť uvediem niektoré: Roy Medvedev uvádza počet obetí stalinizmu 5–7 miliónov; Anton Antonov Ovsejenko 7 miliónov; Oľga Šatunovskaja uvádza 7 miliónov obetí len počas rokov 1937–1938; Arthur Koestler 20–25 miliónov. Zatiaľ víťazí William Rusher z ústavu Claremont, ktorý udáva 100 miliónov ľudí, ktorých komunisti úmyselne zavraždili po bolševickej revolúcii v roku 1917.

Populácia celého sveta tieto údaje pod vplyvom propagandy prijala ako hodnoverné, a so svojim vytunelovaným mozgom odvtedy vedela, že komunisti na čele so Stalinom v rokoch 1929–1953 zavraždili v bývalom Sovietskom zväze mnoho miliónov ľudí.

[182] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

V 90–tych rokoch, keď sa historikom sprístupnili ruské archívy, mohli sa zločiny vedecky zdokumentovať. Výsledok týchto štúdií bol publikovaný aj v USA vo vedeckom historickom časopise *American Historical Review* v roku 1993 [29], kde autori na 33 stranách vedecky spracovali obeť stalinizmu. Zo štúdie vyplýva, že počet obetí a počet väzňov bol mnohonásobne nižší (až desať ráz), ako udávala propaganda. Uvediem aspoň niektoré údaje. Počet ľudí, ktorí zahynuli v ruských gulagoch za celé obdobie rokov 1921–1953, t.j. za 33 rokov, bol približne 2,3 milióna väzňov [29] a nie niekoľko desiatok miliónov, ako to uvádzala propaganda. (Preto aj odpoveď v teste na strane 41 je 1–F). Publikácia uvádza, že v ruských gulagoch, v pracovných kolóniách a vo väzniciach bolo v januári roku 1939, t.j. keď „veľké čistky“ dosiahli vrchol, spolu 2 022 976 milióna väzňov. (Preto odpoveď v teste zo strany 42 je 2–F.) Toto číslo zahŕňa všetky kategórie väzňov. Publikácia opravuje aj názor, že v ruských gulagoch bola väčšina politických väzňov. Uvádza percento politických väzňov odsúdených za „Counterrevolutionary offences“ v ruských gulagoch. V roku 1934 ich bolo 26,5%, v 1936 12,6% a v 1940 33,1%. V týchto percentách sú zahrnutí nevinní, ako aj vinní „kontrarevolucionári“. Napríklad počet politických väzňov v ruských gulagoch v roku 1939, v čase, keď „veľké čistky“ dosiahli vrchol, bol 450 000–500 000 väzňov (podľa [29] str. 1039, obr. B). (Preto odpoveď v teste zo strany 42 je 3–H.) Podobný počet politických väzňov bol v ruských gulagoch aj v roku 1953, 470 000–500 000 väzňov (podľa [29] str. 1039, Obr. B). (Preto odpoveď v teste zo strany 43 je 4–H.) Publikácia udáva aj počet ľudí popravených za Stalina v Sovietskom zväze počas obdobia 1921–1953, t.j. za 33 rokov. Bolo ich 799 455 (podľa [29] str. 1022, tabuľka 1). (Preto odpoveď v teste zo strany 43 je 5–F.) Samozrejme, v tomto počte sú zahrnutí aj tí, ktorí kolaborovali v dvadsiatych rokoch so západnými inváznymi vojskami, v štyridsiatych rokoch s nemeckými nacistami a neskoršie so západnými nositeľmi demokracie. Počet väzňov, ktorí zomreli na strádanie v gulagoch, bol veľký počas vojny, v roku 1944 to bolo 92 väzňov z 1000, ale v roku 1953 to boli traja väzni. (Preto odpoveď v teste zo strany 44 je 6–G.)

Publikácia [29] udáva mnoho ďalších zaujímavých údajov. Napríklad na strane 1034 uzaviera, že celkovo len okolo 8,4% trestov bolo uložených na základe podkladov tajnej polície. Pritom propaganda

naznačovala, že predovšetkým tajná polícia dodávala podklady na usvedčenie obvinených.

Aby som bližšie priblížil počty väzňov v ruských gulagoch, môžeme ich porovnať s počtom väzňov vo väzniciach v USA. Podľa „the Bureau of Justice Statistics“ v USA bolo v roku 1995 1,6 milióna väzňov, 3 milióny podmienene prepustených a 700 000 prepustených na čestné slovo. Spolu to je 5,3 milióna ľudí v nápravnej výchove (San Francisco Chronicle, 7/1/96). Keď porovnáme tieto údaje s ruskými gulagmi, zistíme, že vo väzniciach USA bolo v roku 1995 viac väzňov ako v ruských gulagoch za Stalina v roku 1939, keď „veľké čistky“ dosiahli vrchol ([29] str. 1039, obr. B). V roku 1939 bolo v ruských gulagoch 1,4 milióna väzňov. (Preto odpoveď na Clintonov test zo strany 44 je 7–A.)

Ďalším príkladom môže byť masmédiálny obraz o zásluhách na porážke fašizmu v druhej svetovej vojne. Kým do roku 1989 sa na Slovensku v masmédiách vyzdvihovali zásluhy Červenej armády a Sovietskeho zväzu, po roku 1989 sa zdôrazňujú zásluhy a obeť západných spojencov. Keď som si v knihách porovnával zásluhy a obeť USA a Sovietskeho zväzu, prekvapil ma veľký nepomer obetí. Podľa knihy Gerharda L. Weinberga *A World at Arms. A Global History of World War II*. [30], v druhej svetovej vojne zahynulo 300 000 Američanov (preto odpoveď na strane 47 je 13–H), ale až 25 miliónov občanov Sovietskeho zväzu. Z toho vyplýva, že počet padlých Američanov bol len 1,2% z počtu občanov Sovietskeho zväzu. (Preto odpoveď na strane 47 je 14–F). Bolo by zaujímavé zistiť, koľko vojako–hodín v druhej svetovej vojne vybojovala sovietska Červená armáda a koľko americká armáda vzhľadom na súčasnú propagáciu zásluh na porazení fašizmu.

Rádio Slobodná Európa a ostatné štvavé masmédiá počas štyridsiatic rokov socializmu na Slovensku zdôrazňovali, že v Československu a v štátoch východného bloku sú rozmiestnené vojská Sovietskeho zväzu. Tvrdili, že prítomnosť cudzích vojsk na území suverénneho štátu je nedemokratická a že je to znakom totalitnej nadradenosti jedného štátu nad druhým. Je zaujímavé, že v súčasnosti majú USA mnohé vojenské základne na území suverénnych štátov a štvavé masmédiá už nezdôrazňujú, že je to nedemokratické a že je to znakom totalitnej nadradenosti jedného štátu nad druhým. Napríklad USA mali v roku 1999 v porazenom Japonsku 130 vojenských základní a

[184] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

s nimi spojených vojenských zariadení (http://www.jcp.or.jp/english/e-What_Is_the_JCP.html) (preto aj odpoveď na test zo strany 48 je 15–C). Naproti tomu krajiny bývalého Sovietskeho zväzu nemajú žiadne základne v porazenom Nemecku (preto aj odpoveď na test zo strany 48 je 16–G).

Sovietska hrozba

Podobne ako v minulosti bohovia vždy niečím hrozili, tak aj naše masmédiá hrozili a hrozia. Napríklad počas studenej vojny západné masmédiá šírili správy, že Varšavská zmluva plánuje okupáciu západnej Európy a celého sveta. Že je to pakt agresie a totality, proti ktorému sa slobodný a demokratický svet musí brániť. A veľká väčšina ľudstva na svete tomu aj uverila a verí tomu dosiaľ.

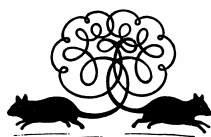
Trochu svetla do tohto problému vnášajú niektoré súčasné odtajnené dokumenty, ako o nich píše William Blum. Dňa 1.1.1999 londýnsky *The Guardian* priniesol správu o nových odtajnených dokumentoch z roku 1968. Medzi nimi bola aj analýza Zahraničného úradu rozvedky (the Foreign Office joint intelligence committee), ktorú noviny sumarizovali nasledovne:

„Sovietsky zväz nemal v úmysle vojensky napadnúť Západ ani v časoch najtuhšej studenej vojny.“ Britskí vojenský a spravodajskí šéfovia súkromne verili niečomu, čo je v úplnom protiklade s tým, ako o bývalej sovietskej hrozbe informovali na verejnosti. V brífingu pre „British chiefs of staff“ (britských vojenských veliteľov) sa hovorí: „Sovietsky zväz nezačne zámerne všeobecnú vojnu, dokonca ani obmedzenú vojnu v Európe.“ Tento dokument je označený: „Top Secret, UK Eyes Only“ (Najtajnejší, Len na nahliadnutie UK), a má názov „The Threat: Soviet Aims and Intentions – declared in June 1968“.

Ďalej správa hovorí: „Sovietska zahraničná politika bola obozretná a realistická“ a napriek vietnamskej vojne Rusi a ich spojenci „pokračovali v kontaktoch vo všetkých oblastiach so Západom a viedli ohraničený, ale rozširujúci sa dialóg so štátmi NATO.“

Dokedy nám masmédiá budú zamieňať reálnu hrozbu za imaginárnu a naopak? Budeme zasa musieť platiť výpalné novému vlastníkovi teritória?

Motrokári a bohovia súčasných mytológií

Koniec komunizmu v Sovietskom zväze a východnej Európe znamenal veľké utrpenie pre veľkú väčšinu občanov, ktorí mali lepší a bezpečnejší život pred veľkým skokom naslepo do besnejúcich studených vôd kapitalizmu. Je možné, že príčina, prečo im Američania tak horlivo pomáhali – tým, že vyslali malú armádu priemyselných, finančných a technických expertov a vybraných roztlieskávačov spolu so všetkými materiálnymi výhodami – bola takmer detská túžba občanov týchto štátov byť ako my: chvatne kopírujú náš politický systém, náš ekonomický systém, nosia naše džínsy, pijú našu Pepsi, vozia sa v našich autách, počúvajú našu hudbu, čítajú naše romány, vydávajú naše romány, stávajú sa podnikateľmi; odsudzujú komunizmus, spievajú chválospevy na trh a úprimne veria, že neexistuje iná voľba, len jedna alebo druhá v čistej podobe; priznávajú si svoje hriechy, rušia Varšavskú zmluvu a prosikajú o pripojenie k NATO a Európskej únii. A naše médiá to všetko hltajú; jačíme nadšením pri každom novom náznaku "demokracie"...

Séria graffiti na varšavskej budove:

"Vráťte nám komunizmus!"

"Nikdy sme komunizmus nemali!"

"Tak potom vráťte to, čo sme mali!"

Mark F. Brzezinski (syn bývalého poradcu pre národnú bezpečnosť Zbigniewa Brzezinského), Los Angeles Times, 2.septembra 1994

Od pradávnych dôb väčšina vládcov mala hlavu pomazanú a vládla z Božej vôle. Aj otroci, poddaní, nevoľníci a motroci sa rodili už so svojim legálnym údelom. Bohovia to tak chceli.

[186] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Každá doba mala svojich večných bohov, až dovedy, kým úzka skupina ľudí nezistila, že by bolo pre nich výhodnejšie mať iných, svojich bohov. Týchto si potom vytvorila na svoj obraz a zakázala uznávať starých bohov a klaňať sa im. Po čase sa všetci klaňali len novým bohom, ktorí im určili nové pravidlá filozofie života a podľa potreby vládcov ich aj menili. Toto platí aj pre bohov súčasných mytológií.

Dokedy budú bohovia súčasných mytológií vládnuť na globálnom Olympe a iných všeobecne známych vrškoch? Dokedy budeme veriť, že sú to jediní, veční, skutoční bohovia, ktorí nám chcú len to najlepšie? A dokedy ešte Boh komunizmu bude zatracovaný?

Dokedy ešte budú motokári schopní zabezpečiť uctievanie bohov súčasných mytológií, ktorých si vytvorili na svoj obraz? Dokedy budeme týchto bohov prosiť, aby nám odpustili naše viny a neuviedli nás do pokušenia? Aby nás ochránili od všetkého zlého a hlavne od komunizmu? Dokedy sa budeme k nim utiekať a verne im slúžiť? Dokedy sa ich budeme báť a ďakovať im za všetko, čo máme?

A hlavne, ako skončia títo mocní bohovia? Mierumilovne zídu pomaly z Olympu, ako museli zísť už mnohí pre nimi, alebo ich odtiaľ vyháďžu noví veční bohovia v krvavom boji tak, ako sa to tiež už mnohokrát stalo?

Dôležité web stránky bez ladu a skladu

<http://www.zmag.org/ZNETTOPnoanimation.html>
<http://www.globalexchange.org/economy/econ101/neoliberalism.html>
<http://www.caq.com/>
<http://members.aol.com/superogue/homepage.htm>
<http://www.dissentmagazine.org/>
http://www.thirdworldtraveler.com/Herman%20Edward_Herman.html
<http://www.zmag.org/foreignpol/forpolwarchive.htm>
<http://www.zmag.org/foreignpol/blumtop.htm>
<http://www.globalexchange.org/economy/>
<http://www.globalexchange.org/>
<http://www.globalpolicy.org/>
<http://www.globalpolicy.org/>
<http://www.synaptic.bc.ca/ejournal/chomsky.htm>
<http://eatthestate.org/01-47/PolPotAlly.htm>
<http://eatthestate.org/01-47/PolPotAlly.htm>
<http://www.friends-partners.org/friends/>
<http://www.thirdworldtraveler.com/>
<http://www.thirdworldtraveler.com/>
<http://www.michaelparenti.org/>
<http://www.zpub.com/un/war-crimes.html>
<http://www.counterpunch.org/complaint.html>
<http://www.iccnw.org/index.html>
<http://www.counterpunch.org/archives.html>
http://www.thirdworldtraveler.com/CIA/CovertActivities_CIA.html
<http://www.corpwatch.org/trac/feature/index.html>
<http://www.corpwatch.org/>
http://www.thirdworldtraveler.com/Global_Secrets_Lies/Global_secrets.html
<http://www.hrw.org/>
<http://www.hrw.org/wr2k/>
http://www.thirdworldtraveler.com/IMF_WB/IMF_WB.html
<http://www.counterpunch.org/warlinks.html>
http://www.thirdworldtraveler.com/Parenti/Michael_Parenti.html
<http://www.michaelparenti.org/>

[188] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

http://www.thirdworldtraveler.com/Chomsky/Noam_Chomsky.html
<http://www.zmag.org/chomsky/index.cfm>
<http://www.zmag.org/chomsky/index.cfm>
<http://www.counterpunch.org/serbia.html>
http://www.thirdworldtraveler.com/Transnational_corps/TransnationalCorps.html
<http://infoshop.org/warcrimes.html>
<http://crime-free.org/forum.html>
<http://www.zmag.org/CrisesCurEvts/index.html>
http://www.transnational.org/features/Indictment_of_NATO.html
<http://www.parecon.org/>
<http://www.zmag.org/watchsites.html>
<http://zena.secureforum.com/zdaily/index.cfm>
<http://www.roape.org/>
<http://www.undp.org/hdro/99.htm>
<http://www.undp.org/hdro/>
<http://www.unhchr.ch/udhr/lang/slo.htm>
http://members.aol.com/bblum6/American_holocaust.htm
http://www.thirdworldtraveler.com/Stockwell/StockwellCIA87_1.html
http://www.thirdworldtraveler.com/Stockwell/StockwellCIA87_2.html
<http://www.thirdworldtraveler.com/Stockwell/MyStory.html>
http://www.thirdworldtraveler.com/Stockwell/SecretWars_Stockwell.html
<http://members.aol.com/superogue/intro.htm>

Literatúra

1. Stephane Courtois a spol. Čierna kniha komunizmu, zločiny teror, represálie. (Slovenský preklad vyšiel vo vydavateľstve AGORA, 1999)
2. Kolektív autorov: Černá kniha kapitalizmu. OREGO, Česká republika 2000
3. Michael Parenti: Blackshirts & Reds. Rational Fascism and the Overthrow of Communism. City Lights Books, San Francisco, 1997, ISBN 0-87286-329-8
4. Stewart Steven: Operation Splinter Factor. (Hedder and Stoughton London, Sydney, Auckland, Toronto, 1974)
Český preklad: Stewart Steven: Výbušnina. Operace CIA Splinter Factor. (Vydalo nakladatelství SAKKO, Praha 1991)
5. William Blum: Killing Hope. U.S. Military and CIA Interventions Since World War II. (Common Courage Press, Monroe, Maine) 1995. ISBN 1-56751-052-3
6. Michael Parenti: Against Empire. City Lights Books; 1995; ISBN: 0-87286-298-4
7. Lynne Meredith: Vultures in Eagle's Clothing. Prosperity Publishers; 1994; ISBN 0-9645192-6-7
8. Ivan Musicant: The Banana Wars: a History of United States Military Intervention in Latin America from the Spanish-American War to the Invasion of Grenada. New York: Macmillan, c1990; ISBN 0025882104
9. Noam Chomsky: What Uncle Sam Really Wants. Odovian Press, Berkeley, California. 1992. ISBN: 1-878825-01-1
10. Noam Chomsky: Secrets, Lies and Democracy. Odonian Press, Tucson, Arizona. 1994
11. Noam Chomsky: Year 501 The Conquest Continues. South End Press 1993, Boston. ISBN 0-89608-444-2
12. A.A. Snyder: Warriors of Disinformation: American Propaganda, Soviet Lies, and the Winning of the Cold War, an Insider's Account. Arcade Publishing, New York 1995. ISBN 1-55970-321-0
13. Gary H. Kah: En Route to Global Occupation. Huntington House Publishers, 1991, ISBN 0-910311-97-8

[190] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

14. David C. Korten: When Corporations Rule the World. Berrett-Koehler Publishers a Kumarian Press, 1995 ISBN 1-887208-00-3
15. Charles Higham: Trading With the Enemy: The Nazi-American Money Plot 1933-1949. Barnes & Noble Books, 1995, ISBN: 0-76070-009-5
16. John B. Quigley: The Ruses for War: American Interventionism Since World War II. Published 1992 by Prometheus Book, USA. ISBN 0-87975-767-1
17. The Panama Deception. Empowerment Project; produced by Barbara Trent, Joanne Doroshow, Nico Panigutti, David Kasper Pub: Santa Monica, Calif.: Rhino, c1993 Rhino [Home Video; Image Entertainment Distributor] Audiovisual 1 videodisc (ca. 91 min) "ID 2586 RH" - Videodisc labels and jacket
18. Noam Chomsky, Ferrari P. Ward: World Orders Old and New. Columbia Univ. Press, New York 1996, ISBN 0-231-10157-0)
19. Noam Chomsky: Deterring Democracy. Hill and Wang, 1994, New York.
20. Noam Chomsky: Profit Over People. Seven Stories Press 1999, New York
21. Edward S Herman and Robert W. McChesney: Global Media. The New Missionaries of Corporate Capitalism. Cassell, London 1997
22. Noam Chomsky a Edward S Herman: The Political Economy of Human Rights – Volume I. The Washington Connection and Third World Fascism. South end Press, Boston 1979
23. Noam Chomsky: Necessary Illusions. South end Press, Boston 1989.
24. Michael Parenti: Democracy for the Few. St. Martin's Press, New York 1995
25. Michael Parenti: Dirty Truths. City Lifights books, San Francisco, 1996
26. Edward S Herman: Triumph of the Market. Essays on Economics, Politics, and the Media. South end Press, Boston 1995
27. Karol Ondrias: The Brain, Consciousness & Illusion of Truth. Universal Publishers/Upublish.com 1999. USA
28. Foreign and Military Intelligence, Book 1, Final Report of the Select Committee to Study Governmental Operations with Respect to Intelligence Activities (U.S. senate), April 1976, pp. 193-194

Literatúra [191]

29. J. Arch Getty, Gabor Rittersporn, Victor Zemskov, „Victims of the Soviet Penal System in the Pre-War Years: A First Approach on the Basis of Archival Evidence,“ *American Historical Review*, 98 (October 1993) 1017-1049
30. Gerhard L. Weinberg: *A World at Arms. A Global History of World War II.* (Cambridge University Press, 1994)
31. Tom Braden: „I'm Glad the CIA is 'Immoral',“ *Saturday Evening Post*, 20 May 1967
32. Ray Cline: *Secrets, Spies and Soldiers, US*, 1976, p. 129
33. Ondrias, K.. 1997. *Všeobecné kecy, fakty a nezodpovedane otázky.* Bratislava: Polygrafia SAV
34. Ondrias, K. 1998. *My Motroci XXI. storočia takto prisaháme.* Bratislava: Agentúra IQ+
35. William Blum: *Rogue State: A Guide to the World's Only Superpower.* Common Courage Press, Monroe, Maine, 2000
36. Herbert Ďurkovič: *Cesta do prepadliska.* Prima Print, Bratislava 1997
37. Herbert Ďurkovič: *Kolízia socializmu s minulosťou. Majú Tofflerovci pravdu?* Bratislava, jeseň 1999

[192] Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Vo vydavateľstve Agentúra IQ+ Janošovský Karpatská 2, 81105
Bratislava. alternat@ba.telecom.sk

si môžete v obmedzenom počte objednať aj tieto tituly

K. Ondriaš - Všeobecné fakty, kecy...

K. Ondriaš – My, Motroci XXI.storočia...

– U oboch titulov sa pripravuje dotlač

J. Jurišta – Sto mesiacov po nežnej

H. Ďurkovič – Cesta do prepahliska

Š. Murín a kol. autorov – Prečo neutrálne Slovensko

J. Zelinka – Od romantiky k vede a politike

V edícii Alternatíva pripravujeme:

W. Blume: Štát – darebák

K. Ondriaš: Zamatová revolúcia a ródeo veľkých samcov

J. Janošovský: Gauneri a hlupáci, s.r.o.

Vyšlo ako 3. publikácia v edícii Alternatíva

Vydala Agentúra IQ+ Janošovský

v Bratislave v novembri 2000

Redakcia J. Janošovský,

design J. Janošovský,

jazyková úprava V. Švenková

Doporučená cena 147,- Sk